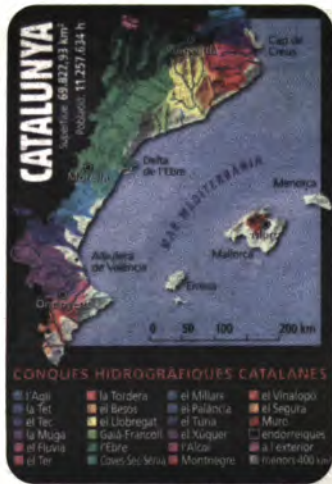

Qui cloure féu als catalans los llavis?/ Qui ens omplí de tristor?/ Qui malmeté la llengua dels sants, dels reis, dels savis?/ Qui malmenà la pàtria dels nobles trobadors?/ (...)/ Muntanyes de Mallorca, planúria valenciana,/ ciutats de Catalunya, no és temps de ser esclau. Mossèn Josep Tarongí i Cortés (1847-90)

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 513

15 D'AGOST DEL 2003

PREU: 2 €

C A N P I C A F O R T

Fa 5 anys que la família Cànaves-Garau regenta la botiga Glamour a son Bauló. Tel. 971 851719

Fa 13 anys que la família Bauçà-Nicolau regenta la Cafeteria sa Plaça a la Plaça de l'Ajuntament de can Picafort. Un lloc on se menja i se beu per uns 6 €. Tel. 971 851 502

N'Araceli Buendia és la dependenta de la Peleteria AMGE al Passeig Colom de can Picafort. Tel. 971 851 436

Fa 26 anys que na Marilena Guerrero i na Magdalena Mir regenten la botiga de moda i complements TRAMPS al Passeig Colom, 108 de can Picafort. Tel. 971 850 312

Fa 2 anys que en Graeme Gillespie de Glasgow regenta el Bar Shenanigans al carrer Isaac Pera, 106 de son Bauló. Se menja i se beu per 7 euros de mitjana. Tel. 607 161 974

Fa 12 anys que la família Avellà-Ortiz regenta el Restaurant sa Foganya al carrer de Jaume III, 63 de can Picafort. Despatxen menús a 7 € els dies feiners i a 12'25 els diumenges. A la carta se menja per una quinzena d'euros. Tel. 971 851 853

Fa 9 anys que en Miquel Tur i el seu fill Miquel regenten el Bar Nàutic al carrer Elisabet Garau, 70 de can Picafort. Tel. 971 854 939

Fa 23 anys que en Joan Mandilego i la seva família regenten el Restaurant Mandilego al carrer d'Elisabet Garau, 49 de can Picafort. El padri Vicent, a la foto penjada a la paret, fa obrir la fonda Mandilego a can Picafort l'any 1908. Tenen barca pròpia i una bona carta que costa una trentena d'euros. Reservau al 971 850 089

Senyors polítics catalans: Per a què és tornen vostès a presentar? Per a què! Diem si fins ara han deixat que manen els castellans...vostès sabran!! deixen que manen ells directament i no haurem de passar TANTA VERGONYA!!!

Viure en la terra catalana i MILITAR i VOTAR a favor de Castella, és, i ho han de saber, més REPUGNANT que ser TERRORISTA (allò de la palla a l'ull..)

Al militar i votar a favor de partits castellans... automàticament es converteix en una persona TIRANICA-OPRESSORA (per als castellans NO! les emissores de radio i periòdics seran de propietat de castellans .. en català? o dic perquè aquestes coses mai les diuen, sols viuen per als TERRORISTES. Ω

Josep Casalta i Casesnoves

LA REVISTA
DELS
EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Ha quedat clar que si vols que parlin be de tu has de tenir molts de doblers i els has de gastar: El periòdic alemany *Bild* – amb una difusió diària de mes de 4 milions d'exemplars – ha decidit variar la seva línia informativa en relació a Mallorca i difon ara una imatge idíl·lica de la illa. El rotatiu alemany està publicant aquests dies una sèrie de reportatges sobre Mallorca per exaltar els aspectes positius de la illa. “Mallorca, més luxós que mai”, “¿Se necessita quelcom més que una platja per a ser feliç?”, i “Bild mostra els refugis dels milionaris, són alguns dels titulars que publicà el diari alemany per tal d'il·lustrar una sèrie de reportatges sobre la illa.

Durant els darrers dos anys, la línia editorial de *Bild* en relació a Mallorca consistia en informar sobre el mal temps, els preus alts i la brutor de l'illa. Allò que deiem: En temps del Pacte de progrés, els rics de Mallorca feien dir una cosa als diaris alemanys, ara els fan dir una altra cosa. La llarga mà dels adinerats s'estén per tot arreu i fa canviar les idees als pobles i a les nacions segons la seva conveniència.

* Tanmateix els de la oferta complementària del Nord de Mallorca estan atemorits; en plena temporada, molts de restaurant i bars estan buits. M'ho contava un restaurador de Can Picafort: Aquests anys passats jo coneixia la majoria del clients dels hotels de l'altra part de la carretera. Enguany, sols no surten per anar a la mar, aquests hotels amb piscina, seguint les indicacions del PP, fan el “tot comprés”, menjar i beure, i barra lliure als seus bars. La gent no surt dels seus hotels ni per passejar.

* Efectivament, aquests dies de canícula, a un no li ve de gust sortir si no és els vespres a la fresca. Un està millor a ca seva amb les persianes tancades que filtren l'aire que ens ve de la mar. He aprofitat per llegir *Clarobscur L'ESGLÉSIA DELS MALLORQUINS*, un llibre de 303 pàgines, sense dibuixos, on l'historiador Miquel Julià des Carrixó ens conta la història de l'Església de Mallorca des dels primers segles fins els nostres dies. Una història que ens diu en quina llengua ha parlat i escrit la nostra església al llarg dels seus dos mil·lenis d'existència. Al cap i a la fi, l'església és paraula, paraula escrita i parlada. Un llibre que he llegit en un cap de setmana, perquè si el començau no el podeu deixar. Aquest llibre ha estat editat pels meus parents i amics de Documenta Balear amb l'ajut del Consell de Mallorca. Aquests dies és a les llibreries mallorquines. També el trobareu al 971 718 123

* **L'escalfament global, arma de destrucció massiva**, és el títol d'un article publicat a El Triangle. Explica que l'expert anglès, **John Houghton** –ex cap del Servei Meteorològic anglès–, ha alertat dels perills derivats del procés d'escalfament global del planeta, el qual considera “una arma de destrucció massiva que mata més gent que el terrorisme”, a l'Espanya castellana, el dia 6 d'agost ja havien mort de calor 12 persones. Houton, que ha fet aquestes afirmacions a De Guardian en la seva edició del 28 de juliol passat, considera que els líders polítics “tenen un deure per sobre de la resta, que és protegir la seguretat de les poblacions dels seus països i aquesta, a llarg termini, perill a causa d'un problema tan greu com les armes químiques, nuclears i biològiques o fins i tot el terrorisme, com és el canvi climàtic”. El científic explica que igual que el terrorisme, aquesta arma no coneix fronteres, pot copejar arreu, amb una onada de calor, una sequera, una inundació o una tempesta. Houghton apel·la a la seva experiència per afirmar que “els impactes de l'escalfament global són de tal magnitud que no dubto a qualificar-los d'arma de destrucció massiva”. Segons la Organització Meteorològica Mundial aquest mes de juliol s'ha comprovat que els episodis climàtics són cada vegada més freqüents. També detalla com els Estats Units van patir 562 tornados el mes de maig passat, amb les temperatures més altes des de 1880, i que van matar 41 persones. Per a Houghton, “la lluita contra aquesta nova arma de destrucció massiva passa per la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. El GCTPFNN apunta que, en el cas espanyol, “**Aznar** no ha fet ni fa res de res”. L'entitat es pregunta: “on és l'estratègia espanyola que lluita contra el canvi climàtic? En canvi, s'estan superant de molt les emissions autoritzades pel Protocol de Kioto” Houghton afirma que el govern americà refusa prendre's el problema seriosament” i afegeix que és vital que Rússia ratifiqui el protocol de Kioto.

* Tanmateix, nosaltres podem fer molt per tal d'evitar el canvi climàtic. A la redacció de l'Estel, que està a Ses Cadenes de s'Arenal hi tenim grans arbres a davant i a darrera de la casa, que eviten que el sol hi pegui directament. A Cala Rajada, tota plena de pins i altres arbres, s'està molt be durant aquest mes d'agost. En canvi, just a l'altra part de Capdepera, al polígon industrial no hi ha cap arbre ni un, de manera que allà hi fa una calor infernal, molt perjudicial per a la salut de les persones i dels animals. Ω

COMUNICAT D'ESQUERRA VALENCIANA

A propòsit dels darrers atemptats d'ETA

El vint-i-dos de juliol del 2003, ETA va tornar a atacar objectius turístics en terres valencianes. Una vegada més persones innocents han resultat ferides, instal·lacions turístiques malmeses, ciutats i pobles enervats i ciutadans aclaparats per la por. Una vegada més els mitjans de comunicació desgranaran la lletania habitual.

Tots els valencians tenim raons més que sobrades per condemnar uns atemptats que ens imposen el paper de víctimes en una guerra que, des de cap punt de vista, ni és ni volem que siga la nostra.

Ara bé, el tema polític no s'esgota en la condemna de l'atemptat.

Aquest ha estat el darrer atemptat d'una ja llarga llista i, sobretot, **NOTENIM CAPRAÓ PER APENSAR QUE SERÀ L'ÚLTIM**. Els valencians ni volem ni tenim perquè suportat això resignadament.

Nosaltres els valencians tenim dret a viure sempre en pau i llibertat, des del moment que estem disposats a respectar a tots i que ens volem atènyer a les normes del diàleg i de les consultes als pobles per a resoldre els conflictes que tinguem ara mateix o en el futur.

Estem en contra, i així ho diguem, de la política del Partit Popular en tot allò que es refereix al dit terrorisme i a presentar-se com a demòcrates, especialment en tot allò que es refereix al País Basc.

Dir que “al terrorismo sólo se le derrota POLICIALEMENT” significa que els valencians estem condemnats a sofrir i encaixar tots els atemptats que Déu ens vulgui enviar sense cap límit temporal ni esperança de redempció. **AIXÒ NO HO PODEM ACCEPTAR**. Després de més de trenta-cinc anys d'història “terrorista” **ÉS MOLTEVIDENT QUE CAL UNA SOLUCIÓ POLÍTICA**. No sols perquè és més humana, més ètica, més democràtica, sinó perquè serà més eficaç i més econòmica. Més econòmica en diners però, sobretot, en patiments inútils.

Cal dir-ho molt clar: exigim que se li obri una via política al poble basc i, amb ell, a tot els pobles de l'ESTAT ESPANYOL per a resoldre els seus conflictes d'adscripció administrativa i política. Aquesta via política pressuposa un procés més o menys durador que, amb la plena llibertat d'expressió i seguretat jurídica de totes les alternatives, haurà de desembocar necessàriament en les urnes. Urnes a les que hi haurà que acudir tantes vegades com faça falta i a les que hi haurà que reconèixer plena capacitat de decisió sobirana.

Aquesta és l'alternativa política que els republicans de l'Esquerra Valenciana oferim al Poble Valencià per tal de fer front a l'ambient de violència irracional en que se'ns vol encerclar.

- Per la superació de la VIOLÈNCIA i de les amenaces militars per a resoldre els conflictes polítics.
- **PLENA SOBIRANIA DEMOCRÀTICA PER ALS POBLES DE L'ESTAT ESPANYOL**
- Reconeixement del dret d'autodeterminació AL PAIS BASC, JA !!! Ω

ANNA

(Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

CITACIONS HISTÒRIQUES SOBRE LA GUERRA

GUERRA I HISTÒRIA -

2ª part: fa temps...

PER RICARD COLOM

LA GUERRA, EN LA HISTÒRIA SEGONS LA BÍBLIA.

✦ “Són rojos els escuts dels assaltants,
són escarlata els vestits dels seus valents.

Els carros de guerra brillen com el foc,
les llances s'agiten,
mentre la ciutat es prepara”.

(*Nahum 2:4*, ca. 620 a. C., que vol dir Conhort, profeta poètic antiimperialista de Judà)

✦ “Hi ha un temps d'estimar
i un temps d'odiar,
hi ha un temps de guerra
i un temps de pau”.

(*Cohèlet -o Eclesiàstès- 3:8*, llibre de la Bíblia que significa *Home d'Assemblea*, ca. S. V-IV a. C.)

✦ “Quan el poble es triava nous déus, tot seguit, la guerra es trobava a les portes” (*Jutges 5:8*, llibre bíblic sobre els esdeveniments dels segles XII-XI a.C.).

✦ “Has vist moltes coses però no les recordes; hi senties bé però no escoltaves! El Senyor, que és bo, s'havia complagut a fer gran i gloriós el seu disseny. Però vet ací aquest poble capturat i convertit en botí. Tots han estat caçats a les coves i entaforats en calabossos. Els han capturats i ningú no els allibera, són botí que ningú no reclama. Qui de vosaltres vol sentir-ho? Qui vol entendre el que jo havia predit? Qui convertia els de Jacob en despulles, els d'Israel, en captura? ¿No era el Senyor, contra qui havíem pecat negant-nos a seguir els seus camins i a fer cas del seu voler? Per això ell ha abocat sobre el seu poble l'ardor del seu enuig, una guerra violenta, que l'ha envoltat de flames. Però el poble no ho ha volgut entendre; la guerra s'abrandava dintre d'ell, però ell no n'ha fet cas” (*Isaïes 42:20-25*, profeta major, d'una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

✦ “Déu s'encarregarà que les guerres s'esdevinguin sempre com a una medicina dràstica per a la humanitat emmalaltida” (Heinrich von Treitsche, 1834-1896, historiador militarista alemany).

ANTIGUITAT CLÀSSICA.

✦ “Els espartans no demanaven quants enemics hi havia sinó on eren” (*Agis II*, 424-398 a. de C., rei d'Esparta).

✦ “El gran Cartago liderà tres guerres: després de la primera continuava tenint poder; després de la segona seguia essent habitable; després de la tercera ja no es troba en el mapa” (Albert Camus, 1913-1960, lletraferit i filòsof existencialista, colon francès a l'Algèria)

✦ “En la guerra devem comptar sempre amb els cops de la sort i amb els accidents que no poden pas ser prevists” “Té a muntó mèrit vèncer al camp de batalla; però és menester més saviesa i més traça per a fer ús de la victòria” (Polibi, ca. 210-128 a. C., historiador i polític grec).

✦ “En la guerra, causes trivials produeixen esdeveniments trascendentals” (Juli Cèsar, 100-40 a. C., emperador romà).

✦ “L'adversitat revela el geni d'un general; la bona fortuna l'amaga” (Quint Horaci Flac, 65-8 a.C., poeta llatí).

✦ “Les tropes regulars perden el coratge quan es troben davant perills majors dels esperats i superades pel nombre i les armes de l'enemic. Són els primers a girar cua. En canvi, els homes de la milícia moren al lloc assignat” (Aristòtil, 384-322, filòsof grec).

✦ “En les guerres més que no pas en cap altre cas, els esdeveniments no s'avenen a les esperances” (Titus Livi, 59 a. C.-17, historiador romà).

✦ “La calamitat és l'oportunitat de la virtut” (Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

✦ “Surten les cohorts de Cèsar i no...fereixen pas de prop els enemics en cuixes ni cames, ans llancen cops a la cara i els hi ofenen, ensinistrats per Cèsar..., qui espera que uns homes no fets a guerres ni ferides, joves altram i pagats de llur bellesa i florida edat, recelarien sobretot d'aquesta mena de ferides..., com de fet s'esdevingué, car no van poder sofrir els dards adreçats al rostre, ni tingueren valor per a veure el ferro davant els ulls, ans se'n tornaren o amagaren la cara per posar-la fora de perill. Finalment, esglaiats per aquest sistema, se'n fugiren...” (*Cèsar, Vides Paralleles*, de Plutarc).

✦ “Un poble que vol ser feliç no ha menester de conquestes” “En la guerra devem comptar sempre amb els cops de l'atzar i amb els accidents que no poden pas ser prevists” “Annibal sabia atènyer victòries, però no utilitzar-les” (Plutarc de Queronea, ca.46-48-ca.120-125, historiador i moralista grec).

✦ “L'or i les riqueses són les principals causes de la guerra” (Tàcit, ca. 54-57-ca. 125, orador i historiador romà). Ω

Sense timideses ni beateries falses i estúpides, el PP feu la seva oferta electoral. Oferí barra lliure a les Illes. Oferí als constructors d'anegar-la de ciment, amb l'inacabable ciment que exigeixen les constructores espanyoles, amb carreteres i pedreres d'aquí i de fora. Feu la seva oferta estrella: liberalitzar de totes les obligacions i gravaments als hotelers (els seus grans aliats polítics), i ajudar-los, encara més, a seguir explotant de manera salvatge aquesta desgraciada terra. No s'oblidà de la clerecia. No. Des d'ara, la classe de religió és obligatòria a les aules. Però on posà més èmfasi fou en la captació del vot castellà, de l'espanyol, especialment d'aquell o aquells que solen dir a les tertúlies: "Que bien se viviria a Mallorca, sin mallorquines".

Són molts els espanyols que abans dissimulaven, però ara se senten emparats pel PP i per n'Aznar i el seu govern. I com que se senten protegits, no amaguen el seu talant xenòfob amb vertaders desitjos d'exterminar qualsevol vestigi de mallorquinisme cultural i lingüístic vengui d'on vengui. Encara que sia del propi PP. Cal no oblidar que en el PP hi militen molts de mallorquins, menorquins i eivissencs, alguns amb càrrecs importants, i que són mils i mils els mallorquins, menorquins i eivissencs que voten al partit de n'Aznar i al seu govern de Madrid i del senyor Rodríguez, Mates, Jaén Palácios, Fiol, etc. Quan se n'adonaran els mallorquins, menorquins i eivissencs de la incoherència que suposa votar un partit que ells està furtant els seus drets culturals i lingüístics? Per a quan, Senyor, seran tocats per l'Esperit Sant?

Sense timideses ni beateries falses i estúpides, després de la seva victòria, el PP no titubeja a l'hora de donar als seus electors allò que els prometé i que aquests exigeixen.

El PP no titubeja

Als hotelers els ha lliurat de l'ecotassa i, a més, destina grans sumes de diner públic a promocionar el seu exclusiu negoci privat (més privat que mai ara que els hotelers ofereixen el "tot inclòs"), cosa que deixa fora de joc a la "oferta complementària".

A les constructores i grans empreses espanyoles les dona barra lliure per a construir i, a més, destinarà grans quantitats de diner de Fons Públics a fi que construeixin carreteres i autopistes.

Te content a la clerecia (protegeix i ajuda a la ensenyança religiosa, entre altres coses).

Però del que te més cura i a qui més amaganya, és a l'electorat espanyolista: al mallorquí ranci, inculte i d'extrema dreta, i al castellà-andalús, a l'immigrant i als fills i nets dels immigrants espanyols que anhelan l'extermini dels mallorquins, menorquins i eivissencs...

Que no titubeja (i això és bo pel seu electorat) ho demostra el seu secretari general i conseller de la Funció Pública del Govern balear, José Maria Rodríguez, que ja ha pres mesures de protecció del castellà. O el que és el mateix, d'atac al català, amb gran alegria dels immigrants espanyols a les Illes Balears i Pitiüses. I per que no dir-ho? Pres amb indiferència per part dels nadius.

I del nou conseller de Cultura del Govern balear (PP) Francesc Fiol, ¿Que se pot dir, després de llegir que la seva màxima preocupació cultural, educacional i lingüística consisteix en que s'ha assabentat que aquí, resideixen joves que, al finalitzar els seus estudis, no saben parlar en castellà? Idò bé, tots sabem que allò que ha dit el conseller forma part de la coartada social i política que estant muntant els aznaristes pel PP per tal de potenciar més, moltíssim més l'ús social del castellà

en detriment del català, aquí a les illes.

Allò sarcàstic de les paraules del conseller és que això és veritat, però al revés, molts de joves acaben els seus estudis sense saber parlar català, especialment als termes municipals de Calvià, Ciutat i Lluçmajor.

Allò que més fot a n'Aznar i als aznaristes del PP és que encara hi hagi gent que utilitzi el català, el galleg i l'euskera per a comunicar-se. Contra tots nosaltres és bel·ligerant cultural, social i polític el senyor Aznar.

Sense cap dubte, la verdadera batalla política que pot plantejar-se el PP i n'Aznar és la lingüística. En aquesta batalla, la honestat, l'honradesa i l'ètica no estan al costat de n'Aznar i el PP. En aquesta batalla no podran enarborar banderes de moral ni d'ètica. Les úniques banderes que n'Aznar i els seus enarbořen en aquesta batalla són les de la barbàrie, el fanatisme, la incultura, la xenofòbia i la de l'extremisme més irracional que a l'empara de l'Estat, utilitza el President del Govern al manifestar públicament, que no vol a Espanya, gettos separatistes, al referir-se a les nacions que tenen llengua i cultura no homogenitzada per ell i les seves hosts. Són aquestes manifestacions del president espanyol constitutives de ser interpretades de terrorisme cultural d'Estat?

Els mallorquins, menorquins i eivissenc necessitam protecció política, i social per tal de contrarestar l'angoixant ambient que vivim després de triomf del PP i de l'espanyolisme, que s'està extrapolant al món cultural, social i a la convivència ciutadana.

Si no ens protegeixen, ni UM ni el PSM, presos com estan en les seves beateries falses, timideses i incoherències, ho haurà de fer algun altre. Un nou partit, tal vegada, sempre que

sia un partit compromès amb la nostra gent, que sia més valent i decidit. O potser, la unió de tots els illencs que preferim el concepte de nacionalisme sobre el de les dretes i les esquerres (diluides totes dues per un estatisme espanyolista que, a més, és ememic de la nostra terra i de la nostra gent. Que be que ens aniria si l'afany de protagonisme no fes perdre la unió de tots els nacionalistes d'aquesta terra. No oblidem que en les passades eleccions (que perdérem) se pot suposar que obtingueren 80.000 vots. Això si, fragmentats i repartits entre UM, PSM, PSOE, Els Verds, ERC, Coalició de Treballadors per la Democràcia, etc. Segur que d'haver-nos presentat units, amb aquests 80.000 vots, avui en dia no hi hauria possibilitat d'altra govern que el nostre.

A més, no és molt aventurar que potencialment i en cas de realitzar una política intel·ligent, ferma i compromesa, aquests 80.000 vots podrien convertir-se fàcilment en pocs anys en 100.000, 150.000 ò 160.000 vots. N'hi hauria prou amb que el potencial electorat observàs que són representats i defensats em fermesa, coherència, compromís i democràcia interna. Sense oblidar que és imprescindible per a aquest projecte que hi siguin convidats tots a participar sense exclusions. Tots aquells mallorquins, menorquins i eivissencs que volen seguir essent ho, que volen viure la seva vida en clau catalana, amb qualitat i exigint a Espanya respecte, malgrat el PP, malgrat n'Aznar, malgrat els espanyols. Ω

PERE FELIP I
BUADES

Resposta Mapuche contra l'usurpació dels territoris ancestrals

Chubut/Argentina.- «Avui, 23 de juliol del 2003, Pu Peñi ca Pu Lamien (Germans i Germanes), de Comunitats i Organitzacions es troben ocupant la Casa de la província de Chubut. Paral·lelament, s'està ocupant l'edifici dels Tribunals de Justícia de la ciutat de Esquel, mes altres accions a les ciutats de Rawson i Trelew. Aquestes mesures adoptades, sorgeixen en resposta a la sistemàtica usurpació del nostre territori ancestral i de la criminalització de les nostres accions de defensa. El Jutge José Oscar Colabelli, de Esquel, va negar el dret sobre les Terres que ancestralment ocupa la família Mapuche Fermín, de la Comunitat Mapuche 'Volta del Rio' (Chubut), a través d'un intent de desallotjament per a oferir-se-lis al terratinent

José Vicente El Khazen, amb actes violents (destrucció del seu habitatge, etc.), humiliació, i amenaces. Avui la família Mapuche Fermín torna a quedar sentenciada al desallotjament, que si encara no s'ha concretat ha estat per les grans nevades que li impedeixen el pas a la policia per a arribar a la Comunitat. Paral·lel a aquest conflicte, es troben també el cas Benetton contra Curiñanco-Nahuelquir, en disputa pel lot "Fiscal" Santa Rosa. A Buenos Aires Chico (Chubut) el germà de l'intendent del Maiten, pretén despendre al Peñi Sepulveda de les seves Terres, perquè la multinacional Meridian Gold, se'n dugui els minerals i contaminin l'espai. A Neuquen continua el judici per a despendre de les seves Terres a la Comuni-

tat Mapuche Quintriqueo. En el cas de la Província de Rio Negro, la Llei de Regularització de les Terres anomenades "Fiscals", forma part d'una sèrie de desallotjaments encoberts que té com principal impulsor al Banc Mundial i que apunta a la "legalització" de l'expulsió progressiva de les famílies i comunitats Mapuche del nostre territori ancestral. Aquests són només alguns dels abusos que formen part d'un mateix 'Plan de Avasallamiento'. Las Provincias i l'Estat són conscients dels nostres drets com a poble pre-existent; i són responsables dels atacs i injustícies contra nosaltres. L'Estat i Las Provincias són còmplices i executors de l'expulsió promoguda per terratinents, empreses nacionals i multinacionals. Els jut-

ges i les lleis, una vegada mes evidencien la seva dependència cap al poder econòmic, garantint la continuïtat de la política de i extermini iniciada en la "Campanya del Desert". Per tot això, fem un cridat als nostres germans Mapuche a que es sumin a aquesta, que també és la seva lluita i a la resta de la gent a que es solidaritzi amb els nostres legítims i justos reclams. L'Estat és instrument del capitalisme, garanteix privilegis, desigualtat, impunitat i opressió. per això ataquen al nostre poble i els monuments al genocidi segueixen en peu. Marici weu! Marici weu!! (Deu vegades estem vius! ¡Deu vegades vencerem!) ». Organització de Comunitats Mapuche Tehuelche '11 d'Octubre' 29/7/03. Ω

La colonització duradora

"...y muestran tanto amor que darían los corazones..." Fray Bartolomé de las Casas: *Memorial de Indias*.

L'estiu de 1999 uns companys i companyes de Mallorca viatjarem una vegada més a Nicaragua. Alguns com jo ja hi havíem anat en altres ocasions.

Sempre seguint el camí de l'agermanament i la solidaritat anàrem a Estelí, ciutat tres vegades heroica en la lluita contra Somoza, un dictador sanguinari que a continuació del seu pare ocupà un poder despòtic durant dotzenes d'anys gràcies al suport imprescindible dels gringos i dels feixistes espanyols. Aquests, mestres de la tortura, la repressió, les estratègies antisubversives i en definitiva del genocidi de pobles sencers, varen tenir a la nostra terra i a la nostra gent com a camp de proves i segons la seva Constitució encara som sotmesos per la força de les armes. Arreu de Amèrica Llatina aquests enginyers del terror han estès al segle vint el que sempre han practicat aquí.

Hem recorregut els pobles de la ribera del Rio Coco, devastades per l'huracà Mitch. Hem entrat per aquest riu fins prop d'on comença el territori Miskito, hem vist la majoria de muntanyes desforestades a causa de la ramaderia intensiva.

Visitarem Okotal, que vol dir pineda en la llengua perduda dels pobles indígenes gairebé exterminats del nord de Nicaragua... Okotal només en té el nom de l'esplendor forestal d'antany. Els "gusanos cubanos", exiliats batistians que fugiren en sentir rere el seu clotell l'alè dels revolucionaris, s'establiren a n'aquesta zona i desforesta-

ren arreu per obtenir beneficis ràpids i suculents que s'emportaren a Miami on a més de viure a l'opulència finançaren la guerra contra la Nicaragua Sandinista.

"...secavales la leche de las tetas a las mugeres paridas: e assi murieron en breve todas las criaturas. Y por estar los maridos apartados que nunca vian a las mugeres, cesso entre ellos la generacion..." idem.

Portàrem una estelada fins al poble de Kusmapa, niu d'àngüles, el poble més alt de Nicaragua, mirador de la cadena volcànica de la costa del Pacífic. Lloc aïllat de tota ajuda exterior, amb forta presència indígena que ja no parla la llengua del seus avantpassats i que porten llinatges castellans i bascos. Nosaltres coneixem el que significa tenir una llengua en perill d'extinció. Ells ni tan sols poden plantejar-se un procés de recuperació de la seva. Primer han d'intentar sobreviure i ho han de fer també els seus infants.

L'huracà Mitch i les seves conseqüències en tenen poc de desastre natural: Les cremes provocades pels pagesos a l'hora de sembrar i sobretot les dels grans ramaders que provoques incendis de considerables extensions tenen per conseqüència, entre d'altres, un encalament exagerat de l'atmosfera a un indret de climatologia tropical que potencià una virulència inusual de l'huracà així com un nou i imprevisible recorregut. Sempre n'hi ha hagut d'huracans a n'aquesta zona del

món, però mai cap de característiques tan brutals que el fan gairebé antinatural.

Si les muntanyes han perdut la seva capa protectora d'arbres i sotobosc, llavors l'aigua fa un recorregut ràpid cap els rius elevat el seu cabdal d'aigua en molt poc temps arrossegant pobles i cases on mai pensaven que el riu hagués pogut arribar.

Don José María Aznar representa molt bé el prototip i l'essència del conquistador espanyol de les Amèriques, i no crec que li sàpiga greu fer aquest paper, si bé avui li escau més a mida el d'escudar dels interessos imperials dels colonitzadors anglesos establerts a l'Amèrica del Nord.

Els colonitzadors d'antany estan ben actius avui. Els entramats d'Exèrcits, Parlaments, Bancs i Negocis que han deixat anys de dictadures sagnants dirigides per Washington i amb instruments com el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial, La Organització d'Estats Americans, la Comunitat Europea o la mateixa ONU, que li donen la carta de legalitat és la garantia del continuisme colonial al segle XXI.

"Que las gentes naturales de todas las partes y cualquiera dellas donde habemos entrado en las Indias tienen derecho adquirido de hacernos guerra justísima y raernos de la haz de la tierra y este derecho les durará hasta el día del juicio." Idem.

Els EUA sempre han cregut en

l'annexió del Centre i Sudamèrica. Ells mateixos parlen només d'una sola Amèrica. Tenen bases militars, assessors i consulats arreu del Continent. La CIA no descansa. Al'acadèmia militar de West Point han preparat i entrenat ahir i avui als militars més sanguinaris i torturadors. Creieu que Espanya és un bon aliat dels EUA a Europa i a Amèrica?

Nosaltres podem ajudar, des d'aquí, creant a ca nostra una nació solidària, independent d'Espanya. Som un poble de tradició antiimperialista. Quan anam a Nicaragua trobam un poble capaç d'autoorganitzar-se i de superar crisis de supervivència només contant amb la seva pròpia força i saben que arreu tenen parades trampes a fi de mantenir-los sempre sotmesos. Des dels Països Catalans i de manera continuada Nicaragua n'ha rebut la solidaritat de molta gent. Hi ha sens dubte una identificació per part nostra en el patir d'aquests pobles.

"No habia sagrado lenguaje; no habia Divina Enseñanza en los sustitutos de los dioses que llegaron aquí. ¡Castrar el sol! Eso vinieron a hacer aquí los extranjerios."

Libro de Chilam Balam de Chumayel. Pg. 26. Ω

JOAN VICENÇ
LILLO I
COLOMAR.
ALARÓ.

Gairebé un miler de catalans s'afegeixen a la demanda contra Acebes per impedir l'èuscar al Tour

La iniciativa del filòsof Josep Maria Terricabras és seguida per particulars i institucions

La demanda que el filòsof i catedràtic de la Universitat de Girona (UDG) Josep Maria Terricabras va interposar al ministre espanyol d'Interior Angel Acebes ha aconseguit 850 adhesions a títol personal i 34 d'institucions del país. També hi ha 120 adhesions més que no han pogut ser incloses per una qüestió de temps però que en cas que la demanda prosperi podran adscriure's a la denúncia. Terricabras va interposar una demanda penal contra Acebes al Tribunal Suprem al·legant que aquest havia pressionat els organitzadors del Tour de França perquè no s'utilitzés l'èuscar durant la cursa. També va denunciar el secretari

d'Estat per a l'Esport, Juan Antonio Gómez Angulo, pel mateix motiu. El fet és que el Tour havia arribat a un acord amb dues associacions basques perquè s'utilitzés l'èuscar a l'etapa que passava per Iparralde però les pressions que va rebre del Govern espanyol van fer canviar d'opinió a l'organització de la cursa. Terricabras considera que Acebes i Gómez Angulo 'han incomplert l'article 3.3 de la Constitució, segons el qual "la pluralitat lingüística d'Espanya serà motiu d'especial protecció". El filòsof ha interposat a més un recurs contenciós administratiu a l'Audiència Nacional Espanyola contra la ministra espanyola d'Educació i Cultura Pilar del Castillo 'per omissió, en no haver actuat, tal i com li encomana la Constitució, en defensa de l'euskera'. Ω

UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU 2003

Presentació del llibre
**AUTOESTIMA I PAÏSOS
CATALANS**

(La Busca edicions)

a cura de Guillem Chacon
i amb l'assistència dels coautors
Bernat Joan, sociolingüista, i Quim
Gibert, psicòleg

Dia: Dissabte 23 d'agost
Hora: 4 de la tarda
Aula: Fòrum Obert

A C U D I T S

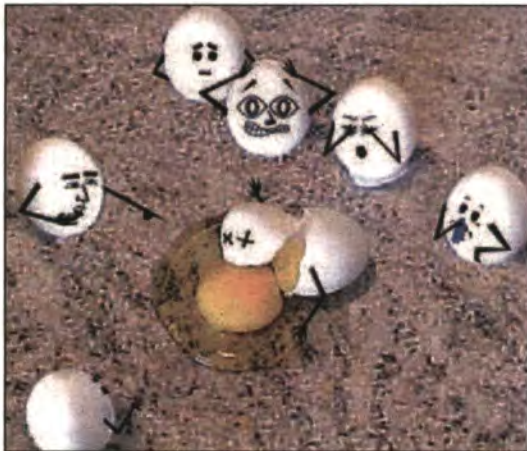
INSTITUT DE FORMACIÓ PER A HOMES. CURS PER A HOMES

Requisit acadèmic: SER HOME

Grau: Avançat (inclou exercicis pràctics i sessions de laboratori)

A causa de la complexitat i dificultat d'assimilació dels temes, aquest curs tindrà un màxim de 8 assistents

- TEMA 1: La Planxa: de la rentadora a l'armari, aquest procés misteriós.
- TEMA 2: Com omplir la safata dels glaçons de gel (pas a pas amb diapositives)
- TEMA 3: L'electricitat i tu: Avantatges de contractar a un tècnic per a les reparacions.

BORRATXERA.

- TEMA 4: Últims avanços científics: cuinar i treure les escombraries NO provoca impotència ni paràlisis (pràctiques en laboratori)
- TEMA 5: Per què està bé regalar-li flors encara que ja estiguis casat amb ella (gràfics i muntatge audiovisual)
- TEMA 6: El rotllo del paper higiènic: ¿Neix el paper higiènic al portarrotllos?
- TEMA 7: Com baixar la tapa del servei, pas a pas (esquema)
- TEMA 8: Per què no és necessari ventilar els llençols després de tenir una flatulència (exercicis pràctics en parelles)
- TEMA 9: Els homes de debò també pregunten als vianants quan es perden
- TEMA 10: Fer la maleta: ¿Incompetència innata o incapacitat mental progressiva?
- TEMA 11: La rentadora: aquesta gran desconeguda.
- TEMA 12: ¿És possible orinar sense esquitxar fora de la tassa? (pràctiques en grup)
- TEMA 13: Diferències fonamentals entre el cistell de la roba bruta i el terra (gràfics aclaridors)
- TEMA 14: L'home com copilot: ¿És genèticament possible no parlar i, fins i tot, no desencallar-se convulsivament mentre aparca la conductora?
- TEMA 15: La tassa del cafè de l'esmorzar: levita sola fins el rentaplats?
- TEMA 16: ¿Es pot seguir sent "algú" sense tenir a la mà el control remot de la tele?
- TEMA 17: Comunicació extrasensorial: quan es diu que alguna cosa és al "calaix de l'arma-

ri", només un maldestre necessita preguntar a quin calaix i de quin armari.

- TEMA 18: Relaxació i autocontrol (exercici d'acompanyant en un centre comercial sense protestar)
- TEMA 19: Les llaunes de cervesa no saben arrossegar-se soles fins el pot de les escombraries (exercicis amb diverses marques i grandàries)
- TEMA 20: Mossega el metge?
- TEMA 21: Com lluitar contra l'atròfia cerebral: recordar celebracions, aniversaris...
- TEMA 22: Com aprendre a trobar les coses començant a buscar en el seu lloc abans de regirar la casa a crits.

Clausura del curs i lliurament de diplomes. Ω

Frases cèlebres

Tota persona s'hauria de casar alguna vegada; després de tot, la felicitat no és l'únic a la vida. (Anònim).

Un arqueòleg és el millor marit que una dona pot tenir; mentre més vella es fa, més interessant la troba. (Agatha Christie).

Els solters haurien de pagar més impostos; no és just que alguns homes siguin més feliços que d'altres. (Oscar Wilde).

No et casis per diners; pots aconseguir un préstec més barat. (Proverbi Escocès).

Un psiquiatra és una persona que et donaria pagant les respostes que la teva esposa et donaria gratuïtament. (Anònim).

Els solters coneixen millor les dones que els casats; si no fos així, també s'haurien casat. (H. L. Mencken).

Quan una parella acabada de casar somriu, tothom sap per què. Quan una parella amb 10 anys de casats somriu, tothom es pregunta, "per què?"

L'amor és cec, però el matrimoni miraculosament et retorna la visió.

Quan un home li obre la porta del cotxe a la seva esposa, pot estar segur d'una cosa: o cotxe nou, o esposa nova.

Mamà, mamà... -A veure nen. Com cony et diuen ara a l'escola?

Li vaig dir al MS-DOS: Date Cueni ell em va

ESPERANT L'HOME.

dir: Date no vàlida.

A mi la impotència me la porta fluixa... :-)

ALGÚ SAP Perquè Em PeRQuè Em pArPaLIE-JA Un llum dEl TECLAT?

Errar és humà però donar-li la culpa a un altre encara és més humà.

Si no pots fer-lo bé, fes-lo bonic (Bill Gates)

Mare de Deu!!! el VIRUS DIVERTIT em demana 40 disquets verges o mata al mòdem.

Connecto llavors existeixo, no connecto, llavors insisteixo

Quina culpa tinc jo que l'home sigui un patós? (La mateixa pedra)

AX, BX, CX ... Assembler o Citroën?

Caminant no hi ha camí, l'estem fent... (M.O.P.U.)

L'important no és saber, sinó tenir el telèfon de qui sap.

Amb mil canons per banda, es va enfonsar el vaixell per sobrecàrrega.

Si no pots enlluernar amb el teu cervell, desconcerta amb les teves gilipollades.

Evita la mort a les carreteres. Conduïx per la vore-ra.

Psicópata/ assassí cerca noia per a relació curta...

Deu meu, dóna'm paciència...! Però dóna-me-la JA!

De la liana, Chita, de la lianAAAAAAAAAA-AHHHHHH!!!....

Quan el disc del veí vegis formatejar, posa el teu a escanejar.

Aquí no aprova ni Deu, Jesús 4'5 i a la verge la van enxampar copiant.

Quan t'equivoques al marcar, mai comuniquen. Ω

Humor masculista

S'ha considerat per part de la Chemical International Associate incloure un nou element químic a la Taula Periòdica d'Elements.

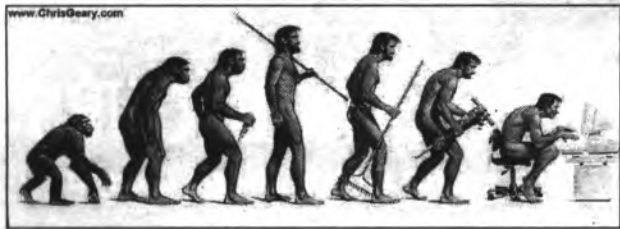
ELEMENT: DONA

SIMBOL: Do

DESCUBRIDOR: Adam

MASSAATÒMICA: Acceptada en 53,6 Kg., però se sap que varia entre 40 i 200 Kg.

APARICIONS: En copioses quantitats a totes les àrees urbanes.

EVOLUCIONISME.

PROPIETATS FÍSiques:

1. Superfície normalment coberta per una capa de pintura.
2. Bull per qualsevol motiu, es congela sense raó coneguda.
3. Es fon si se li aplica un tractament especial.
4. Amargant si s'utilitza incorrectament.
5. Es troba en diversos estats des de metall verge fins mineral comú.
6. Cedeix si s'aplica pressió als llocs apropiats.
7. Capacitat auditiva discriminatòria el que li permet sentir el que li interessa i ometre el que no.
8. Es deteriora amb molta lentitud fins els 35 anys, però arribats a aquest punt, la degradació s'accelera de manera irreversible.
9. Si li creix molt el pit, ningú sap de quin color té els ulls

PROPIETATS QUÍMIQUES:

1. Mostra gran afinitat per l'or, plata i un ampli espectre de pedres precioses.
2. Absorbeix grans quantitats de substàncies cares.
3. Pot explotar de forma espontània sense advertiment previ i sense raó coneguda.
4. Indissoluble en líquids, però incrementa significativament l'activitat en saturar-se d'alcohol.
5. El més potent agent reductor de diners conegut per l'home.

UTILIZACIÓ HABITUAL:

1. Altament decorativa, especialment en cotxes esportius.
2. Pot ser de gran ajut per a la relaxació.
3. Agent netejador molt efectiu.
4. Relació simbiòtica amb l'home: ella cuina - l'home menja.

PROVES:

1. L'espècimen pur es torna rosa en descobrir-lo en el seu estat natural.
2. Es posa verd quan es col·loca al costat d'un espècimen de millor qualitat.

PERILLS:

1. Altament perillosa excepte en mans molt experimentades.
2. És il·legal posseir-ne més d'una, encara que se'n poden mantenir diverses en llocs diferents mentre els espècimens no entrin en contacte directe.
3. Llengua bífida que pensa el que diu sense dir el que pensa.

DESCOBRIMENTS DE LES PARELLES

L'home va inventar la infidelitat!!..... i la dona la va millorar.

L'home va descobrir el vidre i va inventar l'ampolla ... La dona va descobrir el vidre i inventar el mirall.

L'home va descobrir la paraula i va inventar la conversa ... La dona va descobrir la conversa i va inventar la xafarderia.

L'home va descobrir el diners i va inventar el comerç ... La dona va descobrir el comerç i va inventar la compra a crèdit.

L'home va descobrir el menjar i va inventar l'esmorzar ... La dona va descobrir l'esmorzar i va inventar l'empleada domestica.

L'home va descobrir a la dona i va inventar l'amor ... La dona va descobrir a l'home i va inventar el matrimoni.

.... I des d'aleshores l'home ja no va poder inventar res mes

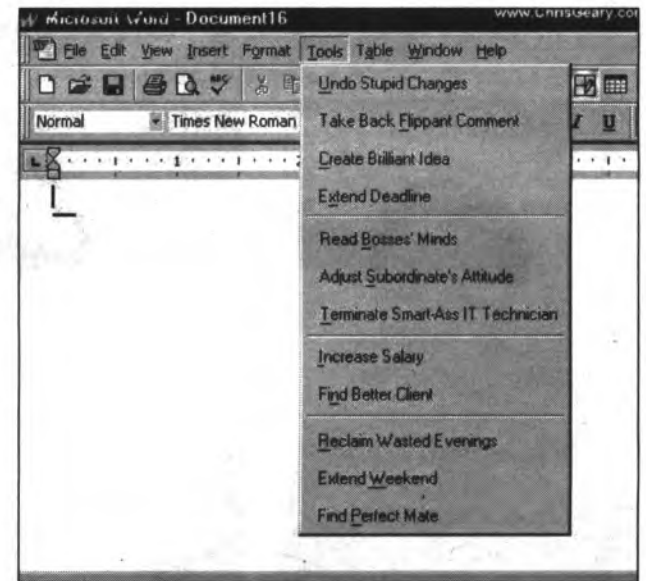
DIFERÈNCIES ENTRE ELS GOSSOS I LES DONES

Al teu gos li agrada a que els teus amics et visitin.

AL teu gos no li molesta que li facis servir el шампú.

El teu gos pensa que cantes bé.

Com més tard arribis, més s'alegra de veure't.

NOU EINES.

El teu gos et perdona si jugues amb altres gossos.

El teu gos no s'enfada si el crides pel nom d'un altre gos.

Els gossos no van de compres.

El teu gos desitja que deixis coses llençades per terra.

El caràcter del teu gos és el mateix tot el mes.

El teu gos mai necessita "examinar la relació".

Els pares del teu gos mai et visiten.

Els gossos no critiquen.

Els gossos mai esperen regals.

És legal mantenir encadenat un gos

P/D: Els gossos no s'ofenen si els comparen amb les dones Ω.

AUGMENT DE SOU

Un empleat es presenta al despatx del cap de personal per demanar una pujada de sou i diu:

- He de dir-li que m'haurà d'apujar el sou, ja que tinc tres companyies molt importants que van darre-
ra meu.

- Ah, si...?, podria dir-me quines?

I l'empleat contesta: Si senyor, la del telèfon, la de l'aigua i la de la llum.

(Tramès per Joan. 10 de maig de 2003) Ω

Consum responsable en català: Recomanacions per a la compra de Vins i Caves

La cada cop més gran sensibilització per part del consumidor per a un consum responsable i ètic, així com la creixent oferta de productes fabricats i distribuïts de manera responsable, està influïnt de manera molt positiva en la cada vegada més difusió d'un consum a consciència. Com a persones, o des de cada estament, o entitat amb coneixement de causa de la producció i distribució dels productes que consumim, especialment de gran consum, estem moralment obligats a fer conèixer les condicions d'aquests productes, i a la denúncia de les empreses que incompleixen sistemàticament els mínims de qualitat i de dignitat de les persones implicades en tot el procés de creació i venda del producte.

Això inclou paràmetres que, a poc a poc, es van estenent cap al gran públic, i que necessàriament han de repercutir en les vendes per tal de fer canviar i sensibilitzar les empreses. Un consum responsable inclou unes garanties de plena qualitat per a la salut del producte; un consum just per a la no explotació indiscriminada de persones, especialment en països de l'anomenat tercer món; una producció sostenible al llarg de tot el procés, sense una explotació inversemblant dels recursos del nostre planeta o destrucció del medi natural i entorn medioambiental; i inclou necessàriament, també, en aquest procés, una no discriminació de les persones implicades per raó de sexe, ideologia, cultura, minusvalia... dins la prò-

pia empresa, en els intermediaris que interactuen amb l'empresa i davant al consumidor.

La Plataforma per la Llengua, vol contribuir en aquest consum responsable, i complementar les informacions, precisament en l'àmbit que treballa i que n'és coneixedora: el respecte a la diversitat cultural, i el tracte just de la dignitat social que conforma l'entorn cultural i lingüístic. En aquesta línia, vol iniciar aquestes denúncies, precisament en el món dels vins de denominació d'origen, àmbit, que a més, sortosament, ha estat legislat per consens àmpliament majoritari per les forces polítiques del Parlament de Catalunya.

Tenint en compte l'estudi que està

realitzant enguany la Plataforma per la Llengua sobre vins de denominació d'origen i caves catalans de gran consum, s'ha discriminat aquelles empreses que no tenen cap dels seus primers productes en vendes complint la legislació i els mínims de respecte a la dignitat lingüística dels consumidors catalans. Des de la Plataforma per la Llengua recomanem al comprador no consumir en cap circumstància vins i caves de Denominació d'Origen de les marques següents:

Freixenet, Castellblanch, Chandon, Segura Viudas, Pinord, Parxet, Castillo de Perelada, Covides, Juvé y Camps, Bodegues Roqueta i Marqués de Monistrol. Ω

A R T À

Fa mig any que n'Albert Artigues ha obert la botiga i taller Computer Impacte al carrer de Ciutat, 55 d'Artà. Te ciber espai, venda i reparació d'ordinadors. Tel. 971 835 473

Fa mig any que en Jesús Cruz regenta el Bar Manix al carrer Ciutat, 31 d'Artà. Tel. 971 836 048

Fa 15 anys que en Sebastià Carrió regenta la Ferreria Carrió al costat de la Gasolinera d'Artà. Portes metàl·liques i tot allò que li demanin. Tel. 971 829 240

Fa 12 anys que en Guillem Canet regenta el Taller Electromecànica Artà al carrer Trenta u de Març d'Artà. És agent oficial Nissan. Tel. 971 835 347

Fa 20 anys que na Maria Genovard i na Bàrbara Sureda regenten la botiga de moda Vora Vora Vora al carrer de Ciutat, 17 d'Artà. Són especialistes en vestits de núvia. Actualment tenen exposició d'esculpura de n'Almudena Zavala.

Fa 8 anys que na Paula Vicens de Petra te oberta consulta de psicologia al Centre Medic s'Almudaina al carrer del Ferro-carril d'Artà. També te consulta oberta a la Policlínica de Felanitx. Al centre de s'Almudaina hi ha oculista, revisió pel carnet de conduir i medicina general a càrrec del doctor Bartomeu Barceló. Tel. 971 835 221

Fa 3 anys que en Xisco Martínez va obrir el despatx Global Internet Comunicacions al carrer Costa i Llobera, 3 d'Artà. Tel. 971 829 574

Fa 17 anys que les germanes Cervera regenten la botiga de roba infantil Ca na Peixa al carrer Pep Not, 32 d'Artà. Tel. 971 836 927

Fa un any que en Joan Sebastià Orell va obrir la Gestoria Orell i Moll al carrer de Ciutat, 32-1 d'Artà. Tel. 971 836 791

CLAROBSCURS

L'ESGLÉSIA DELS MALLORQUINS

Miquel Julià

MENJAVENTS

48

Durant set-cents anys, des de la conquesta del rei Jaume I, l'Església mallorquina va ser el baluard més ferm, i encara inexpugnable, de la llengua i de la identitat del poble de Mallorca. I perseverà en aquesta comesa fins i tot quan, a partir del segle XVIII, la Il·lustració borbònica li fomentà l'ús de la llengua castellana. La dictadura de Franco, mitjançant la convivència de l'Església catòlica, va canviar l'anterior situació de lideratge dels eclesiàstics, social i lingüístic, per un estatus de sotmetiment al règim i a la Conferència Episcopal Espanyola. La submissió al règim aviat va portar conseqüències fatals, sobretot quan l'any 1965 la clerecia en massa desoï i tergiversà les disposicions del concili II del Vaticà sobre l'adopció de la llengua vernacle en la litúrgia, i adoptà la llengua castellana arreu de les esglésies de Mallorca. Aquells fets varen commoure la consciència de Miquel Julià, aleshores actiu defensor de les disposicions conciliars des de les comissions diocesanes de Música i de Litúrgia. Clarobscurs, l'Església dels mallorquins és el resultat d'anys de dedicació a l'estudi de la paraula i la creu de la trajectòria del clergat mallorquí en el manteniment de la llengua catalana en la pastoral, la litúrgia i les edicions religioses. Una obra indispensable per conèixer el paper decisiu d'aquesta Església en la formació de la identitat dels mallorquins.

EDICIONS DOCUMENTA BALEAR

Plaça Eng. Gabriel Roca - Telèfon 971 85 15 02
07485 CAN PICAFORT (Mallorca)

ESPECIALITAT EN PEIX,
BARCA PRÒPIA

BONES FESTES
D'AGOST

Isabel Garau, 49 Can Picafort
Tel. 971 850 089

sa lluna
casa decoració i regal
C/ Cristòfol Colon nº 11
Alcúdia 07400
971 545 214
www.salluna.com

Albert Artigues Pérez
Tel. Fax: 971 835 473
llendo@grupolimpacto.com
C/. Ciutat 55 • 07570 Artà

Mitja figa, mig raïm

“Necessit un centre de gravetat”,
del CD Alegria d'Antònia Font

Hi ha fraseologies que descol·loquen. Que et fan sentir mitja figa, mig raïm. I és que la confusió és el pas previ per desestabilitzar un oponent. Els dubtes et deixen encallat quan has de prendre determinis. En situacions d'abusos, la manera de perpetuar-los és tenir atordida la persona o el grup que els pateix. És a dir, explotar la seva bona fe. Sempre és més fàcil fer-te beure a galet quan vas perdut. El pedagog Paulo Freire assenyalava que en tant es manté nítida l'ambigüitat, els oprimits difícilment lluiten i ni tant sols confien en si mateixos: «Tenen una creença difusa, màgica, en la invulnerabilitat de l'opressor». El malaguanyat Freire també explica que lluitar contra l'opressor provoca un sentiment de culpa als camperols del seu Brasil natal: «el patró és 'dins' d'ells (...) Només la seva presència ja els espanta».

Tot i que el sentit de pertinença és bàsic entre els mortals, l'escriptor Francesc Puigpelat recalca que des fa temps ens venen motos quan ens diuen que si Espanya és una nació de nacions, que si la Constitució espanyola reconeix *nacionalidades* a part de la nació espanyola, que si Pujol fa la filigrana de dir que Espanya és una nació i Catalunya també: «el dilema és simple: si Catalunya és una nació, Espanya no pot ser una nació. I si Espanya és una nació, Catalunya no pot ser-ho també» (Avui, 30-9-02).

Quan una nació en procés de desintegració no va endavant ni endarrere, irremediament involuciona. En moments de risc, no reaccionar és agreujar el problema. Molts catalans no saben per quines mars naveguen quan comencen a adonar-se que el Regne d'Espanya és un estat opressor dels drets nacionals dels pobles no-castellans de la península. Descobrir que algú, que ens hauria de protegir i oferir-nos un tracte digne, ens vol mal, és amargament pertorbador. Tanta és la necessitat de pensar que és un equívoc, que ens diem a nosaltres mateixos que no pot ser o que no deu ser ben bé així. En contrapartida, molts espanyols no vacil·len el més mínim a l'hora d'anorrear democràticament tot allò que no sigui castellà. Per l'assagista Josep Palou el doble discurs del colonitzador espanyol és aquell que critica al nacionalisme català tot allò que veu lògic i positiu en el nacionalisme d'Estat espanyol: «El bilingüisme és un bé de Déu per a Catalunya, ens repeteixen sense aturall els progress espanyols. Però si afecta la seva llengua, segons conclou un congrés d'hispanistes, aleshores és *el mayor peligro para el idioma*» (Cinga núm. 4, 2000).

Que ens facin viure en un mar de dubtes desbarata el nostre sentit crític. I és que aquesta mena d'ambigüitat és un parany volgudament preparat per tal de generar dependència i vinclar l'ànim. Sortir de dubtes, superar aquest entabanament, passa per trobar el propi centre de gravetat. El sociolinguista Bernat Joan sosté que fer valer la pròpia voluntat d'autocentrar-se, partint de l'autoreconeixement, ha estat un element imprescindible per als processos d'emancipació nacional, per la lluita pels drets civils, per la igualtat de drets entre la dona i l'home: «Una comunitat autocentrada decidirà prendre les seues pròpies decisions, intervenir en els afers que l'afecten directament i no cedir el protagonisme sobre la seua pròpia planificació a intermediaris més o menys interessats (...) La pràctica real de l'autocentrament té un cost personal evident perquè genera conflictes amb l'ordre establert».

L'actual ambivalència política en què ha quedat submergida Catalunya ens fa més mal que bé. I és que roman-dre en un doble llenguatge destarota. No aclarir si ets mascle o femella no és gens saludable. Entre d'altres coses perquè és incompatible amb la condició humana. Ω

QUIM GIBERT, ENSENYANT

A R T À

Fa 2 mesos que en Sebastià Sureda amb en Pep Navarro ha obert el Forn i Cibercafé Bar Nou al carrer de Ciutat, 26 d'Artà. Tel. 971 562 086

Na Maria Negra és la madona jove de la Cafeteria E\$s Talaiot al carrer Costa i Llobera, 10 d'Artà. Despatxa els entrepans i els plats combinats. Tel. 971 836 580

Fa 2 anys que n'Antoni Torres regenta el Bar Centre a la Plaça de l'Ajuntament d'Artà. Despatxa els entrepans i els variats. A la foto amb el seu conco en Pep. Tel. 971 829 325

Fa 27 anys que en Joan Obrador va obrir la fabrica de Toldos Artà al carrer Costa i Llobera d'Artà. Tel. 971 836 366

Als 94 anys, n'Antoni Fuster fa ensaimades al Forn sa Plaça que regenta el seu net Pep Navarro. Tel. 971 835 232

Fa mig any que n'Andreu Sansó ha obert la Llibreria Na Batlesa al carrer de na Batlesa d'Artà. Tel. 971 829 327

Fa 5 anys que na Rosa Aina Riera és la madona jove de l'Hotel Casal d'Artà a la Plaça de l'Ajuntament d'Artà. Són 15 llits. La cambra doble va 78'15 la nit. Tel. 971 829 163

Fa 4 anys que Dona Conxa Morell va convertir el seu casal familiar en Hotel de 4 estrelles. Són 16 llits. La cambra doble val 123 € berenar inclòs. Tel. 971 829 509

Sa Cova Restaurant

Carrer Marina, 23 Can Picafort. Tel. 971 852 392 covasa@wanadoo.es

CUINA MALLORQUINA

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/ Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

LA FALÒRNA QUE A CÒPIA DE REPETIR-LA, ENS LA VOLEN FER EMPASSAR COM A VERITAT

A Girona, en aquests darrers dies he assistit a diferents plens de diferents administracions local, comarcal i provincial de la Diputació, en totes elles he pogut sentir reiteradament per part dels edils del PSC-PSOE, juntament amb les seves declaracions i escrits monotèmatics, adreçades la premsa local previs als seus discursos als esmentats plens, un reguitzell d'insults, falòrnies i enganys vers ERC de forma gratuïta i pueril que demostren la poca maduresa política d'aquestes persones, com a càrrecs públics que ostenten.

Avui mateix ho evidenciaven els diaris locals a primera plana: el PSC ha regalat el seu suport a CiU en tres consells comarcals, simplement per pura rebequeria política contra ERC i traitant els seus nobles ideals d'esquerreres i catalanistes. Els quals ja fa temps que van i han tornat trair; per exemple, regalant al PP l'alcaldia de St.

Andreu de Llavaneres o posant al Conseller Josep Anguera seguidor de les tesis del Fòrum Balbel, com va demostrar en el lliurament dels XVIII Premis de Normalització Lingüística de l'ADAC d'enguany.

Tanmateix, i el més fort encara, és com es deuen sentir les persones honestes i conegudes de Girona que van adherir-se a la candidatura d'Anna Pagans i la proposta que formula conjuntament amb el Partit Socialistes de Catalunya, com el filòsof Terricabras, el qual encara deu estar esperant la seva adhesió per la demanada penal a favor de l'Euskera; o el republicà Manel Mir, defensor independentistes catalans repressaliats per la policia espanyola o, per esmentar-ne un altre més, el llibreter, lluitador per la cultura catalana, Guillem Terribas (Premis de l'ADAC 2002).

Per tant, ha quedat prou clar que aquesta pedregada

retòrica contra ERC només ve fonamentada per la indigestió d'altres pactes fets per part d'ERC amb CiU en el Consell Comarcal del Gironès i a la Diputació, amb la conseqüent expulsió de l'Ajuntament de Girona del pacte de govern amb ERC.

El sùmmum de la incoherència política per part del PSC va ser, ahir divendres, 1 d'agost, al ple constituent del Consell Comarcal quan la portamveu del PSC, Pia Bosch va citar a ERC, més de 9 vegades en el seu discurs, per donar-nos a entendre el greu que li semblava no poder obtenir la prebenda de president i la del gerent amic seu que hauria posat, com ja han fet a l'Ajuntament de Girona. Ω

Jordi Casals i Fernández, secretari d'organització de la Secció local d'ERC-Girona

FRIVOLITZACIONS AL VOLTANT DEL VUIT D'AGOST

A "La Crónica" apareguda a Diari de Ibiza el dia 9 d'agost, comentant els fets ocorreguts el dia 8, Sant Ciriac, Diada d'Eivissa i Formentera, hi apareixen un parell de frivolitzacions que pens que mereix la pena de comentar-les (em referesc a un parell estrictes i no a un parell eivissencs, perquè si fos d'aquest segon tipus hi hauria d'incloure el fet d'atribuir a persones vinculades amb ERC l'inacceptable llançament de monedes durant l'acte institucional: no sé quina acurada i rigorosa investigació periodística va portar qui signa la crònica a una tal conclusió: d'una banda, la primera frivolització –i la més banal– fa referència al fet de presentar els eivissencs com ultraimperialistes, talladors de caps musulmans, fonamentalistes cristians i d'altres elements que se'n puguin desprendre. De l'altra, la frivolització més important –per venir de qui ve i per dir el que diu– és la del conseller Josep Juan Cardona, en referir-se a la balança fiscal de les Illes Balears en relació a l'Estat espanyol.

Pel que fa a la primera de les frivolitzacions, caldria fer algunes precisions de

caire històric importants, però també una mica complicades per resumir en un article d'aquest tipus. És veritat que els nostres avantpassats –els Ferrers, els Marins, els Torres, els Costa, els Serra...– varen venir l'any 1235 i següents, sota l'espasa i la creu, i la bandera de les quatre barres, que portava Guillem de Montgrí, i varen esclavitzar, matar i expulsar àrabs i amazics de l'illa d'Eivissa. No és això el que avui volem celebrar: al contrari, pens que la societat eivissenca ha d'obrir –i de fet obre– els braços a persones que avui vénen del nord d'Àfrica –i d'altres llocs del món– a buscar un futur millor. Per documentar-se sobre el tema, basti veure el que diu Esquerra Republicana sobre l'acolliment de la població immigrada.

El 8 d'agost ens ha de recodar, precisament, quelcom que guarda relació amb la segona frivolització: que vivim en una societat que no està nacionalment normalitzada. Amb els Decrets de Nova Planta, les illes d'Eivissa i Formentera varen perdre les institucions pròpies d'autogovern, com ho feren la resta de terres de l'antiga corona catalanoaragonesa. (Des)gràcies a

aquells esdeveniments històrics, avui dia vivim en una societat amb fortes mancances pel que fa a la preservació de la pròpia identitat col·lectiva i en relació a la seua pròpia organització política. Perquè Madrid, senyor J. Juan Cardona, no roba als membres d'Esquerra Republicana –que som poquets– sinó als eivissencs i als formenterers, i als mallorquins i als menorquins, i als valencians i als catalans. I no és Madrid, precisem-ho, sinó l'Estat espanyol, els aparells institucionals de l'Estat espanyol, (des)gràcies a la submissió política de la nostra nació. És bastant greu que un conseller del govern de les Illes Balears frivolitzi d'aquesta manera sobre una qüestió tan fonamental com la nostra balança fiscal amb l'Estat. S'ha aturat a fer comptes, senyor conseller, sobre què inverteix l'Estat espanyol a les Balears per habitant i any, comparant-ho amb allò que nosaltres pagam en forma d'impostos? Si no ho ha fet, i si li fa pesa demanar-ho a Joan Flaquer o a Alexandre Forcadas, o al propi Jaume Matas –o al nostre comú amic Joan Mir–, pot adreçar-se a l'estudi que Guillem López Casanovas, professor d'Economia

de la Universitat Pompeu Fabra, ha fet sobre un tema tan decisiu per al futur de les nostres illes. (Dit entre parèntesis: és bo que es prengui irònicament l'incident de l'acte institucional –la ironia i el distanciament demostren intel·ligència i sentit democràtic–, però és trist que tot seguit s'utilitzi un argument clarament contrari als interessos de la societat a qui heu de servir).

Ah! Només uns petits comentaris sobre el final de "La Crónica". Proposa qui la signa una suposada inscripció pro-musulmana: "Guillem de Montgrí. Los musulmanes de Yabisah no te olvidan". U: en espanyol? Això només es pot fer si un sap tamàzight, o una mica d'àrab. O els destinataris són els "hijosdalgo" de les Espanyes? Dos: musulmans? Per què? No n'hi deu haver de laics, d'amazics i àrabs que podrien arrufar el nas davant l'arquebisbe? Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Mallorquinisme, castellanisme, UM i PP

Per si no n'hi hagués prou amb les intencions que ha fetes públiques en José Mª Rodríguez, del Partido Popular, de reduir la importància del català a l'hora d'accedir a la funció pública, sense qüestionar per res el manteniment de la imposició de l'espanyol, ara l'Ajuntament de Palma anuncia que els premis Ciutat de Palma no es limitaran a premiar obres en català, sinó que també en premiaran de fetes en espanyol, com si aquesta llengua no estigués ja més que promocionada. Són autèntics sociolingüistes que tenen ben clar que, per dur a terme la fase final de l'extermi de l'idioma català, que fa tres segles que planifiquen, necessiten fomentar el desprestigi social del català des de les institucions.

Jo de sempre som estat convençut que Espanya no ha cregut mai en les seves autonomies. Que les va fer en el temps

que ells anomenen la "transició" per entretenir de qualque manera la regió central de la Nació Catalana i la regió occidental del País Basc amb qualque cosa que despistàs aquestes dues regions de les seves aspiracions d'emancipació nacional. Cosa que, per ara, els és sortida bé a la Catalunya central però que no els ha servit per res al País Basc occidental. La resta del territori de l'Estat, l'autonomitzaren de cara a l'exèrcit espanyol com que dir: -no tengueu ànsia, que això de l'autonomia no vol dir res. Si fins i tot autonomitzarem Madrid! Així és que era de veure que, en limitar les nostres aspiracions en governar l'autonomia regional, no construïem més que un castell de cartes que, amb la primera bufada de vent, per força s'havia d'esbucar en un tres i no res.

Què hem de fer els catalanoparlants

ara que tocam amb les mans com l'autonomia, no només no ens serveix per garantir la supervivència de la nostra comunitat lingüística sinó que, a més a més, és una eina més d'espanyolització i de destrucció de la nostra nacionalitat? Jo crec que hem de crear institucions alternatives a les que Espanya ens ha enroscades. Crec que hem de començar a fer feina per crear una Assemblée Nacional de Municipis, Comarques i Regions que arreplegui, com a mínim, els municipis de Mallorca que siguin en mans d'equips de govern partidaris de la nostra reconstrucció nacional. I millor si l'Assemblée és d'àmbit de les Illes Balears i Pitiüses o, fins i tot, de Catalunya (Països Catalans) i arreplega, a més de municipis, consells comarcals, consells insulars i fins i tot governs autonòmics. D'aquesta manera, els catalanoparlants que resis-

tim davant l'espanyolització (o la francificació al Nord) a les zones on no hi ha autonomia, com a la Franja de Ponent o on hi ha autonomia en contra, com a València o a Mallorca, almanco podrem comptar amb el suport d'un fons nacional de solidaritat

No podem tudar ni un sol decenni més de la nostra Història, ni tan sols un any més, limitant els nostres esforços en la participació en les institucions autonòmiques regionals espanyoles.

Per acabar, aprofit l'avinentsa per demanar-me quin sentit té que un partit mallorquinista com UM doni suport a un partit castellanista com el PP si aquest suport no ha de servir ni tan sols per frenar les ànsies d'aquest darrer partit de fer tornar les Balears una província més d'Andalusia. Ω

Jordi Caldentey de Manacor

<http://www.aznar.net/>

La història "secreta" dels Aznar

Dimitri Llovet

En José María Aznar és nét d'aquell Manuel Aznar què exemplificà el periodisme franquista "de rostre humà" i que fou conegut a Barcelona arran de la seva etapa com a director de La Vanguardia Española (la mateixa que ara publica columnes del destarotat Xavier Bru de Sala). Entre don Manuel i Josemari, hi ha una generació, que queda coberta per en Manuel Aznar Acedo (recordeu que els castellans utilitzen dos cognoms). A la seva fe de baptisme, datada a Bilbao (Bilbo) el 1916 hi diu: "Manuel (Imanol) Aznar Acedo". Sí, com sona, el pare del president espanyol va ser batejat com a Imanol, en una època en què els noms bascos ("sabinians") només els empraven a la ciutat els jetzales. I és què Manuel Aznar Zubigaray en aquella època era militant d'EAJ!!! Així què Josemari és nét d'un antic jetzale. Si la història hagués seguit el seu curs, avui sortiríem potser al carrer cridant "Aznar, askatu!"

De tota manera, crec que el més interessant és la biografia de Don Manuel en la seva època de joventut (abans de 1936). Deixeu-me que l'esquematitzi:

-Etxalar, Nafarroa, 1894: Neix Manuel Aznar.

-Iruña, 1912: Don Manuel comença la carrera periodística en "La Tradición Navarra", diari de signe catòlic integrista.

-Bilbo: Aznar es trasllada a la capital bizkaitarra on es casa. Col·labora amb el diari basquista "Euzkadi", on signa com "Imanol" o com "Gudalgai". M'agradaria que algú em digués on puc trobar els seus articles sobre la Grande Guerre.

-Madrid, 1918: Canvi de lloc, canvi de feina, canvi d'ideologia. Ara ja el trobem com a director precoç del diari madrileny "El Sol".

-Cuba, 1922: És director de "El País", i fundador de el "Excelsior".

-Madrid, 1931: Retorna amb la Segona República, de nou com a director de "El Sol". Ara s'identifica amb el "republicanisme conservador".

-Burgos, 1936: Aznar es presenta als sublevats... I el millor, és que l'accepten!!! Després, ja coneixem al Manuel Aznar com a propagandista franquista i com a falsejador de la història ("Aixecament Feixista"="Cruzada"). És al·lucinant la mutabilitat ideològica de don Manuel. Encara dubto que no passés una temporadeta al PCE (Líster també era a Cuba, llavors), o fins i tot, per què no?, a Bandera Roja (amb la Biru i companyia).

Ospa, no ens adonem que l'enemic no té principis, ni pàtries, ni res, que viu de l'oportunisme més fastigós. Llavors, clar, no sabem com defensar-nos i caiem en un pessimisme, que no és més que un optimisme lúcid...

Potser alguna joveneta o algun jovenet, en llegir la biografia de don Manuel, el vulgui emular, volent seguir la seva carrera oportunista. Què no ho provi, què per ser així se n'ha de ser de mena. A nosaltres, al segon "canvi de jaqueta", ens liquidem "ipso facto".

ASNAR BRAMANT I BRAMULANT.

"Aqueix home, qui fins i tot en el seu sentit de l'humor és tenebrós". (Xabier Arzallus descrivint Asnar).

"Els vots havien de pesar-los, no pas comptar-los". (Friedrich von Schiller, 1759-1805, poeta alemany).

"...gairebé tots els animals que s'alimenten de sang estan dotats d'un crit peculiar semblant al de llurs víctimes; l'esparver gruny com un conill, i miola com els cadells de gat; el mateix gat té una espècie de murmuri paregut al dels ocelllets dels nostres vergers; el llop bela, mugeix o borda; la rabosa escaïna o crida, el tigre té el bram del toro, i l'os marí una mena de resoll paorós; semblant al terrabastall dels esculls assolats per les ones allà on cerca la seva presa. Aquesta llei és admirable en alt grau, i amaga

potser un terrible secret. Observem que entre els homes, els monstres segueixen la llei dels animals carnívors: a muntó tirans han presentat indicis de sensibilitat al rostre i a la veu i usaven en públic el llenguatge dels desgraciats els quals -en el seu interior- es proposaven devorar; tanmateix, la Providència no ha permès que ens enganyem completament en aquest punt, perquè per poc que examinem de prop els homes cruels, trobarem a través de llurs afalacs mentiders un aire de falsetat i de destrucció, mil vegades més repugnant que llurs fúries". ("El Geni del cristianisme", Llibre 5è-cap. V, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, torsimany i polític francès).

Dos frases de Manuel Aznar: "Las colonias de judíos y sus compadres. Esa clase de sujetos son perfectamente despreciables"; "Los judíos que instigan a la lucha, pero que no participan de ella" (voir plus bas, le récit de Haro Tecglen).

Deux phrases de "Don" Manuel Aznar, lors de l'arrivée en Espagne d'un nombre important de réfugiés juifs fuyant les persécutions nazies: "Les colonies de juifs et de leurs compères. Ce genre d'individus sont parfaitement méprisables" "Les juifs qui instigent au combat, mais qui n'y participent pas" C'est un exemple du "vocabulaire" de l'époque de l'ami personnel de Franco et ambassadeur de l'Espagne franquiste à l'ONU, Manuel Aznar, grand-père du "démocrate José Maria Aznar" qui gouverne aujourd'hui l'Espagne.

Mais comment les familles franquistes et de la "bonne vieille droite" ont-elles pu se retrouver à nouveau, et si facilement, à la tête des institutions espagnoles? Tout simplement, l'"Europe" fait les frais de sa propre politique opportuniste, antipopulaire et antidémocratique. Elle a passé deux décennies à blanchir tout ce milieu, voire même à le pousser à la tête de ses propres institutions.

Et la monarchie, comme le Parti Socialiste et le reste de la "gauche", ont incarné cette sinistre opération de blanchissement du franquisme avec l'aide de l'"Europe". A la mort de Franco, toute revendication républicaine a été enterrée et la succession du dictateur a été organisée notamment par la franc-maçonnerie de droite (dont le chef politique n'était autre que le Comte de Barcelone, père de l'actuel roi) avec l'aide de presque toute la "classe politique" espagnole et européenne. (...)

El govern espanyol subvenciona generosament la Fundación Francisco Franco i reescriu abjectament la Història.

És la que rep més diners per a projectes arxivístics

El govern espanyol, que presideix José María Aznar, ha atorgat el 2002 importants subvencions a la Fundación Nacional Francisco Franco, que presideix Carmen Franco. De fet, en els ajuts a entitats 'per dur a terme projectes arxivístics', la Fundación és la que en surt més beneficiada. Com recull el BOE del 21 d'agost d'enguany, la Fundación rebrà 18.000 euros del Ministeri de Cultura espanyol per a equipaments informàtics, i 23.000 euros per a la contractació de personal. La Fundación rep aquests diners, que en el cas de la contractació de personal multiplica per set el que reben altres entitats, per a un projecte d'informatització de l'arxiu. És a dir, dels arxius personals del dictador.

La Fundació Nacional Francisco Franco té per objectiu la 'difusió del coneixement de Francisco Franco en la dimensió humana, política i militar, així com de les fites i realitzacions del seu règim'. La web de la Fundació exhibeix un tarannà clarament feixista i s'ha fet a la major glòria d'un home 'providencial'. Una secció es dedica a justificar la legalitat del que anomenen 'alzamiento nacional', i diu que el govern del Front Popular del 36 era 'il·legítim'. Sobre els judicis respecte a la figura de Franco, s'inclouen comentaris com 'Franco es un hombre honrado y modesto, que no ambicionó nunca el poder', o 'Franco lleva la justicia en la mente y la victoria en el corazón'.

L'aplec de citacions seria inacabable. L'última que us oferim és la definició que fa del Valle de los Caídos: 'Monumento erigido por Franco a los combatientes de ambos bandos caídos en la Guerra Civil Española'. ❧

El pacte social: els sofistes (II)

Hi ha qui, havent llegit el reportatge anterior i comentant-me'l per l'MSN, l'ha trobat poc interessant. Des d'un punt de vista lúdic, era força "tècnic", i es centrava en una ullada general, un resum, de la sofística. Ara que passo a analitzar sofistes concrets, potser aconseguiré crear més interès. Així doncs, el retòric Gòrgies, junt amb els seus seguidors (entre demòcrates i antidemòcrates), les teories del coneixement de Pròdic, i l'"autosuficient" Híppies, mostraran la diversitat (idiosincràtica, ideològica i teòrica) de la sofística, la qual acaba en el següent capítol.

Una vegada analitzat Protàgores, ens queda la resta de la sofística. Comencarem per Gòrgies. *Gòrgies*

No hi ha gaires aspectes importants de la vida de Gòrgies. Assistí, amb Isòcrates, a una ambaixada per a demanar ajut contra els siracusians; aquesta conferència, apart de l'èxit que obtingué (Atenes guanyà la guerra contra Siracusa), remarca el seu interès per la política (tant per la política pràctica com pel pensament polític-especulatiu) i el seu ampli domini retòric per a convèncer als altres. Hi ha qui li atribueix a Gòrgies interès per la cosmologia presocràtica (és segur que fou alumne d'Empèdocles), però aquest interès per la cosmologia (no gaire reflectit en els escrits conservats ni en comentaris), no és tant important en Gòrgies, ni molt menys, com el seu interès per l'ètica i la retòrica. Anem a donar-li una ullada.

La frase més coneguda de Gòrgies és: "Res és; si res fos, no ho podríem conèixer, i si ho poguéssim conèixer, no ho podríem comunicar". Són vàries les possibles interpretacions d'aquesta frase, incloses les "antionològiques"; no entraré en elles, però el més important és que Gòrgies redueix al mínim el paper de la veritat, és a dir, del dogmatisme, junt amb una crítica de l'educació com a milloradora de l'home (si "res és comunicable", l'ensenyament és impossible; per això, la antionologia de Gòrgies esdevé, si més no com a conclusió, una crítica (un símbol) contra la utilitat de la educació). Per a Gòrgies, el saber que té més importància és la retòrica, o sigui, l'adorn en el llenguatge, l'aparença, la imatge externa de l'orador. Quan Gòrgies impulsa al ciutadà atenès a adquirir coneixements enciclopèdics, no ho fa pels motius de Protàgores, l'amillorament de l'home, sinó que ensenya cultura com a arma de convicció, sense donar-li cap més especial utilitat ("l'hàbil orador ha de saber dominar qualsevol tema de conversa, per fer-se més convincent").

En realitat, però, quan Gòrgies diu "res és", sembla dir: "l'ésser (absolut de Parmènides) no existeix", o sigui, dóna un fonament antionològic a la seva doctrina. Però potser Gòrgies digué: "l'ésser (mutable d'Heràclit) sí existeix"; alguns han volgut veure al nihilisme de Gòrgies un predecessor al positivisme, amb l'antimetafísicisme (actitud antimetafísica) que tenen ambdós. També hi ha la interpretació nihilista (o només antidogmàtica?) que és més freqüent entre els comentaristes de Gòrgies, inclòs Sext Empíric.

El que ens interessa és, més enllà de la gnoseologia (o doctrina del coneixement), és la política. Gòrgies afirma, com Protàgores, que les normes socials són relatives, però porta aquesta relativitat al màxim. Per a Protàgores, un poble pot fer-se la seva pròpia moral, però per a Gòrgies qualsevol regla moral és relativa a cada home, a cada situació, a cada moment, de forma que l'únic que pot distingir la veritat de la falsedat en la ètica és una "ètica de la situació", o sigui un "sísè sentit individual" que ens ajudi a avaluar cada situació en concret ("doncs un soldat no tractarà per igual un aliat que un enemic"). Aquesta ètica de Gòrgies ha estat sempre durament criticada des de Plató, però sembla clar que, ni que fos només per antítesis, fou un pas endavant en la ètica antiga.

Es diu (alguns ho contradueixen) que al final de la seva vida Gòrgies (segons la majoria dels testimonis, visqué 108 anys aprox.) es dedicà, abandonant l'ètica, la cosmologia i la política, a escriure discursos retòrics. Filodem li atribueix a Gòrgies moltes obres (no especifica títols), si bé només se'n conserven dues senceres, i fragments d'altres seis. Gòrgies fou un vertader reformador de la retòrica, dedicant-se més a la bellesa tècnico-lin-

güística del discurs que a vertaders mètodes per a convèncer (com serien els de Carnegie). Plató, en el seu diàleg "Gòrgies", critica durament el materialisme i la doble moral del nostre sofista. Si bé és veritat que Gòrgies acumulà molts diners oferint cursos als poderosos (sembla que regalà a un temple una estàtua d'or de tamany natural d'ell mateix!), també és veritat que molts pensadors demòcrates afirmaren basar-se en el "mestre de la paraula" (Gòrgies mateix afirma que cap plaer, ni el de la riquesa material, està per sobre del seu autodomini, i fins afirma que la causa d'haver arribat a centenari era la seva moderació en el seu plaer i en el gust (no pas la seva anul·lació de qualsevol plaer, com pretén Luciano de Crescenzo)). Ara veurem, per bé que de forma breu, com influí Gòrgies en alguns dels sofistes posteriors.

Escola de Gòrgies: la defensa del més fort.

Si l'art de Gòrgies es proposa que l'home domini l'art retòric i que així "que el fort triomfi sobre el feble", sembla quedar clara (bé, a estones) la intenció aristocràtica de la doctrina gorgiana. En realitat, però, sembla que l'interès de Gòrgies està en el poder de l'home individual. (Gòrgies afirma que, com que no existeix la veritat, "qualsevol" argument és afirmable si la força de convicció és suficient). En la època de Pèricles, la democràcia era més aviat demagògia (el fet que els tribunals fossin ciutadans sense educació prèvia (el primer "tribunal popular") era, naturalment, imperfecte, i les males conseqüències d'això ressaltarien amb la condemna a Sòcrates; naturalment, el poble no sempre és el millor a l'hora de decidir la condemna d'un presumpte criminal); per dir-ne clar, era una democràcia que tenia sobreestima en la capacitat del ciutadà normal (o sigui, dels habitants amb el grau de governar, els homes majors d'edat no esclaus i no estrangers, excloses les dones). Existien, per exemple, els hetaires, uns "clubs de reunió" de tendència oligàrquica. Un anònim afirma que la democràcia és un engany (un "mal sistema") per a que el pobre tregui immoralment diners i popularitat al ric (les conseqüències ocasionals d'una excessiva igualtat és que el poble, o alguns de la classe baixa, obtinguin una part d'ingressos de la rica). Xenofont, denunciant, en un exemple fictici (però possible) que el poble pot abusar de la llibertat, fa dir a un personatge en un banquet: "Era ric i la democràcia no em beneficiava; ara que m'he fet una persona modesta, visc tranquil i sense preocupacions, i els rics em cedeixen el pas. No temo perdre, espero adquirir".

Un altre exemple de la "doctrina antidemocràtica": Càlicles, en el diàleg "Gòrgies" de Plató, defensa la tirania, però al·ludint a motius d'egoisme, de materialisme individual i de "pragmatisme" (Càlicles no es preocupa perquè la seva tirania beneficiï, si més no en un mínim, al poble). "La naturalesa de la justícia és així. El governant fort només fingeix actuar segons la llei, però no se'n deixa dependre". Evidentment, aquesta tirania absoluta s'oposa al concepte tradicional de les lleis (és a dir, a la igualtat, o com a mínim al que les lleis tinguin un cert poder fins per al sobirà). Transímac és un brutal partidari d'aquestes teories; per exemple, creu que els déus són un bon invent per a enganyar als homes i que els déus de l'Olimp podrien arribar a existir, però que no es preocupen per la humanitat, encara que el poble hagi de creure's que realment els déus es preocupen per l'home (la providència divina també fou criticada per Epicur, però sense sentiments antidemocràtics).

Nietzsche es mostra partidari, en alguns dels seus escrits, de les idees d'aquests sofistes. Però potser Nietzsche ho veu així: "Jo sóc un defensor de la llibertat extrema de l'individu. No s'ha d'interpretar aquests pensadors com a defensors de l'individu? (Encara que sigui un "individu" reduït a un tirà). No seria contradictori que no acceptés aquests pensadors, si més no en alguns aspectes?". No cal dir que el superhome de Nietzsche a dures penes tenia interès en la política, i mostrava pensaments respectius tant cap a la democràcia com cap al nazisme. Però, donat el caràcter enigmàtic dels fragments de Nietzsche, no serà fàcil mai saber-ne la veritat.

Escola de Gòrgies: la defensa del més dèbil.

Però ni en Atenes ni dins de tots els partidaris de Gòrgies hi havia la mateixa actitud. Si contraposem la naturalesa a la llei, com imaginar la naturalesa? La naturalesa pot ésser imaginada tant com la crueltat de l'estat natural com també el desig innat cap a la perfecció col·lectiva, o sigui, cap a la bondat connatural als éssers vius. Una gran part dels habitants d'Atenes no eren considerats ciutadans a ple dret, llegeixi's totes les dones, els estrangers i els esclaus. Tot i que aquestes classes eren incultes ("inculturitzades"), amb pocs drets i més o menys desprotegides, alguns dels "afavorits" no consideraven justa aquesta situació. Aspàsia, per exemple, la dona de Pèricles (no era la muller amb tots els drets, perquè, a diferència del mateix Pèricles, era estrangera) es podia permetre el luxe, rar, de reunir al seu voltant un conjunt d'homes cultes. Licofrón protesta contra el dret de l'aristocràcia, o sigui contra els seus privilegis, que no considera fonamentats per cap llei de la naturalesa, sinó per una convenció mentidera, o sigui falsa, i adhuc antinatural. Alcidas veu precisament en la filosofia (en la de la sofística del més dèbil) "una catapulta contra les lleis" i afirma que "la naturalesa no ha decidit que cap home sigui esclau; déu ha fet a tots els homes lliures". La mateixa Aspàsia feu, sembla, un moviment reivindicatiu dels drets de les dones, possiblement reflectida en les comèdies teatrals d'aquell temps i també possiblement amb el suport d'alguns sofistes (si bé el seu nom s'hauria perdut en el temps).

Així doncs, la doctrina del "doble argument" de Gòrgies era utilitzada "indistintament" per demòcrates i aristocràtics. A diferència de Protàgores, decididament democràtic, Gòrgies mantingué una postura apolítica (o indefinida, o encara que sigui només multiinterpretable) al respecte de la seva postura política. Seguim.

Pròdic.

Pròdic era, com tots els sofistes, un rodamon, que estigué repetidament en Atenes en missions diplomàtiques. Tenia amistat amb Sòcrates, i Plató, cosa rara, el tenia per un dels millors sofistes. Pròdic defineix el pacte social per absència més que per filiació. Per a ell, els déus són una invenció dels homes basada en l'agricultura i en les causes naturals, doncs l'agricultura "és la mare de la civilització", al permetre a l'home definitivament fer-se sedentari. A més, Pròdic és un dels que consideren que el treball, i no els plaers, milloren l'home, o sigui, el tornen fort davant l'adversitat. Pròdic, com els cínics, posa com a exemple de la seva filosofia a Hèrcules, no per la seva força sobrehumana sinó per la seva fortalesa moral davant les adversitats. ("Hèrcules, escull: o la dona bella al capdamunt de la muntanya, o sigui la virtut, que necessita disciplina, o la dona lletja pel camí pla, o sigui el vici, descansat però desaconsellable", escriu Pròdic (no textualment) en un mite (Hèrcules escull la virtut i la dona bella i comença la pujada, així ho explica Pròdic)). (L'amor al treball sembla quelcom extrínsec a la política mateixa, però potser no a la filosofia recomanada pels polítics i pels teòrics de la societat). Per a Pròdic, però, la religió no prové de la por a l'ésser diví, sinó de l'admiració davant la naturalesa i els dons de l'agricultura. (Potser sí provengui de l'admiració, seria creïble, però molts ateuos moderns veuen en la religió una mera discriminació sense cap sentit, adhuc consideren la religió, contràriament a Pròdic, com un resultat de la por o la voluntat d'exercir més poder polític).

Segons Plató, però, Pròdic mostra davant la vida, (com Shopenhauer i molts altres amants del treball), una actitud pessimista (m'estimaria més dir-la pessimista *segons què*). Es pot entendre que Pròdic, que tingué que suportar (com Nietzsche), una malaltia greu la major part de la seva existència, tingués decaigudes en el pessimisme. Però Pròdic diria el mateix que Voltaire: "Estimat amic Càndid, si tenim dubtes davant la vida, dediquem-nos a treballar en el jardí, que això avançarem, i oblidem-nos-en".

Híppies.

Híppies, sofista una mica més jove que Protàgores, es dedicà a recopilar una quantitat immensa de coneixements, als que, a diferència d'Aristòtil, no sintetitzà en una filosofia (o un nexa) comú, sinó que els deixà solts (se l'anomenava "sabedor de molt"). Híppies mostrà una memò-

ria notable, però no per dons genètics, sinó per tècniques específiques (fou sense dubte dels primers a practicar "trucs" mnemotècnics). Per a Hipies, les lleis no són una conseqüència derivada de la naturalesa, sinó que es troben en contradicció, adhoc violenta, amb aquesta (amb això es contraposa amb Protàgores, qui creu que la religió és un resultat natural de la virtut de l'home). Segons Hipies, el ciutadà té drets, no perquè la llei els hi doni o els hi tregui, sinó perquè, segons la naturalesa, l'home té aquests drets, per molt que sovint les lleis els hi robin violentament (recordem com era l'època de Pèricles; Hipies

degué viure la època dèspota dels Trenta Tirans). Per a Hipies, la creença en els déus (però no les lleis, o sigui, l'aparell tècnico-legal) no és un convencionalisme fals, sinó una interpretació correcta de la naturalesa, i adhoc afirma que "no pot ésser" contra natura la creença en els déus si la majoria dels pobles creu en ella (en aquest argument es basa la creença en la "religió natural" dels filòsofs de la il·lustració: llegeixi's el deisme). Per tal de fugir de la tirania de les lleis (contràries, com s'ha dit, a la naturalesa), Hipies proposa a l'home que es redueixi la dependència als bens materials per aconseguir una major

autarquia ("no dependre de res"); com a exemple pràctic, Hipies mostrava a la seva audiència una joia "fabricada per mi mateix, com a mostra de que poso en pràctica la meua doctrina de l'autosuficiència". Hipies, doncs, s'avança al pensament cínico-asceta i mostra una forma una mica diferent de la tradicional en la sofística.

Després acabaré sobre les doctrines de la sofística.

Dedico l'article a Artur-Activista: "LLUITARE, PER EL MEU PAIS, PERQUE EL MEU POBLE NO ESTIGUI SOTMES A LA INJUSTICIA, LLUITARE AMB EL PUNY ALÇAT". Salut i catalanisme. Ω

El bisbat vol desnonar la Llibreria Les Voltes de Girona perquè hi vol traslladar la llibreria del seminari

L'administrador recorda que el local del Bar Plaça, al costat, el tenen tancat des del 1993

El bisbat de Girona vol que a final d'any la llibreria Les Voltes deixi els baixos de Casa Carles, que ocupa per gràcia del bisbe Cartaïà des del 1963, perquè té la intenció de posar-hi la llibreria religiosa que actualment és a l'antic seminari. L'administrador delegat i ànima de Les Voltes, Feliu Matamala, de 91 anys, afirma que resistirà per evitar el desnonament, ja que entén que el tancament de l'espai històric implicarà la desaparició de la històrica llibreria catalanista.

24/07/2003

SALVADOR GARCIA-ARBÓS Girona

El 23 de desembre del 2002 Feliu Matamala va felicitar el bisbe de Girona, Carles Soler Perdigó, per la seva actitud contrària a la posició de la Conferència Episcopal Espanyola en què es condemnen tots els nacionalismes i s'advoca per la sagrada unitat d'Espanya. El 10 de gener del 2003 el van cridar a les 12 del migdia. Ell es pensava que el bisbe el rebria en audiència per agrair-li la carta. Li van comunicar que l'1 de gener del 2004 vencia l'última pròrroga del contracte del gener del 1991 i que el bisbat no en volia fer cap més. Aquest juliol Feliu Matamala va ser convidat a signar un contracte, que el representant del bisbat ja duia redactat, en què Les Voltes renunciava a tots els drets i les indemnitzacions, «ni tan sols per obres de millores o instal·lacions que hagués pogut introduir a la finca».

Josep Maria Matamala, un dels fills, veu «molta mala fe» en aquesta acció: «Devien pensar que enganxarien el pare en fals perquè, com que té 91 anys, signaria com si res.» Feliu Matamala els va dir que ho havia de consultar a la resta de socis de la llibreria.

«En català, si us plau»

La llibreria Les Voltes i, sobretot, Feliu Matamala figuren entre els protagonistes de les campanyes de normalització lingüística en l'etapa democràtica i de difusió de la cultura catalana i en català durant la dictadura franquista. A banda de vendre llibres, diaris, revistes i periòdics en català, la llibreria manté des del 1982 la campanya del DNI català. Entre les seves activitats més representatives destaca la campanya de normalització dels rètols comercials En català, si us plau o la del lloro normalitzador, que ara vol recuperar: «Si algú diu: Des de lluegu, no ho repetiu! Us cal dir: sens dubte.»

Feliu Matamala. : «Etic disposat a dormir-hi cada nit perquè no em canviïn el pany»

- **Com va ser l'acord del primer arrendament?**
- «No ho sabem ben bé. El 1963 el doctor Cartaïà va cedir el local a un preu mòdic per reconciliar-se una mica amb el catalanisme gironí i, en certa manera, compensar el franquisme, franquisme, franquisme que feia 25 anys que durava.»

- **I ara per què el volen fer fora?**
- «Ens diuen que hi volen posar la llibreria que tenen a l'entrada de l'antic seminari.»

- **I se'ls creu?**
- «Crec que sí, perquè la seva, allà els queda massa enlaire i la gent no s'hi arriba tot i l'ascensor de la pujada de Sant Martí.»

- **Marxarà?**
- «A les bones, no. Estic disposat a venir-hi a dormir cada dia, perquè no em canviïn el pany a la nit.»

- **Que no es fia del Bisbat?**
- «Diria que a dins d'aquesta institució gironina hi deu haver algú al qual Les Voltes li fa nosa, que vol que se'n vagi a terra. Si la llibreria Les Voltes ha de marxar sense compensació, s'ha acabat, perquè tot i la marxa normal, que avui no podem res a ningú, les llibreries no són pas el gran negoci que molts es deuen pensar.»

- **Vostè què els diu perquè no vagin amb presses?**
- «Jo els vaig dir que havia nascut el 21 de setembre del 1912; que s'esperin que m'hagi mort per tancar la llibreria.»

- **I què li van dir?**
- «De seguida em van respondre que era urgent, que hi volien posar la llibreria del seminari, que no podien esperar. Em penso que això m'ho va dir el seu advocat.»

- **Que no tenien bones relacions amb el Bisbat?**
- «Sí, sempre han estat bones. En posaré un exemple: ens havien llogat uns locals per fer-hi una sala d'exposicions, conferències i presentacions. Al cap de dos o tres anys ens el van demanar i no els vam pas posar cap impediment.»

- **I ara què pensen fer?**
- «Si l'1 de setembre no han afluixat hi haurà una campanya de mobilitzacions i, pel que sé, no l'hauré de muntar nosaltres.»

- **I afluixaran?**
- «Ho faran perquè no tenen raó moral, tot i que la legal la deuen tenir. La Casa Carles els va caure del cel. Els hereus volien anul·lar la deixa perquè la condició era que fos seminari. El Bisbat ho va haver d'arreglar muntant una capelleta i els seminaristes hi assajaven cançons.»

A cada ciutat important de Catalunya hi ha una llibreria que té una significació especial.

Una llibreria que va néixer d'una forma diferent, sense afany de lucre, com un servei a la cultura d'aquest país. A Girona és la llibreria Les Voltes. Va ser

creada per suplir les deficiències comercials que patia el llibre català. Les llibreries "normals" -normals en els anys del franquisme- veien el llibre català com una curiositat per a gent estranya, de mal vendre i perillós de tenir a l'aparador. Per aquest motiu l'esforç editorial dels inicis dels seixanta no hauria arribat el gran públic. S'hauria ofegat en la ignorància general, la por de molts i la desídia de tants. Les Voltes va néixer quan un grup de gironins interessat en tot allò que feia referència a la llengua i al dret de Catalunya a desenvolupar la seva cultura, es decidiren a tirar-la endavant. Un local de Casa Carles, propietat del seminari, i les aportacions de quaranta-un gironins varen permetre d'aixecar les portes i convertir aquella nova llibreria en una mena de lloc obligat de trobada del jovent i dels esperits joves de la ciutat. Francesc Ferrer hi era, des del primer moment. Ell va anar amunt i avall amb llistes de noms, demanant diners, exposant la idea, fent clients... Les Voltes va ser el que havia de ser: una revolució a la ciutat. A més a més dels llibres, a la llibreria s'hi podia trobar tots els discs de la Nova Cançó, cada vegada més afinats al voltant dels Setze Jutges i de Concèntric, que llavors encara els cantaires necessitaven aplegar-se a l'ombra de cases especialitzades. El català, malalt de tants anys de misèria de dicatadura, es revifava als pocs llocs que li eren reservats. La feina de Les Voltes s'apliava també cap a l'art dels Països Catalans, pintura, gravat, ceràmica... Una mica de tot. Era una ambaixada de la cultura catalana al mig de la ciutat envaïda pel castellà oficial. Després, amb els anys, Les Voltes i les altres llibreries que havien nascut per donar una oportunitat als llibres catalans, es varen anar semblant més a les "normals" de la ciutat, perquè, lògicament, totes les altres llibreries varen anar traient els seus llibres catalans a l'aparador. En Francesc Ferrer va vigilar (<http://www.francescferrer.net/pub/cat/biografia/08.htm>)

Nota de la redacció: La Llibreria Les Voltes de la Plaça del Vi de Girona és l'únic punt de venda del Continent on se ven l'ESTEL DE MALLORCA. Per suposat que nosaltres feiem costat al patriota Feliu Matamala. Ω

	Nom i Cognoms	ciutat/ poble
1	Jordi Casals i Fernández	Girona
2	Francesc Urgell i Montané	Girona
3	Joan Sibill i Termes	Girona
4	Anna Cumí i Bou	Girona
5	Alesa Sibill i Cumí	Girona

TEODOR ÚBEDA, TRENTA ANYS BISBE DE MALLORCA, EL QUI HI HA APLICAT EL VATICÀ II

Article publicat a Inca Revista

En una presentació del bisbe Teodor, abans d'una conferència sobre la Constitució conciliar "Gaudium et spes" —que, per cert, va preparar amb molta dedicació i va pronunciar amb entusiasme—, vaig afirmar amb rotunditat una evidència històrica, que el proppassat 18 de maig començà a ser història: a Mallorca, el Concili Vaticà II, amb tota la claror i el foc d'una nova Pentecosta, i amb tota la ventada sacsejadora que va provocar, l'ha aplicat, com a capdavanter a la nostra illa, el bisbe que ens acaba de deixar i que ha tingut el pontificat més llarg de la història coneguda de la nostra diòcesi.

Un bisbe valencià

Nascut a la ciutat de la Vall d'Albaida, Ontinyent, de l'antic Regne de València, va fruit de la instrucció que el seu poble —sovint com el nostre— hagué de sofrir durant la dictadura. Més encara quan ingressà al seminari metropolità de València, del qual era rector el Rd. Antonio Rodilla, que pogué alliberar-se de la persecució religiosa a València durant la guerra civil perquè, pel juliol de 1936, era de viatge a Mallorca, i precisament a Inca va ser hoste del rector Rayó i d'altres famílies catòliques. El rector Rodilla era aferrissadament castellanista, antivalencianista de socarrel, i amenaçava amb l'expulsió els seminaristes que gosassin parlar en valencià. La seva rigidesa va provocar que no es trobassin capellans per predicar en valencià els pocs sermons —el de la festa de sant Vicent Ferrer— que tradicionalment s'hi solien pronunciar. Teodor Úbeda començà a celebrar en català i a predicar-hi a Mallorca, amb esforç i no gaire entusiasme.

De capellà jove, estudià a Roma durant la celebració del Vaticà II. S'entusiasmà de veres amb les ensenyances, les propostes, la nova llum i els nous horitzons que l'assemblea eclesial més significativa i decisiva del segle XX obria per a l'Església catòlica, per a les altres Esglésies cristianes i àdhuc per a les altres religions i per a tots els homes i dones de bona voluntat. Retornat a València, duia al cor i a les mans el Concili i, sobretot com a vicari episcopal, tractà d'aplicar-lo tot quant podia. Recordem que, per imposició de l'arquebisbe Olaechea, pel desinterès del seu successor interí González Moralejo i de l'arquebisbe Lahiguera, i dels altres, fins al dia d'avui, la qüestió de la llengua pròpia de València està pendent: pràcticament no ha entrat en la litúrgia ni tenen llibres litúrgics en valencià, tret de l'edició, tan malvista per la jerarquia, del *Llibre del Poble de Déu*, del mallorquí P. Pere Riutort.

Auxiliar d'Eivissa, bisbe de Mallorca des de 1973

L'u de novembre de 1970 va ser ordenat bisbe a Eivissa, com auxiliar del bisbe mallorquí Francesc Planas. Era el temps en què Monsenyor Benelli, de la Secretaria d'Estat del Vaticà, impedia la presentació de bisbes titulars per part del Generalíssim i a posta la Santa Seu no acceptà llavors la dimissió del bisbe Planas perquè hauria hagut de nomenar un altre bisbe residencial, presentat pel dictador. Dos anys va romandre a Eivissa: s'esforçà per aplicar el Concili però, per la introducció del català a la litúrgia eivissenca, va fer tant o menys que el bisbe Planas. M'han dit que seguí un curs de català-eivissenc que dictava aleshores el poeta Marià Villangómez. Però de misses en català, res o ben poca cosa.

Pel febrer de 1972 vingué com Administrador apostòlic a Mallorca: fa trenta-un anys. El 13 d'abril de l'any següent fou nomenat bisbe de Mallorca. Amb la forta il·lusió d'encendre-ho tot amb el foc ardent de l'Esperit: com a pastor i timoner havia de conduir la nau de la nostra Església a singladures noves i sovint arriscades. No solament havien de canviar formes i procediments; calia convertir els cors, trabucar esquemes, desfer-se de corsés, anul·lar opressions, superar rutines, calia obrir nous camins: córrer amb esperança cap a un rejuveniment de l'Església per arrelar-la més en la nostra societat i fer-la més atenta als signes del temps; i tot això no per la via de la imposició, sinó del diàleg i de la convicció. Dins aquest diàleg, s'inscriuen les dotze assemblees diocesanes i el Sínode de 1998-1999.

Actitud davant la nostra llengua

A Mallorca es trobà amb una realitat eclesial lingüística distinta de la

que havia experimentat a València i a Eivissa. Des de 1966, encara que amb més d'un any de retard, la litúrgia en català de Mallorca començava a avançar. Endemés, en els equips de vicaris amb què el nou bisbe formà el consell episcopal, sempre ha comptat amb preveres mallorquins que l'han aconsellat i empès en el sentit d'afavorir la cultura pròpia de l'illa i l'ús de la seva llengua; tanmateix cal dir que un dels rectors que més s'han negat a admetre el català a la seva parròquia ha estat sis anys vicari episcopal... Al bisbe Teodor, cal agrair-li la nota que, el 10 de juny de 1975, va publicar com a bisbe de Mallorca i administrador apostòlic d'Eivissa, juntament amb el bisbe Moncadas de Menorca: una "paraula d'encoratjament sobre el present i les perspectives futures de la cultura pròpia del nostre poble, i especialment de la nostra llengua que n'és el vehicle i l'expressió normal". Desitjaven els dos bisbes de les Balears que "l'ús de la nostra llengua es vagi normalitzant sempre més", això sí sense cap discriminació enfront dels germans que encara no l'entenen ni la parlen: d'aquests cal fomentar la integració a la nostra Església i a la nostra societat".

Un altre fet decisiu, aprovat pel bisbe Teodor, va ser la setmana de pastoral urbana (just per a Palma) de 1976 que proclamà com a "normal i pròpia" de l'Església mallorquina la llengua catalana i en reclamà un ús més extens en les celebracions i en la documentació.

Així s'anava fent camí i recobrant temps perdut en la introducció de la nostra llengua vernacla a la litúrgia, tan mancada el 1965.

Vingué després la preparació del Sínode, des de 1995. L'esment de la nostra llengua en els treballs preparatoris —singularment pel que fa a les celebracions— va provocar més d'una discussió encesa en els grups, especialment en els de Palma i de parròquies turístiques. L'oposició no havia amainat; de vegades s'alçurava amb força.

El Sínode, aprovat pel bisbe Teodor el 21 de maig de 1999, declarà: "Per ser el català de Mallorca la llengua pròpia del nostre poble, l'Església de Mallorca l'usarà normalment tant en la seva documentació i comunicacions com en les celebracions" (2.3.18). Cinc vegades més esmentà l'ús del català per part de l'Església mallorquina: en lamentar els entrebancs que actualment s'oposen a la normalitat i garantia de continuïtat de la nostra llengua (1.1.2); en animar els laics a la defensa de la llengua, la cultura i el patrimoni propis (4.2.10); en convidar els preveres vinguts de fora a parlar la nostra llengua (4.2.43); en demanar que

el projecte educatiu dels col·legis de religiosos estigui inserit en el solc de la cultura pròpia (4.2.54); en pregar als religiosos i religioses que s'integrin plenament en l'Església de Mallorca i en el nostre poble, i en valorin la història, la cultura, la llengua... (4.2.56).

El Sínode preveia en el primer text citat (2.3.18) que una comissió dins el consell presbiteral i en el de pastoral fes el seguiment d'aquesta normalització lingüística. (Cal advertir aquí que, en alguns indrets de la nostra Església, no es compleix el que prescriu l'art 2, 2, de la llei de normalització lingüística del Govern Balear: que es puguin desenvolupar en català les activitats religioses). Doncs bé, el consell episcopal dictà uns criteris o orientacions el 22 de febrer de 2001 per urgir l'aplicació del Sínode en aquesta àrea. Si aquesta orientació hagués estat ben rebuda i aplicada, s'hauria avançat ferm. Però no: hi hagué una investida forta —i poques defenses— en els periòdics. El bisbe es regirà; el consell episcopal va recular sobretot davant les pressions de Palma, dels llocs turístics, de sectors ben caracteritzats del reaccionarisme anticatalà més visceral. Les normes o criteris foren paper banyat. No se n'ha sabut res pus. Una altra vegada ha succeït que Mallorca és una de les diòcesis catalanoparlants que, en aquest aspecte, ha tingut la normativa o les orientacions més avançades i justes, però també les més incomplides.

La "conversió" d'unes arrels gens propícies a la nostra llengua

Déu ha volgut que la missa exequial a la Seu, del 21 de maig, fos un coronament esplendorós d'una tasca episcopal postconciliar en què no hi mancà certament la preocupació per la normalització de la nostra llengua en l'Església. És ben ver que el bisbe Teodor es va saber desferrar d'unes arrels valencianes prou allunyades de la llengua pròpia de la seva terra. Ell lamentava la situació del seu país d'origen i sobretot de l'Església valenciana, i la comparava amb la normalitat en què a Mallorca podíem celebrar en català, amb llibres propis; i podíem adaptar i editar la Bíblia i el Nou Testament i fer-ne, sense polèmiques estèrils i forassenyades, diverses edicions. A Ontinyent ell palpava una altra realitat. Allà, al seu poble nadiu, el seu funeral no s'assemblà per res al de Mallorca, quant a la llengua.

Bon treballador, estimador de Mallorca, bon amic!

En breus línies és mal de fer resumir una història tan llarga que, com tota història humana, té llums i ombres,

té clarividències i ensopegades: sempre els temptejos de trescar i encetar drecceres no clarament fixades en la geografia eclesiàstica amaguen sorpreses i perills. Després de tants anys de postconcili, constatam, i per ventura ens lamentam, que l'alè del Vaticà II no es pot tancar dins la vida, per dinàmica que sigui, d'una persona, ni tan sols en un període més o menys llarg de la història d'un poble. La tasca postconciliar és feixuga, arriscada, no sempre bona d'encertar, sovint obscura i poc triomfalista; una tasca —prou ho sabem— que no se circumscriu a l'ús i conreu litúrgic, bíblic, evangelitzador de la llengua del poble, però que n'és tanmateix una part ben significativa.

El bisbe Teodor deu ser ja feliç davant Déu, el Pare, perquè s'ha abraonat a dur endavant la tasca de l'aplicació del Concili Vaticà II, amb constància, amb seny i serenor, amb entrega de la pròpia persona, sense escatimar jornals ni cercar vanes recompenses.

Al bisbe Teodor, la mort inesperada del qual a molts ens ha fet vessar llàgrimes d'afecte i de dolor ben profund, sobretot crec que Déu Pare li ha de tenir en compte la seva entrega sense

reserves al treball; la seva il·lusió en temps de grisor, la seva empenta malgrat les contradiccions, la seva bona voluntat constant d'encertar, de servir, de fer-se servidor de tots, sobretot dels més febles. Era ben difícil besllumar en ell un punt de rancor, de venjança, de cap mala intenció... Tot al contrari: reconeixia les seves limitacions — com tots en tenim, i tantes! —, sabia demanar perdó, donava les explicacions que calgués quan podien malinterpretar-se les seves decisions. En ell, la "bona fe", crec que era absoluta.

Cal tenir-ne una memòria agraïda. Ell va saber reaccionar enfront d'una rutina i d'una formació-instrucció d'esquena a la llengua i cultura que tant enaltiren Ramon Llull, Vicent Ferrer i Mn. Verdager. Tal volta no arribà al nivell de valoració i ús de la llengua que molts hauríem desitjat. Els anys del seu servei pastoral, l'atenció als signes del temps, l'apreci pel món cultural propi, l'acostaren a postures molt decidides a favor del català com a llengua pròpia i normal de l'Església amb qui ell havia contret esponsoris de fidelitat i d'amor. Sí, ha estat un espòs fidel, amatent, entregat a la seva esposa, l'Església de Mallorca.

Tal volta la paraula que més retrata Teodor Úbeda és "amic": en l'acceptació del "Llibre d'amic e amat", amic de tots sense prejudicis, exclusions ni fronteres. Per això no tenia enemics: cap periòdic no li era contrari sistemàticament (sabia guanyar-se molt bé els mitjans de Comunicació Social), ni cap partit polític, encara que públicament ell hagués manifestat opinions contràries a llurs idearis. La gentada que va omplir la Seu el dimecres 21 és una prova d'aquesta amplíssima amistat. Tal volta els qui es mostraven enemics seus eren els qui no havien volgut o pogut pair el Vaticà II, o aquells que no entenien ni volien entendre l'amplitud del seu cor, la seva actitud gens inquisitorial ni condemnatòria, o la seva dedicació plena al ministeri, sense reserves.

En escriure aquestes ratlles que bons amics d'Inca m'han demanat, he volgut defugir d'entrada confegir una "necrologia" de lloança desfermada, com totes les que es fan després de la mort. Allò de parlar malament dels vius, i sempre bé dels qui ja no hi són. Punts escapats en el llarg servei pastoral del bisbe Teodor n'hi ha hagut, sens dubte. Escriure'n ara una història crítica és precipitat, és absurd; manca perspectiva.

El judici, per altra banda, només pertany a Déu, ni tan sols als historiadors, que poden errar i erren. A nosaltres, ens toca ara recollir un testimoni, un do de l'Esperit a la nostra Església; ens toca prosseguir una tasca escomesa amb tanta empenta i fidelitat; ens cal mantenir encès el foc del Vaticà II.

Un bisbe valencià entre els segles XVI i XVII, Joan Vich i Manrique, va fer entrar la gran renovació del Tridentí a Mallorca. En tenim un signe eloqüent a Inca: ell encoratjà els jurats i el poble dels nostres avantpassats a alçar la torre campanar que ens identifica; ell alabà la decisió de bastir els esplèndids retaulles del Nom de Jesús i del Roser, de Gaspar Oms, en el temple parroquial de Santa Maria. Devers quatre segles i mig més tard, agraïm a Déu que un altre valencià hagi obert les portes de la nostra Església al Vaticà II. Han estat els dos pontificats més llargs de la història coneguda de l'Església de Mallorca. Tots dos han llaurat a fons dins el solc del nostre poble!

Fins al cel, bisbe Teodor, pare, amic, servent bo i fidel, pastor que us heu fet estimar! Ω

Pere-Joan Llabrés i Martorell

RESISTÈNCIA HEROICA I ALHORA PROFUNDA DESORIENTACIÓ EN L'EXTREMA ESQUERRA CATALANA

Jo no vull traure a l'extrema esquerra independentista catalana el mèrit del que han fet, de llur lluita i sacrifici: els hi hem d'estar ben agraïts en aquest sentit. Han demostrat a sovint que hi ha compatriotes disposats a resistir i a patir generosament, malgrat que hi hagi també molt de fantasma, però on no n'hi ha, d'això?.

Ara bé, per inèrcia esquerranosa de l'antifranquisme, aquesta gent han monopolitzat l'independentisme, de vegades han calumniat descaradament els noesquerranosos (que generalment no hem estat antiesquerranosos per principi, ni molt menys). I porten fils de raonaments que, per dir-ho d'una manera molt benigna, podríem qualificar d'idiotes i d'irresponsables, com ara quan parlen sovint d'"independència sense Estat". Una independència no és possible sense un Estat: això no existeix ni ha existit enlloc del món sencer mai en la vida, ni pot tampoc existir mai enlloc: són boira, somnis i fumera que idiotitzen la manera de pensar del jovent independentista i el tornen totalment ahistòric i irreal, incapaç.

"El Progrés, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir: Quan l'experiència no és pas retinuda, com entre salvatges, la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat es troben damnats a repetir-lo... Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència" (George Santayana, 1863-1952, escriptor

castellà ignorat per l'espanyolisme per escriure en anglès). Realment els nostres jovenets esquerranosos no són progressistes en aquest sentit, sinó indis dels prats udolant: són potser massa joves per retenir experiències, comparar i traure'n conclusions.

Quan alguna volta he anat a les manes que convoquen més aviat m'han paregut colles de narcisistes en una desfilada de moda alternativa i anarcopunk. Em feien una pena entenedora i alhora una sensació de freda bellesa nazi.

Anar dient impossibles grandiloqüents, que és el que fan, és apartar d'aquesta lluita la gent més realista i assenyada i autoghetitzar-se, esfondrar un projecte nacional. I atrapar el jovent amb ganes de llibertat, menjar-li en coco com en una secta, amb estupideses com la independència sense Estat, enviar-lo de carn de canó indefens sota la brutal repressió espanyola, sense eines anti-repressives planificades ni eficients i, a més a més, eternitzar aquesta situació (com ja estem veient d'ençà 30 anys pel cap baix). És enviar indefinidament jovent català a patir la repressió espanyola, la incomprensió, el caos mental i el ghetto rastafari.

No us indigna? Doncs a mi sí!! I a muntó. Per odi a l'esquerra?, ventura és conservadorisme? No, de cap manera, és per una profunda llàstima per la gent!! Perquè llastimós és que arriben fins a un nivell tan baix de raonament que semblen els indis neolítics de les pel·lícules.

Sense voler-ho, han fet bona part del que el pitjor espanyolisme desitjava per a l'independentisme català: el ghetto, la repressió, el culdesac. Ja n'hi ha prou de ser tan rucs, recollons!! El que cal és que siguem tots més a l'aguait per copsar aquest fil conductor de raonament i fer-los-els comprendre d'una vegada. Cas contrari anem cap a la "solució final" que l'espanyolisme ens ha dissenyat amb tan mala bava i tanta cooperació de la subnormalitat indígena.

No sé què hauria estat de l'independentisme català sense aquesta gent. És probable que hagin estat ells per manca d'un centre o una dreta independentista catalana organitzada i generosa.

Potser sense ells, hauria anat creixent aquest centre-dreta, o no. Potser, en el primer cas, ara seríem un país més normal, més com està l'independentisme flamenc o el quebequès o el croat o el lituà: és difícil de saber-ho, en tot cas és palès que portem un retard molt important respecte als casos esmentats.

Però la línia nostra certament em pareix de les més estúpides i ineficaces de tot el que conec, com ja donava a entendre en Jaume en marxar.

Ara el mal ja està fet, la resistència d'aquelles maneres està com està, però el futur és encara lliure i obert: no badem, no perdem el temps i no el desaprofitem. Siguem enèrgics d'una vegada, no pas com en Gaspart, no pas com en

Reixac, no pas com en Pere Calders satiritzava dels catalans "Oncle Oleguer" ("Oncles Toms" catalans), amb tanta pena i amor enfastijat.

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>
<http://www.fundacioperlapau.org/iraq/>
<http://alarabnews.com/alshaab/alharb/s/hohadaa>

<http://www.unitat.org/>
<http://www.aznar.net/>
<http://storm.prohosting.com/extraofi/>
<http://www.kalegorria.net/cgi-perl/>

"El Progrés, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir: Quan l'experiència no és pas retinuda, com entre salvatges, la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat es troben damnats a repetir-lo... Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència" (George Santayana, 1863-1952, escriptor cast ellà ignorat per l'espanyolisme per escriure en anglès).

"Em neguiteig per la meua filla i per Internet sempre, encara que ara és massa petita per entrar-hi. Vet ací allò que em burxa. Em fa cavil·lejar que dins 10 ó 15 anys, ella em vingui i digui: Papa, on èreu quan la llibertat de premsa fou anul·lada fora d'Internet?" (Mike Godwin).

"El qui augmenta el seu coneixement augmenta també la seva dolor" (Cohèlet 1:18). Ω

<http://www.iespana.es/tramaprestige/prestige.html>

CAPDEPERA

Fa 4 anys que na Francisca Fuster i la seva filla Maria Josep regenten la Peixeria ca na Menga a Capdepera. La seva padrina ja venia peix fa 70 anys. Tel. 971 588 221

Fa 4 anys que na Maria Sanxo regenta el bar del casal de la tercera edat de Capdepera. Despatxa menús a 6 €. Fa 30 anys que és la cuinera de l'Escola de Capdepera i a l'estiu també dona de menjar a l'escola de Cala Rajada. A la foto amb na Jesenia Bravo, la seva ajudant. Tel. 971 564 841

En Jaume Sanxo és l'amo de la botiga de roba can Neu al carrer Centre, 4 de Capdepera. Encara te peces de roba com temps enrera. Tel. 971 563 153

Fa 3 mesos que na Sonnía Flores ha obert la botiga de moda La Mar al carrer del Col·legi, 12 de Capdepera. Tel. 971 563 578

Fa un any que n'Antònia Bestard és la tècnica de joventut al Centre Jove de Capdepera que està al carrer del Col·legi de Capdepera. La joventut del terme s'hi pot connectar a internet, llegir, pot tenir informació laboral, etc. Tel. 971 818 638

Fa 2 anys que en Joan Llebata va traslladar Distributions Llevant al carrer Joan Carles I, 24 de Capdepera. Alimentació a l'engròs per hotels, restaurants, botigues... Tel. 971 565 006

Fa 30 anys que en Pep de can Noi regenta el Viver can Noi a son Talent Nou, 305 de Manacor. Des de 1973 és el jardiner de l'Ajuntament de Capdepera. Tel. 971 551 094

Fa un any que n'Emi Barón ha obert la Perruqueria Unisex Emi al carrer Col·legi, 70 de Capdepera. Tel. 971 564 556

CAMÍ A DÉU

(VII part):

EL CEL

“...Si un dia la vida t'arrabassa de mi
Si tu mors o ets lluny de mi
Poc m'importa si tu m'estimes
Car jo també haig de morir
Tindrem per a nosaltres l'eternitat
Dins el blau de tota la immensitat
Al cel, ja no cap de problema

Amor meu creus que ens estimem?

Déu aplega els qui s'estimen”

(Hymne à l'Amour/Himne a l'amor, cançó de Léon Durocher, 1894, cantada entre altres per l'Edith Piaf).

EDITH PIAF.

“El cel és per a aquells que hi pensen” (Joseph Joubert, 1754-1824, moralista francès).

“No mai, com quan mor un ésser estimat necessitam creure que hi ha un cel” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“Ningú, mai, no arribarà al cel que no hagi enviat el seu cor per endavant” (Souz).

“És el final, però per a mi, el començament de la vida” (Paraules darreres abans de morir penjat pels nazis el 1945, del pastor evangèlic Dietrich Bonhöffer, ànima de l'Església de la resistència antihitleriana i gran teòleg per a la postguerra).

HENRY THOREAU.

“Podríem definir el cel com al lloc que els homes eviten” (Henry David Thoreau, 1817-1862, escriptor estadunidenc i clàssic de la noviolència i de la llibertat).

“El Cel és cel, perquè no hi ha egoisme” (P. Mendizabal, clergue catòlic basc).

“La vida és per a cercar Déu. La mort per a trobar-lo. L'eternitat per a posseir-lo” (P.Rey, clergue i autor catòlic).

“El cel no és per als ases”.
“El cel no és per posar-hi palla”.
“La justícia va pujar al cel, perquè a la terra no hi podia viure”.
“Si t'arreplega la calma, del cel guanyaràs la palma” (Refrans catalans).

“Al cel, menjarem coquetes en mel” (Dita popular valenciana, que recorda una certa visió tradicional, materialista i plebea i potser enfestijada per la pressió inquisitorial, de la “idea” del cel).

“Si en el cel fos possible d'estar trist, la nostra única pena fos de no haver lliurat a Jesús nostra vida des de la infantesa” (No en consta l'autor).

“Convé que els temps sien aspres per tal de no estimar-se aquesta vida. Convé, i és medecina, que

la vida present sia atribulada, a fi que estimem la vida futura”.

“Si tu tenies el blat al cel obert, per tal d'evitar que es podrís, el desaries al sostre. Canviaves el forment de lloc i en canvi deixes que el cor s'esgarre en coses de poca lliga! Guardaves amunt el blat?: alça-hi també el teu cor!”.

“La fe dels cristians -els descreguts i immisericordes se'n burlen- és aquesta: diem que, acaba da aquesta vida, n'hi ha una altra; que els morts ressuscitaran i, al final, hi aura un Judici”.

“Els qui volen viure en Crist, és menester que patesquen menyspreus dels qui no hi volen viure, els quals se'n riuen dels qui són feliços en tot allò invisible, i els diuen: “Però què et penses tu, tarrot? És que ho has vist, això en què dius creure? O és que algú se n'ha tornat de l'altra vida per contar-t'ho?...” S'està burlant de tu qui es vanta de posseir les coses que es veuen. Però guaita bé si té allò que diu. Apa, segueix avant: mira bé si gaudeix de la felicitat de la qual, pomposament, parla”.

“Quins seran els teus plaers a la Jerusalem celestial? “I gaudiran de les multituds i dels estols de la pau” El teu or i argent seran pau. Les teves finques, ta vida, serà pau; pau el teu Déu. Tot desig serà en tu pau... Ton Déu serà tot per a tu; el teu menjar per assaciar-te, beguda per no patir set, claror per poder veure-hi, el teu recolzament per no defallir. Ell, tot sencer, et posseirà a tu tot sencer. No caminaràs més a cops de colze amb ningú, perquè ells també ho tindran tot: complet seràs tu, complet serà l'altri.

“Déu hi serà la fita dels nostres desigs: el veurem infinidament, l'estimarem sense ensopiment, el lloarem sense fatiga. Aquest ofici, afecte, acte, serà, sens dubte, com la vida eterna, comú a tots els remuts”.

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi occidental, nascut a Numídia).

VICTOR HUGO.

“L'inaccessible junt a l'impenetrable unit a l'inexplicable, l'inexplicable alhora que l'incommensurable; això és el cel” (Victor Hugo, 1802-1885, poeta, dramaturg i novel·lista romàntic francès).

“Al home bo la mort cap mal no fa, ans és mitjà per on traspasa a Déu” (Ausiàs Marc, el gran poeta català, 1400-1459, València).

“Som nats per a morir i morim per a viure. Com a sembrat de Déu, amb prou feines florim en la terra, florim plenament al cel” (Russell M. Nelson, LDS Church News, 4-1992, General Conference of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints).

“És que de fet aspiraven a una de millor, és a dir, a la Pàtria celestial. Per ço Déu no s'avergongeix que l'anomenin llur Déu, car els tenia amanda una ciutat” (Lletra als Hebreus 11:16, cap al 68-70, atribuïble a Apol·los o potser a Pau o a Bernabé). Ω

CECILI BUELE I ESQUERRA REPUBLICANA

Buele i el reforçament del nacionalisme d'esquerra a Mallorca

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

M'arriba per Internet una carta de l'amic Cecili Buele en la qual m'anuncia que, a partir d'ara mateix, entra a militar dins d'ERC. La carta, publicada en algun diari de Ciutat, porta per títol "Des d'una altra perspectiva" i hi analitza alguns dels motius que l'han obligat a deixar la seva històrica militància en el PSM. Pens, ho he deixat escrit en nombroses ocasions, que amb la pèrdua de Cecili Buele, el PSM perd molt més del que hom pot imaginar. Si reflexionem una mica ens adonarem com la majoria d'acurats anàlisi del polític marginat s'han acomplert fil per randa.

Potser el PSM no hauria perdut més de tres mil vots a Palma, dos mil a Manacor i onze mil a Mallorca (el 22% del seu electorat!) si hagués escoltat una mica els seus sectors d'esquerra nacionalista. "La batalla de Palma", reforçar l'agrupació de Ciutat, promocionar la dona i el jovent, defugir la burocratització dels dirigents, lluitar per aconseguir que no s'acumellassin determinats càrrecs oficials en unes poques persones, propiciar tota lluita d'esquerra i batallar per serrar els principis i les idees de justícia social enfront aquells professionals del romanço que només tenien en el cap el sou, el cotxe oficial i el trepitjar moqueta, era la seva lluita constant. Per això, Cecili Buele era i és un home valorat i reconegut no solament pel seu barri, sinó per tota la societat. Buele era plenament conscient que els vots de Palma representaven (ara ja hem de parlar en passat) el 32,9% del total de vots del PSM a Mallorca.

A més a més Buele va analitzar a la perfecció la possible desfeta de Palma, Manacor, sa Pobla i altres

Cecili buele, Miquel López Crespi i Llorenç Buades: més de trenta anys a l'avantguarda de la lluita pel nostre deslliurament nacional i social.

indrets. En els articles i documents que hem pogut consultar trobam una previsió electoral quasi mil·limètrica del que s'ha esdevingut. La possible davallada de cinc a dos regidors a Manacor era ja prevista dos anys i busques abans de les eleccions.

Però Buele no va ser prou valorat per una direcció del partit que, no sabem si una mica enlluernada pel poder, prioritzava en tot moment el gir cap al centredreta somniant que, amb l'ajut als botiguers, es podria prendre vots a l'electorat del PP. Mai cap partit no havia comès un error de tal magnitud! Una direcció engegada de tal manera que ja l'any 1999, amb una pèrdua de prop de dos mil vots i d'un diputat (una clara advertència de l'electoral nacionalista i d'esquerres) no sabé o no volgué treure les conclusions adients. L'usdefruit del poder, la repartició a balquena de

càrrecs, engegaren més d'un. Potser aleshores hauria estat el moment de rectificar. Es podia haver vist que quatre anys d'exercici del poder en el Consell de Mallorca no solament no servien per a preservar les quotes electorals del nacionalisme d'esquerres, ans al contrari, es perdia un diputat i aquests dos mil vots. El pragmatisme i la "gestionitis", la cursa per guanyar terreny electoral al PP (la política de Sampol amb els botiguers, en molts d'aspectes correcta) tot ho omplia. Evidentment, en aquestes circumstàncies d'accentuat gir vers el centredreta, amb l'única "ideologia" de la gestionitis, les posicions clarament d'esquerra del diputat Cecili Buele molestaven. I, per això mateix, es teixiren tota mena de conspiracions per a, primer, fer-lo dimitir el càrrec de conseller de Cultura i, posteriorment, per a marginar-lo de les llistes

electorals del PSM. Han estat ben pocs els que durant aquests quatre anys han tengut la sang freda (i la saviesa política!) per a analitzar les coherents propostes de regeneració democràtica proposades per Cecili Buele. Els sectors més "pragmàtics", encegats per la seva lluita per avançar en l'usdefruit del sou, la poltrona i el cotxe oficial, no tengueren en compte, en cap moment, les seves opinions. Per a més inri, alguns dels seus companys del grup parlamentari escampaven boira dient que era un infiltrat dels verds per tal de desprestigiar-lo davant la direcció.

Tot era mentida. Sabem que Buele ha acomplert els seus compromisos amb el PSM fins al darrer dia. Però ens hauria agradat que, en lloc d'ignorar sempre les mil suggerències de regeneració democràtica proposades pel nou militant d'ERC, la direcció del PSM s'hagués aturat una mica a reflexionar en el que escrivia i deia el seu lleial i actiu diputat.

Les coses no s'han esdevingut com a nosaltres ens hauria agradat. El camí a la recerca del vot del PP ha estat a punt d'enterrar el PSM. Vuit anys de gestionitis i de manca d'ideologia esquerrana li han fet perdre el 22% dels seus. Una altra girada a la dreta com la que comentam podria significar l'extraparlamentarisme final del nacionalisme d'esquerra a Mallorca (per a satisfacció d'UM i tots els seus).

Amb la seva insensibilitat a les propostes de l'exdiputat Cecili Buele, el PSM pot perdre (com quan amb l'aferr de la incineradora perdé la bossa de vots ecologista) un nou sector de l'electorat mallorquí: aquell que se sent autènticament republicà, membre dels Països Catalans. Cal recuperar senyes d'identitat perdudes, abans no sigui massa tard. Ω

PENSAMENTS POSTELECTORALS

P.P.:

**HITLER TAMBÉ GUANYÀ
ELECCIONS, ASSASSINANT NINS I
CONCIÈNCIES, COMPRANT ANIMES.
EL BÉ POT RESISTIR DERROTES, EL MAL NO**

APUNTS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

QUAN EL 1975 ELS AMOS DE FINQUES DE SON BANYA PRESENTAVEN QUEIXA AL GOVERNADOR DE MEER Y RIBERA CONTRA ELS GITANOS

27 de juny del 1.960

A la finca, nomenada "Hospitalets" -de la vila de Manacor- ha mort la propietària de la mateixa finca, la Senyora Magdalena Estades i Albertí la qual era natural de la contrada de Sóller i vídua. El setmanari "Sóller" diria d'ella - de Magdalena Estades i Albertí que era: "Cristiana i generosa. Obrà el bé entorn seu; ajudant als necessitats. Filla dels esposos Bartomeu Estades Vicens, de la família de Can Bartola i Catalina Albertí i Albertí - tots ells de la vila de Fornalutx; aquesta descendent directa d'una branca menor del llinatge dels Estades de Moncaira, s'havia casat, als vint i un anys, dia 21 d'agost del 1889, amb un jove de la mateixa edat cognomenat Damià Busquets Pons el qual era fill dels sollerics Jaime Busquets Oliver i Magdalena Pons Marqués.

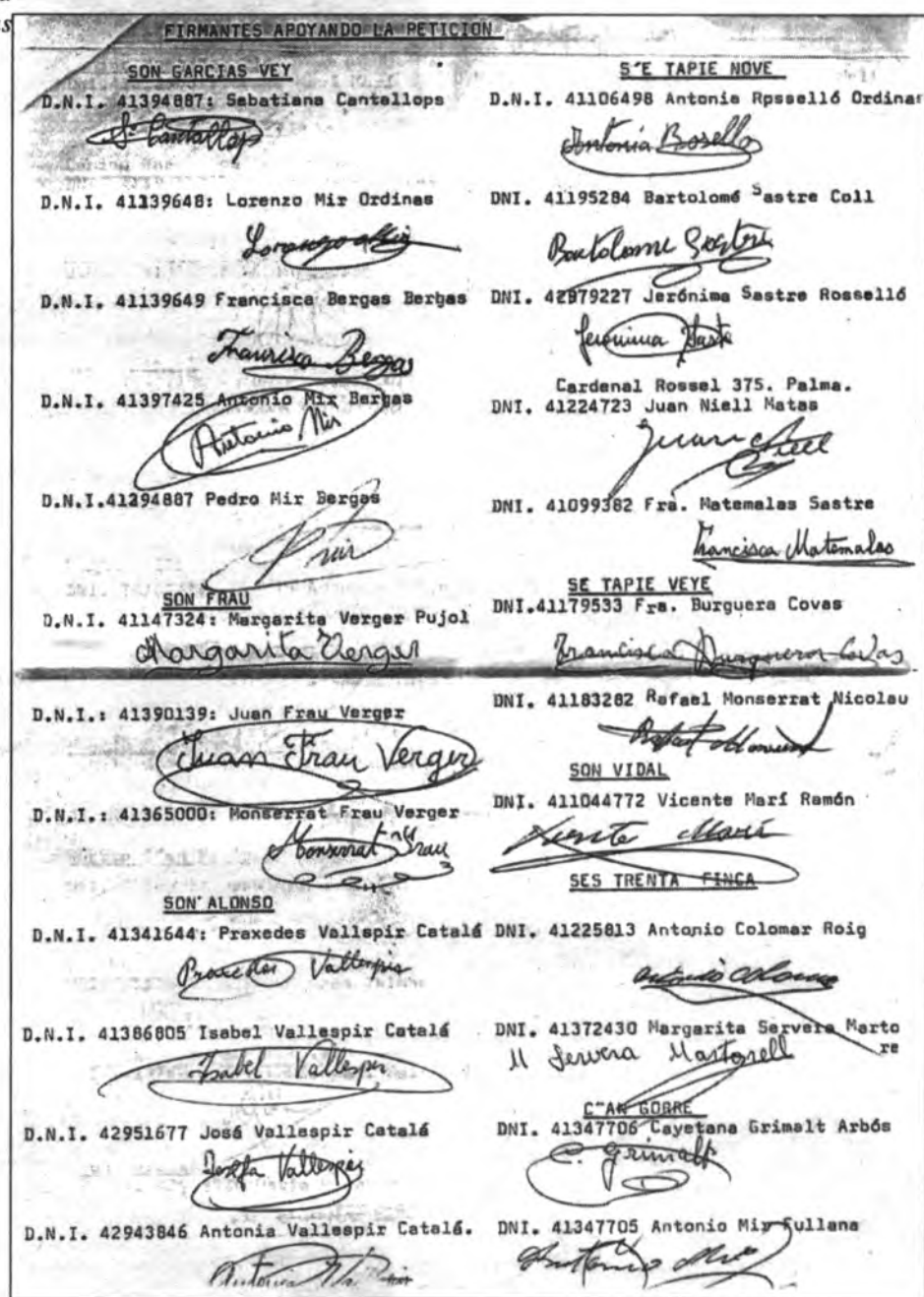
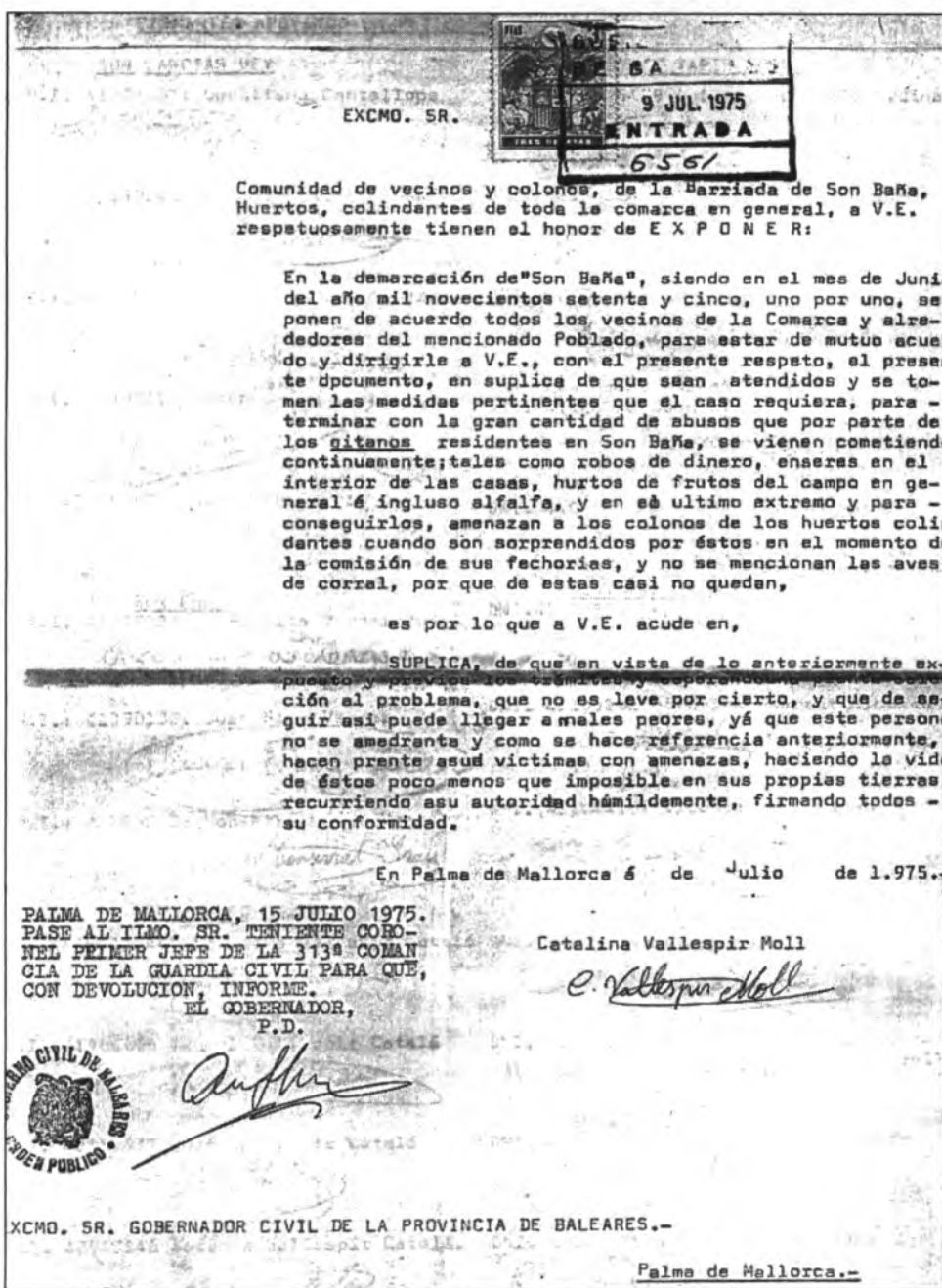
tien furts de fruites del camp en general i fins i tot d'alfals.

L'escrit que encapçalava la signatura de la presidenta de la Comunidad una senyora nomenada Catalina Vallespir Moll i que anava avalada per una quarentena de signatures més, procedents dels indrets Son Garcia Vell, Son Frau, Son Alonso, Sa Tàpia Nova, Sa Tàpia Vella, Son Vidal, Ses Trenta Finques, Can Gorra, Camí Nou de Son Banyà i altres afegia que para conseguirlos als fruits que roba- ven o furtaven "amenazan a los colonos de los huertos colindantes cuando son sorprendidos por estos en el momento de la comisión de sus fechorías.

Els signataris de l'escrit suplicaven, donat el que abans havien explicat, que no es leve por cierto i que de seguir així podia empitjorar yá que este persona (sic) no se amedrante y como se hace referencia anteriormente hacen fren-

los gitanos les hurtan la alfafa para darsela a los animales, los niños gitanos hurtan toda clase de frutas y hortalizas y a veces les han faltado gallinas y conejos".

L'informe del benemèrit cos fundat pel Duc d'Ahumada continuava dient: "La mayor parte de las veces se ha podido comprobar que los autores son niños y cuando les han reprendido por tal comportamiento, han acudido los mayores y les han hecho frente teniendo que dejarlos por imposible y por temor a represalias por parte de los mayores, motivo por los cuales y porque el valor de los hechos individualmente ascienden a poco dinero no han formulado denuncia". La conclusió que en treia el tal informe era que als amos de les finques els molestava més l'actitud amenaçadora i insultant amb que reaccionaven aquests gitanos quan els cridaven l'atenció pel seu comportament o el de llurs fills. Ω

9 de juliol del 1975

Aquest dia, amb el número 6561, té entrada, al Govern Civil de la província, un escrit que el dia 6 corrent mes adreçaren a l'Excel·lentíssim Senyor Governador Civil de la mateixa Don Carlos de Meer y de Ribera: LA COMUNIDAD DE VECINOS Y COLONOS DE LA BARRIADA DE SON BAÑA (sic), HUERTOS, COLINDANTES, DE TODA LA COMARCA EN GENERAL per a contar-li que el mes de juny d'aquell mateix any de 1975. un per un s'havien posat d'acord tots els veïns de la comarca i els seus voltants per adreçar-li amb el presente respeto (sic) el present document de queixa, en súplica de que fossin atesos i es prenguessin les mesures pertinents que requeria el cas que exposaven. El cas no era altre sinó que els gitanos, que habitaven a Son Banyà, robaven doblers, objectes a l'interior de les cases i come-

victimas con amenazas, es posàs remei.

Entre la quarentena de signatures que abans he esmentat hi havia la d'un home nomenat Antonio (sic) Mir Fullana titular del document nacional espanyol d'identitat 41347705.

13 d'agost del 1975

Amb el numero 7451 té entrada al Govern Civil de la Província un escrit de la 313 Comandancia de la Guardia Civil informant que: "en relación con las quejas suscritas por los vecinos y colonos de las Fincas colindantes con el Caserío de los Gitanos denominado Son Baña (sic) al ser objeto de frecuentes rapiñas por parte de estos resulta que:

Según manifestaciones de varios residentes y propietarios colindantes con la barriada de Son Baña (sic)

Nota d'observació

A la passada edició del 1 d'agost del corrent 2003 la paraula "aquest" o "aquesta" fou substituïda per "haches". El causant de l'improcedent canvi no fou altre que una mala jugada de l'ordinador. Demanam disculpes als lectors de part de l'ordinador.

APUNTS PRESOS PEL CAVALLER ESTADES DE MONCAIRA

UTILITAT DEL PATIR: CARÀCTER I SENY.

PER RICARD COLOM

“La felicitat beneficia els cossos, però és la pena la que desplega les fortalezes de la ment” (Marcel Proust, 1871-1922, escriptor francès).

“Sense dolor no es forma el caràcter; sense plaer, (no es forma) l'esperit” (Ernest von Feuchtersleben, 1806-1849, escriptor i filòsof austríac).

“Hom no s'acreeix sinó en mesurar la petitesa de la seva pena” (Ernst Wiechert, 1887-1950, escriptor alemany).

“Jo he nascut del meu patiment” (Antonin Artaud, 1896-1948, poeta i dramaturg surrealista francès).

ANTONIN ARTAUD.

“Tot pres polític ha d'agrair als seus carcellers que li confirmen, en els fets i damunt sa persona, la validesa de les seves conviccions, la raó de les seves passes. Un home no es troba mai més segur d'allò que fa que quan un patiment perllongat no aconsegueix de desalenar-lo i derrotar-lo” (David Càmpora, pres polític a l'Uruguai entre 1971-1980).

“És gràcies als que han patit que el món ha avançat” (Lev Nikolàievitx Tolstoi, 1828-1910, novel·lista i pensador no violent i cristià rus).

LEV N. TOLSTOI.

“Deixeu-nos-ho dir tot d'una: no es tracta pas de defugir el patiment, perquè patir és inevitable; es tracta d'escollir-ne les conseqüències”. “L'home no educat pel patiment, sempre serà un al·lot” (Niccolò Tommaseo, 1802-1874, escriptor, filòleg, folklorista, pintor, polític i patriota italià, ministre de Venècia).

“Dolor i malaltia aporten sentit de la realitat a un món alegrement consumista que sovint viu d'il·lusions pansides i volàtils” (Joan Bestard, autor mallorquí).

“La força naix dins el silenci pregon de cors magnànims; no pas enmig l'alegria” (Felicia Dorothea Browne Hemans, 1793-1835, poetessa anglesa).

“Les ferides rebudes enforteixen i ennoblixen.

Tota dolor sofrida capacita per a comprendre millor. Els fracassos, les adversitats, donen mesura i dimensió.

Les dificultats de la vida aguditzen l'enginy, forgen caràcters i templen voluntats.

Les llàgrimes plorades capaciten per veure-hi millor.

Els sofriments aporten saviesa i transcendència” (No en consta l'autor).

“Recorda, d'ací en avant, cada vegada que alguna cosa t'entristesca, de recórrer a aquesta màxima: que l'adversitat no és una dissort, ans patir-la amb grandesa d'ànim és una benaurança” (Marc-Aureli Antoni, 121-180, emperador-filòsof romà).

MARCUS AURELIUS ANTONINUS.

“Dolor és la dignitat de la desgràcia”. “El patiment, quan no s'esdevé botxí, és un gran mestre” (Concepció Arenal, 1820-1893, penalista, escriptora i sociòloga, defensora reformista dels drets dels presoners).

“Deixeu-nos ara considerar la possibilitat que les *esglésies universals* sien les protagonistes i que enfoquem i interpretem la història de les civilitzacions no pas des del punt de vista de llur propi destí, sinó de l'efecte que exerceixen en la història de les religions. La idea pot semblar nova i paradoxal, però, al capdavant, aquest és el mètode d'enfilar la història basat en la col·lecció de llibres que anomenem la Bíblia (...) trobarem la resposta en la veritat que la religió és una activitat espiritual i que el progrés espiritual és trobat subjecte a una llei proclamada per Esquil en un parell de mots: *pathei máthos*, aprenem a través del patiment... En aquesta perspectiva hom podria considerar el cristianisme com el punt reeixit d'un procés espiritual que no sols sobrevisqué successives catàstrofes seculars, ans n'extragué la inspiració acumulada” (*Estudi de la Història*, Arnold J. Toynbee, 1889-1975, el millor historiògraf del s.XX, anglès de nació, amb destacats deixebles catalans).

“El bé pot resistir derrotes, el mal no” (Rabin-

dranath Tàgur, 1861-1941, poeta i filòsof bengalí convertit al cristianisme).

“No hi ha res de tan gran com la decisió i el coratge de la gent disposada a sofrir i sacrificar-se per llur dignitat i llibertat” (Martin Luther King, 1929-1968, pastor baptista afroamericà, capdavanter dels drets civils i de la lluita contra la guerra del Vietnam).

MARTIN LUTHER KING.

“La pena nodreix el coratge. No pots ser valent si sols t'han passat coses meravelloses” (Mary Tyler Moore, n. 29-12-1936, Brooklyn, New York, USA, actriu i cineasta).

MARY TYLER MOORE.

“És bo d'aprendre a ser assenyat a l'escola del patir” (Esquil d'Eleusis, 525-456 a. de C., dramaturg grec).

“L'afflicció ve a nosaltres, no pas per entristir-nos sinó per fer-nos sobris, no pas per afligir-nos sinó per a donar-nos la saviesa”. “La pena fa els homes sincers” (Henry Ward Beecher, 1813-1887, protestant congregacionista estatunidenc).

“L'afflicció, com el ferro a la forja, dóna forma quan colpeja amb violència” (Christian Nestell Bovee, 1820-1904, escriptor estatunidenc).

“Suporta els atacs de les tristeses i dolors; mitjançant aquests, la providència de Déu et purifica” (Talassi de Líbia, s. VI, a “Centúries”, 1:28).

“L'home assenyat té cura d'ell mateix i defuig les penes involuntàries mitjançant les voluntàries” (2:68).

“L'home s'avesa fàcilment al sofriment. És la nostra força, per això vivim” (Vicente Blasco Ibañez, 1867-1928, escriptor jacobí valencià d'origen aragonès i estil vigorós i sentimental). Ω

DEBAT SOBRE ONG I IMMIGRACIÓ

Trobo vergonyós que Espanya i Marroc es disputin Perejil, mentre moltíssimes persones moren a l'Estret en pateres i ningú faci res per evitar-ho.

Trobo denunciabile que la Generalitat es gastin diners públics de tots els contribuents per preguntar als catalans si creuen que hi ha massa immigrants a Catalunya.

I això el mateix dia que moren 13 immigrants per una patera naufragada. Potser tots aquests catalans que no volen immigrants ja els hi deu estar bé que naufraguin. "Així en venen menys", diran de forma cruel.

Proposo una pregunta per la propera enquesta de la Generalitat:

Creu que hi ha massa polítics que viuen del cuento? El 99 per cent de la gent segur que diu que sí.

O bé ¿li sembla bé que es gastin diners públics per fer enquestes absurdes?

O bé, ¿Creu que hi ha massa turistes que envaeixen les platges? o ¿No se sentiria més bé si a la platja hi hagués menys gent? O bé, ¿Creu que hi ha massa senyores grasses pel carrer? ¿O massa vells? ¿O massa gent lletja, o impertinent? ¿No creu que els lletjos haurien de tenir un contracte de treball per justificar la seva estada al país, ja que trenquen l'estètica de la resta dels mortals? ¿Creu que els tartamuts s'haurien d'integrar perquè ens estan intentant d'imposar la seva veu trencada? ¿No creu que els cecs s'haurien d'integrar ja que es injust que hagin d'haver-hi semàfors exclusius per ells? Que s'han cregut!!!!

O bé, ¿no creu que sobra gent en el metro perquè a les hores puntes no s'hi cap i els que hem anat tota la vida en el mateix vagó hem d'aguantar la suor de la gent nova que ens molesta? I això que els nostres avis, i pares ja anaven en aquest vagó!

Etc, etc.

El mateix dia el govern espanyol revela una altra enquesta que diu que els espanyols relacionen immigració il·legal i delinqüència. I el que no diuen mai és que els bons africans que venen amb pateres a Europa són il·legals. Aquestes dones embarassades que venen, i tota aquesta pobra gent senzilla modesta i treballadora són il·legals i no tenen pas gens l'aspecte de que vulguin delinquir. Venen a menjar, a treballar i a viure dignement. Collons! I si són il·legals no és culpa seva, collons!!!! Legalizeu-los i ja no seran il·legals. És el que reclamen. Un tros de pa i de sostre. Papers per tothom collons!!!!!!!!

Potser també es podria girar la pregunta i adreçar-se als catalans per fer-los preguntes, ara sí, seriosament:

¿Li sembla bé que mori a l'Estret una pobra gent que no tenen cap futur a l'horitzó sense que els governs facin res per evitar-ho?

¿Li sembla bé que els immigrants que aconsegueixen arribar a la costa jugant-se la vida, mig extasiats, siguin detinguts i engarjolats al calabós? ¿Li sembla bé que el govern espanyol no doni ni el 0,7 al tercer món i després no admeti l'entrada d'estrangers?

¿Li sembla bé que al tercer món la gent es mori de gana? ¿Troba lògic que la gent que s'està morint de gana a Àfrica vingui a Europa a buscar un futur millor? ¿Què és més important que el PIB de Catalunya pugi un 1,2 o 3 per cent o que tot un continent es mori de gana, de sida i de misèria? ¿que és més important la vida d'un immigrant o Perejil? ¿Si vostè hagués nascut a l'Àfrica pensaria el mateix que ara pensa de l'immigració? ¿Creu que som justos amb el tercer món? ¿som de veritat solidaris?

X.: No puc negar les excel·lents intencions del teu escrit. La solidaritat i el proïsme són valors molt importants, i l'emfàtica defensa que en fas òbviament no pot deixar indiferent ningú.

Dit això, no puc però deixar de comentar que, en la meua opinió dirigeixes la teva potent artilleria envers objectius equivocats. Fa menys de 4 mesos a França hem tingut un ensurt dels grossos. Una quarta part dels electors francesos van donar la seva confiança en la primera volta de les presidencials a candidats de les formacions polítiques que cullen els vots en les tènacles aigües del racisme i la xenofòbia. Fa poc més d'un any fou Àustria, i fa escassament dos mesos fou Holanda.

Hem sembla absolutament lògic que amb diners públics es facin estudis sociològics a casa nostra per saber si aquests

fenòmens avancen, retrocedeixen o s'estanquen. Per tant en la meua opinió, l'enquesta de la Generalitat és una acció correctíssima, i crec que el que seria criticable seria que no fes res per saber si el fort flux d'immigrants que rebem afecta o no l'opinió pública.

Parles de la necessitat de més cooperació, del 0,7 per cent, i que cal ajudar més els països de l'anomenat tercer món. Qui cregui que no cal fer alguna cosa per ajudar la gent que pateix d'aquests països és que no té sang a les venes. Òbviament les colpidores imatges que rebem dia si dia també no ens poden deixar indiferents. El que un nombre creixent de persones d'allà i d'aquí estan posant en qüestió és si la cooperació econòmica (quin eufemisme per als subsidis!) és la via més eficaç per ajudar-los. Els països que pateixen la fam i les epidèmies que denúncies amb tant vehemència tenen un comú denominador: governs corruptes i dictatorials. Les ajudes que Europa i Amèrica envien a aquests països cauen en una proporció importantíssima en mans de governs corruptes, màfies locals, i organitzacions paramilitars paral·leles. Una part essencial dels recursos molt importants que destina Occident a cooperació econòmica no arriben al destí que busquen.

Per altra banda, i com denunciava fa pocs dies una organització mèdica d'Etiòpia, aquells que sí arriben al seu destí tenen un efecte pervers cap a la capacitat productiva d'aquests països que no es pot passar per alt. Hi ha comunitats a Etiòpia que s'han acostumat a viure dels ajuts internacionals i han deixat de conrear els seus camps. Els metges etíops acaben el seu escrit amb un crit: si us plau no ens enviïn res més! Jo no tinc totes les respostes ni totes les solucions a tot això que explico. Però crec que sí les volem trobar em d'analitzar el problema en totes les seves dimensions.

O potser hauria de dir a les mal anomenades ONG's. Perquè moltes viuen dels subsidis públics.

Mira noi (i et dic noi perquè tu parles dels joves com si ho fossis i jo ja tinc una edat). Fa molts anys un polític anglès va dir: "la democràcia és un sistema polític horrible, si us plau aviseu-me quan en trobeu un de millor". El seu nom era Sir Winston Leonard Spencer Churchill. I és cert, comparteixo amb tu que a la política hi ha corrupció. Però no ho posis tot al mateix sac. Als països de que parlem els polítics actuen amb total impunitat perquè no hi ha contra poders (si fa no fa com a Espanya). Als països seriosos d'Europa i Amèrica del Nord, la democràcia manté un complex sistema d'equilibris i contra poders.

Malhauradament la corrupció és, en la meua opinió, substancial a l'home. Des que el món és món. I de corrupció n'hi per tot. També a les mal anomenades ONG's. Jo sincerament, malgrat tots els defectes, encara me'n refio més dels governs seriosos del món lliure, que d'organitzacions que no sé per quins interessos treballen, com es financen, i que òbviament no es presenten a eleccions lliures.

I, i tens raó, la política i la democràcia són una vera tragèdia. Avisa'm si et plau quan trobis un sistema millor.

R.: Em sembla bé que ens preocupem per tots els mals haguts i per haver-hi arreu el món (quan ni tan sols tenim casa escombrada), però no em fa gens de gràcia que Catalunya tingui un índex tan alt d'immigració que a més no sap res de català ni de Catalunya ni de cultura catalana i fins i tot que les mesquites estiguin controlades per l'integrisme islàmic, tal com passa. Entre la legítima solidaritat i la legítima defensa de la llibertat catalana estem obligats a buscar una intersecció creativa, justa i difícil.

O.G.: Malhauradament Suïssa no és el que era fa 15 anys. A Ginebra ho hem notat força. Jo crec que és una degeneració general. Les coses ja no funcionen com abans i la gent no és tan seriosa i complidora com quan vaig arribar.

Suïssa ha rebut força patades els darrers anys: els fons jueus i l'or dels nazis (UBS i Crèdit Suisse van pagar prop del bilió de dòlars), la debacle de Swissair i sobretot el descobrir que tot allò que els havien explicat a l'Escola sobre el seu país era fals. Amics suïssos em deien que sentien vergonya del seu país. Jo els deia que ells encara sort que eren independents (de francesos i alemanys).

A Suïssa hi ha un 20% d'estrangers (molts de 2a. i 3a generació) i els problemes han començat seriosament amb tota la onada ex-yugoslava: són gent violenta i sempre barrejats amb tràfic de droga i crims. Els pitjors són els albanesos i kosovars. Ningú no els pot veure. Tota la colònia italiana, espanyola, gallega, catalana, portuguesa, francesa... pensen el mateix que els suïssos: aquesta gent no haurien

d'haver vingut.

Si comparem Suïssa i Catalunya podríem dir que a Suïssa la gent compleix la llei i l'Estat no es considera com una associació de lladres de qui s'ha de defensar. A Catalunya l'objectiu principal de la gent és "contourner" la llei. Tot-hom fa el que pot per tal de no complir-la i fan bé car fins i tot els qui les han fetes no la compleixen. El meu metge és valencià i parlant del seu país (i del meu) deia que "tots una colla de bandits".

A Catalunya hi ha hagut una invasió d'estrangers amb un nivell cultural i d'educació molt per sota del que tenien els catalans. La degeneració que això ha produït és molt més important a Catalunya que a Suïssa: aquí han d'aprendre la llengua(ües) i complir la llei, si no, com no tenen la nacionalitat, els expulsen. A més s'han d'adaptar als costums del país i no com a Catalunya.

Us haig de dir que cada cop que baixo al meu país m'agafa una empenyada (o més d'una).

La Generalitat «guia» els immigrants

Edita un llibret que ha de servir per orientar-los però que no explica com obtenir el permís de residència ni el de treball

MÒNICA BERNABÉ . Barcelona

La Generalitat de Catalunya ha presentat aquesta setmana una guia d'acollida a l'immigrant, que és la primera d'aquest tipus que s'edita a l'Estat, i que ha de servir per donar a conèixer Catalunya als estrangers en situació legal i informar-los dels drets i deures que tenen. El llibret -un pa de text amb lletra petita- s'ha editat en cinc llengües: 18.000 exemplars en castellà, 18.000 en anglès, 16.000 en francès, 12.500 en àrab, i 10.500 en polonès. Tot plegat ha suposat una inversió d'uns 90.000 euros (uns 15 milions de pessetes). La guia parla, per exemple, de tradicions catalanes i de com empadronar-se en un municipi, però en canvi no explica el tràmit per obtenir un permís de treball ni esmenta les associacions d'immigrants que hi ha a Catalunya.

+ Algunes de les il·lustracions que inclou la guia. A dalt, un dibuix sobre la necessitat d'empadronar-se i de tenir la documentació en regla. A baix, il·lustracions referents a Catalunya i el català. Foto: MARIONA CABASSA.

Connecta amb Catalunya -aquest és el nom de la guia- s'ha publicat en dos formats: un de butxaca, que es distribuirà entre els immigrants des d'organismes oficials de la Generalitat i des d'entitats, i un de més gran per a associacions i professionals que treballen amb estrangers. El llibret s'obre amb una carta de presentació del president de la Generalitat, Jordi Pujol, i una altra del conseller en cap, Artur Mas, en què les paraules més repetides són integració (hi figura sis vegades) i convivència (quatre). La guia s'organitza en onze capítols:

Catalunya. Catalunya té una extensió de 31.895 quilòmetres quadrats, 946 municipis, una franja de mar de 699 quilòmetres de longitud, un Síndic de Greuges, una Sindicatura de Comptes i un Consell Consultiu. Aquestes són algunes de les dades que la guia ofereix a l'immigrant, a banda d'informar-lo que Catalunya és un país i que té una llengua pròpia, el català. També recull uns quants tòpics, com ara que «els catalans sempre han confiat en el valor del treball», o que per Sant Joan «s'escolten coets mentre es menja la coca i es beu cava». En canvi, no s'esmenta enlloc que Catalunya és un país laic, però sí que es diu que la patrona és la Mare de Déu de Montserrat i que les festes de Nadal «són molt celebrades al nostre país, com també ho són la Setmana Santa i la Pasqua». Així mateix, com a informació pràctica per a l'immigrant, es diu que a la majoria de municipis hi ha oficines de turisme i que «la varietat de paisatges i la riquesa cultural i de tradicions de Catalunya fa més que recomanable aprofitar el lleure per recórrer-la».

La població on viu. En aquest apartat, la guia explica de manera molt clara que cal empadronar-se a l municipi on es resideix, i la manera com s'ha de fer. També ofereix un seguit de telèfons d'interès, entre els quals hi ha el dels Mossos d'Esquadra, la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i el d'emergències de la Generalitat. En tots quatre casos es diu que, a través d'aquests telèfons, es pot contactar amb

la policia, però no es detalla la diferència entre els cossos de seguretat i les competències que tenen.

Aprendre el català. «Per sentir-s'hi bé» i «trobar-s'hi a gust», a Catalunya és «indispensable» aprendre el català. Això és el que afirma la guia, i recomana als immigrants que s'adrecin al Consorci per a la Normalització Lingüística, on es fan cursos de català. No adverteix, però, que les places per als cursos són limitades.

Cal tenir permís de residència. La guia deixa ben clar que els immigrants han de tenir permís de residència per estar en situació legal, però no explica quins són els requisits per obtenir aquest permís, ni els tràmits per aconseguir-lo o la documentació necessària. Com a fet positiu, però, el llibret alerta l'immigrant que «desconfiï de tota persona que se li acosti i que li ofereixi, amb facilitat i pagant uns diners, aconseguir-li un permís de residència».

Treball. «Si només té permís de residència i vol treballar, cal que demani a la subdelegació corresponent del govern de l'Estat a Catalunya l'autorització de treball». Aquesta és l'única pista que la guia dóna sobre com obtenir el permís de treball. En canvi, pel que fa als drets laborals dels immigrants, el llibret és clar: «Tots els treballadors, amb independència de l'origen, tenen els mateixos drets i obligacions en el treball, i no hi poden haver discriminacions laborals ni salarials per raó d'origen».

L'escola. El llibret explica bé les característiques del sistema educatiu a Catalunya i aclareix aspectes d'interès per als immigrants, com ara que «a les escoles, nens i nenes estudien junts a totes les classes, però quan van a la piscina o al gimnàs utilitzen sempre vestidors separats».

La vida en família. La guia destaca que «a Catalunya no és permesa la poligàmia», com una clara advertència a la comunitat musulmana. També diu que «l'home i la dona tenen els mateixos drets i obligacions», i que «la llei persegueix i castiga les agressions físiques o psíquiques».

L'accés a la sanitat. La guia dedica nombroses pàgines a explicar les diverses malalties que poden afectar els immigrants, com ara la tuberculosi, les malalties de transmissió sexual o la sida. També diu que poden obtenir una targeta sanitària, però tornen a faltar dades sobre la documentació necessària per aconseguir-la.

L'habitatge. «L'habitatge representa una despesa important en el pressupost familiar, que pot arribar fins a una tercera part o més del pressupost mensual», afirma el llibret. No especifica, però, a quin «pressupost mensual» es refereix, ni quant pot costar un pis. En canvi, s'informa l'immigrant sobre la possibilitat de demanar una hipoteca.

Els impostos. Aquest és el capítol més detallat de tota la guia. S'especifica un per un els impostos que s'han de pagar a Catalunya, tant els directes com els indirectes, tant els de la Generalitat com els de l'Estat. En total, la guia n'enumera setze.

Transports i serveis. El llibret repassa els transports públics que hi ha a Catalunya, però no esmenta algun detall pràctic, com ara que els taxis funcionen amb taxímetre i que no cal pactar amb el taxista el preu d'entrada.

DEBAT SOBRE LA IMMIGRACIÓ HISPANOAMERICANA A CA NOSTRA

X.: >> Precisament en el moment actual, a Barcelona (i segurament a altres indrets de Catalunya tenim una ingent quantitat d'immigrants sudamericans que s'instal·len convençuts que aquí es parla la seva llengua i no hi fem un

front tan fort com fariem si fossin de Salamanca, per exemple, i en canvi crec que hauríem d'adoptar-hi la mateixa postura defensiva.

> JM: potser tinguis raó, però fins al dia d'avui no se de cap latinoamericà que s'hagi posat a xiular en escoltar els segadors ho hagi escopit a terra en veure una senyera, cosa que més d'un no se si de Salamanca o no, però si de per aquells indrets ha fet, això és clar, en els casos que en puc donar fe, per haver-los vist.

> Tot arribarà. Son els seus aliats.

RJ: La meua experiència amb gent llatinoamericana és que n'hi ha de tot. La gent humil —que n'hi ha prou— sovint, vagament, voldria parlar català (el problema és que no en veuen enlloc la necessitat, per això ho deixen córrer). La gent llatina més creguda i pinxa no vol saber-ne res i amb aquests les disputes lingüístiques poden ser més fortes que contra els mateixos espanyols (els quals estan més acostumats al català).

Però els llatinoamericans no se senten espanyols. Quan els parlen d'Espanya sovint en tenen una visió negativa pels forts traumes de l'emigració: més aviat se'ls en fot, no solen tenir gaire bon concepte dels espanyols. En alguns casos hi ha tradició antiespanyola a llurs països (Argentina, Xile, Mèxic...) i fins i tot juraments antiespanyols en llurs Constitucions fundacionals. Això de la Hispanidad més aïna és un recurs retòric per quedar bé en cas de compromís.

Jo crec que si els tractes els llatinoamericans solen ser prou guanyables a la causa, si bé és molt difícil que parlin català. En tot cas cal tractar-los i no segregars-los d'entrada per pors o prejudicis.

Jo a voltes els dic que la salsa és l'imperialisme sudaca, com l'hamburguesa ianqui o les sebilianes, hehehe...

Sovint és gent amb més esperança, més ganes de treballar en tot i més lògica que no pas el catalan. Quan la nostra casa està tan esfondrada, hem de tirar mà de tot material que tinguem a mà, també de llatinoamericans, quin remei, són els nostres veïns i no podem ignorar-los.

Ra: > Se senten ben identificats amb la idea de la Hispanidad i venen amb la seva llengua com si fossin a casa seva.

RJ: De tot n'hi ha. De tota manera els espanyols solen venir més encara com si fossin a ca d'ells.

Ra: > M'estimo més parlar en castellà amb un libanès, un paquistanès o un albanès que fan esforços per fer-se entendre

RJ: Jo coneguí una albanesa més jacobina que Robespierre. De tot n'hi ha. Jo parl català a xinesos, berbers, etc. No els parl pas castellà quasi mai. Crec que és el que hauríem de fer com a catalans: no ens donem a conèixer i volem que ens reconeguin. I, si no, parlar-los en anglès o en una altra llengua, però no en castellà. Altrament es pensaran que som espanyols. I no hem quedat que no ho som? (Igual és que, en el fons, sí...)

Ra: > en aqueixa llengua, que algú més per ignorància que per mala fe els ha ensenyat abans de fer-los aprendre el català, que no pas parlar-hi amb un equatorià o un peruà que no ha fet cap esforç lingüístic i ve amb el seu espanyol prepotent.

RJ: De tot n'hi ha. De vegades és que no s'han topat cap català valent que els parli en català. Així és normal que pensin que són a ca d'ells i que açò és Espanya...Els catalans somien i pensen que això és la realitat perquè els agrada i que la resta del món els ha de seguir el somni i el joc: la quintaessència del somiatruites, això és el català actual. I quan desperten del somni, a plorar, com a nins petits. Patètic.

Per això teníem un Gaspart de president del Barça: un idiota que fa les coses al revés, menteix sistemàticament,

sempre va amb mesquines excuses de malpagador, eternitza els problemes perquè és incapaç de l'autocrítica ni d'adoptar solucions reals i pràctiques.

No ho dubteu: tenim exactament el que ens mereixem i ens hem guanyat a pols, més valdria que compreguéssim el perquè de tanta misèria moral, mental, política, nacional, etc, etc. Fos més útil, sa i realista una autocrítica a fons, honesta, sincera i desacomplexada que l'etern i total ment inconseqüent ploriquejar darrere dels desastres que nosaltres mateixos ens hem preparat llargament i amb tot luxe de detalls. De debò, gent. No siguem així, tan de pena, hauríem de ser gent una mica més adulta i seriosa i no provinçians irreflexius sense barretina i amb ordinador.

Porcar reclama a Conselleria d'Educació l'edició de vocabularis valencià-romanés i valencià-àrab per a ús dels alumnes d'origen immigrant

El diputat del BLOC ha reclamat a la Conselleria d'Educació, «la preparació i edició de material escolar adaptat als alumnes fills de pares immigrants, i més concretament de vocabularis valencià-romanés i valencià-àrab, per a fer front així a les necessitats dels alumnes dels dos principals grups immigrants existents a les comarques de Castelló».

Segons Porcar, «cal perdre's seriosament el tema de la integració dels escolars d'origen familiar d'altres terres i cultures, de manera que la seua plena integració al nostre país i a la nostra cultura siga un fet real. Per això, cal evitar la creació de "ghettos escolars", i és necessari que tots ells puguen accedir el més ràpidament possible a la llengua i la cultura dels valencians. Afortunadament, molts reben ja el seu ensenyament en valencià, com el reben els seus companys nascuts ací, i per això caldria que els professors i els mateixos alumnes poguessin disposar d'un material complementari que els permetera accelerar el màxim possible aquesta integració. És en aquest sentit que demanem la ràpida confecció d'aquests vocabularis i el seu repartiment massiu a tots els centres que compten amb alumnat provinent de la immigració».

Porcar, que ha lloat «el gran treball que estan duent a terme molts ensenyants, de vegades amb molts pocs mitjans tècnics, per a afavorir aquesta integració», ha exigit «justament per això, que des de la Conselleria s'actue de manera decidida per a donar suport a aquest treball dels ensenyants, i que se'ls facilite tot el material de suport, tècnic i humà, que els cal per a dur a terme de manera completa aquest treball d'integració». Per al diputat del BLOC, «en aquest tema ens estem jugant el futur de la nostra llengua i, d'alguna manera, de la nostra pròpia identitat com a valencians. La disposició de molts dels alumnes i dels seus pares és molt favorable a aquesta integració, per això des de l'administració cal fer un esforç per a afavorir-la, oferint tota l'ajuda complementària necessària, com seria en aquest cas la disposició de materials com aquests que proposem».

«La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meua actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea» (Albert Einstein, al «Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine», 1959, 11). Ω

Dos mesos després de les eleccions, la política anticatalana (en tots els aspectes, i especialment en el de la llengua) es fa sentir. Primer, la rebaixa de les exigències en el nivell de català dels funcionaris. Avui, la notícia que els Premis Ciutat de Palma, que del 1979 ençà eren monolingües en català, esdevindran bilingües.

Tot i essent greus aquests fets (que seran seguits d'altres), el mal principal és el missatge subliminal que es llança a la pobla-

ció: el català no és necessari, és una cosa accessòria, de la qual podeu prescindir, els immigrants no tenen gens de necessitat d'aprendre'l. Una tasca de descrèdit, de relegar la nostra llengua a la condició de cosa residual, tot plegat, però, com qui no n'és, fent declaracions d'amor a la "pròpia" llengua, quasi sempre en espanyol, no cal dir-

ho, perquè els botxins encarregats d'aquesta bruta tasca són espanyols castellanoparlants, uns yuppies, generalment joves, disposats a arrasar el país a llur pas.

Sobta la manca de reacció de les forces vives mallorquines. L'Obra Cultural Balear, per boca del seu president, ha fet una tímida declaració de principis. I altre

tant podem dir de moltes altres organitzacions. N'hi ha per a pensar que tenen por de perdre subvencions.

Davant aquest estat de coses, no hi haurà més remei que anar a la mobilització popular, com en els bons temps del franquisme (del qual no hem sortit mai, de fet).

Per tant, companys, ja sabem què ens espera. És decebedor... però també estimulant. Ω

Miquel Adrover

Política anticatalana del PP

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XLLIBRE

(Les lluites dels anys vuitanta)

La crisi del PCE a les Illes (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La història de la degeneració i liquidació final del partit de Lenin i Trotski a mans dels botxins estalinistes es pot estudiar a **El Partido Bolchevique de Pierre Broué** (Editorial Ayuso, 1974); **Stalin: una biografia política d'Isaac Deutscher...**

Ni en temps de la transició ni abans mai no havia coincidit amb l'amic Miquel Rosselló. Històricament la gent de l'OEC (Mateu Morro, Antoni Mir, Jaume Obrador, Josep Capó, Maria Duran, Jaume Bueno, etc, etc) procedíem de l'herència del POUM i l'Oposició Obrera a la burocràcia soviètica. Aleshores consideràvem que Santiago Carrillo s'havia venut als franquistes reciclats pel plat de lleties dels sous i les poltrones institucionals. Era l'últim capítol d'una llarga història de degradació, que venia de lluny. La història de la degeneració i liquidació final del partit de Lenin i Trotski a mans dels botxins estalinistes es pot estudiar a **El Partido Bolchevique de Pierre Broué** (Editorial Ayuso, 1974); **Stalin: una biografia política** d'Isaac Deutscher (Edició de Materials, 1967); **Nuestra propia gente** d'Elisabeth K. Poretzki (Zero, 1972); **Que juzgue la historia** de Roy A. Medvédev (Destino, 1977); **El año I de la revolución rusa** de Victor Serge (Siglo XXI, 1972), en la imprescindible obra de Trotski **La revolució traïda** (de què hi ha diverses edicions en espanyol), en el **Trotsky** del citat Deutscher (Era, 1968-1970, tres volums), i en tot d'altres fonts valuoses.

Les "aportacions" del grup Carrillo-Pasionaria resten molt ben resumides en el llibre d'Aníbal Ramos (Arturo Van den Eynde) **El proletariado contra la 'Unión Sagrada': anti-Carrillo**, quan explica (pàgs. 21-22): "En un pasado reciente y de ningún modo enterrado, el asesinato político, la prisión, la calumnia, la tortura han sido los 'argumentos' favoritos de Stalin, de sus camaradas y de sus sucesores... Cuando, por ejemplo, el **Mundo Obrero** de los años 36 y 37 'argumentaba' contra el trotsquismo en España, apenas daba a la lucha literaria otra función que la de preparar a la opinión obrera para la entrada en acción de la GPU estalinista con sus *argumentos de peso*: provocación, secuestro, asesinato... Ese es el aspecto de las cosas que Carrillo elude siempre que vierte sus lágrimas de cocodrilo por los viles asesinatos de Andreu Nin, de Kurt Landau, de los trotsquistas Moulin y Wolf. Y, desde luego, el mal que ha hecho al marxismo, la huella sangrienta que ha dejado sobre el marxismo esta bota de la policía estalinista, ha sido infinitamente más pernicioso, más profunda y más duradera que la de las teorías revisionistas de los Berstein y de los Kautsky".

Pep Vilchez, Josep Valero, Manolo Cámara i Lila Thomàs.

L'any 1978 hi hagué la ferotge campanya contra les idees socialistes d'Octubre en la qual participaren activament tots els que després marxarien del PCE per a entrar en el PCPE-PCB

L'any 1978 hi hagué la ferotge campanya contra les idees socialistes d'Octubre en la qual participaren activament tots els que després marxarien del PCE per a entrar en el PCPE-PCB prosoviètic d'Ignacio Gallego. Jo mai vaig militar en aquest "experiment" dels excarrillistes dels quals eren capdavanters eminents Miquel Rosselló, Francesca Bosch, Josep Valero i Lila Thomàs entre molts d'altres exeurocomunistes.

La ruptura dins del PCE (començada a principis de 1984) agafà una forta embranzida amb l'informe de Josep Valero al Comitè d'Illes del PCIB llegit el 3 de juny de 1984. En l'informe que oficialitza la ruptura dels eurocomunistes de les Illes i que enfronta el grup Valero-Rosselló-Thomàs amb el format pels seguidors de Manolo Càmera i en Pep Vilchez es fa una autocrítica dels greus "errors" polítics que s'han comès contribuint a la consolidació del projecte de Santiago Carrillo (abandonament dels principis del socialisme científic, de la lluita per la República i l'autodeterminació, minusvaloració de l'internacionalisme...). L'informe de Josep Valero en contra de la política del PCE és aprovat sense gaire discussió. En l'executiva del PCIB que romprà tots els vincles amb el PCE (aleshores governat per Gerardo Iglesias) hi ha en Miquel Rosselló (com a secretari d'organització) i Lila Thomàs com a responsable de política cultural. Francesca Bosch és nomenada directora de **Nostra Paraula**; Sofia Sintés es confirma com a responsable del PCIB a Menorca. Altres dirigents del partit de Miquel Rosselló que rompen amb el grup Càmera-Vilchez són: Guillem Mulet, Joan Serra, Sebastià Bauçà, Bernabé Muñoz, Agrícola Marí, Manel Domènech, Guillem Gayà...

La mateixa direcció històrica que havia ajudat a enterrar el leninisme i l'herència de la revolució d'octubre en

la conferència del PCIB celebrada en el Poble Espanyol l'any 1978, ara, fent un gir de cent vuitanta graus, deia tot el contrari. Feia sis anys, sota vigilància del "comissari" carrillista Zaldívar (posteriorment un trànsfuga ben pagat pel PSOE), havien atacat a mort les concepcions marxistes i leninistes, definides com a "superades". Ara, Josep Valero, flanquejat per Miquel Rosselló i Francesca Bosch, deia tot el contrari. En l'informe contra l'eurocomunisme carrillista de dia 3 de juny de 1984 Valero diu: "Tal como señala Lenin en **El Estado y la Revolución**: '...circunscribir el marxismo a la teoría de la lucha de clases es limitar el marxismo, tergiversarlo, reducirlo a algo que la burguesía puede aceptar. Marxista sólo es el que hace extensivo el reconocimiento de la lucha de clases al reconocimiento de la dictadura del proletariado... [...]".

Les paraules sonaven bé, però, els revolucionaris que mai havíem còmbregat amb les rodes de molí de l'eurocomunisme... ¿podíem refiar-nos de les afirmacions d'aquells que havien estat l'avantguarda contra tota idea marxista, que encara no havien fet autocrítica dels seus crims contra el POUM, la CNT i tants revolucionaris independents?

En temps de la transició el PCE i els seus dirigents (els del PCIB inclosos!) feien públic el seu abandonament de qualsevol principi de transformació de la societat de classes (en la teoria i en la pràctica)

Tots aquells que havíem militat en organitzacions marxistes revolucionàries (OEC, MCI, LCR, POR...) sabíem a la perfecció l'abandonament de les idees socialistes d'Octubre, l'atac als continguts teòrics del marxisme, la criminalització de les ensenyances de Lenin quant a la destrucció de l'Estat burgès i la seva substitució per la classe obrera armada, pels consells de diputats obrers i pàgesos; la liquidació de tot el llegat leninista endegada pels carrillistes, per aquells que ara, es reclamaven d'un "marxisme-leninisme" de manual (concretament, dels editats per l'Editorial Pro-

greso de Moscou).

En temps de la transició el PCE i els seus dirigents (els del PCIB inclosos!) feien públic el seu abandonament de qualsevol principi de transformació de la societat de classes (en la teoria i en la pràctica). La política de "reconciliació nacional" amb la burgesia i el franquisme, els antipopulars Pactes de la Moncloa, la supeditació del PCE als plans de Suárez i el rei Joan Calés I (de fet, una subordinació total i absoluta al capital monopolista espanyol i a l'imperialisme ianqui i europeu) havia desprestigiat completament el PCE davant els nostres ulls i davant els ulls de les avantguardes antisistema de totes les nacions de l'estat opressor; com havia desprestigiat, de rebot, tots els dirigents que havien aplicat una política tan nefasta. Indiscutiblement entre aquests dirigents que havien seguit Santiago Carrillo destacaven els protagonistes de l'escissió del PCE a les Illes.

Quina història més tenebrosa, la del carrillisme espanyol! Als atacs contra les posicions revolucionàries en temps de la guerra civil (atacs que arribaven, com hem explicat una mica més amunt, fins al segrest, tortura i assassinat del dissident) hem d'afegir les brutors del grup de Carrillo en la postguerra: l'abandonament de la lluita guerrillera (sovint amb lliurament dels caps de la resistència a la policia); el reforçament dels sindicats verticals feixistes (CNS) en moments en què estaven amenaçats per les lluites obreres (sobretot d'ençà les grans vagues del 62-63 fins a la transició)... L'any 1956 ja havia representat la consolidació de la política del PCE de "reconciliació nacional" (amb la burgesia i el franquisme). Si coneixem a la perfecció aquest abandonament per part de l'estalinisme espanyol de qualsevol defensa (tant teòrica com pràctica) de la lluita pel socialisme...

Per als revolucionaris que procedíem de l'OEC, el MC o la LCR era mal de creure aquella "reconversió" sobtada dels antics eurocomunistes en aferrissats defensors de les idees marxista-leninistes i republicanes.

Posteriorment a l'informe de Josep Valero (que quedava com a secretari

general del PCIB i màxim responsable públic de la ruptura amb l'eurocomunisme) hi hagué la "moguda" de l'ocupació dels locals del PCE. Locals que cada grup en pugna reivindicava com de la seva propietat.

Aquest intent de controlar el local de Son Espanyolet acabà amb una denúncia de Miquel Rosselló contra l'actual senador per les Illes, Manolo Càmar, en el Jutjat de Guàrdia

En el reportatge titulat "La pautas de una semana movida" publicat en el número 12 de *Nostra Paraula* (juny de 1984) podem llegir un resum dels greus enfrontaments entre Miquel Rosselló i els "reformistes" (el grup Càmar-Vilchez). Els principals esdeveniments tingueren lloc en les "batalles" per "ocupar" la seu central del PCIB (en el carrer del Sindicat, damunt el bar Triquet) i a Son Espanyolet, on, per provar de conservar el local per al seu grup, Manolo Càmar i els seus amics (com denuncia *Nostra Paraula*) van rompre el pany de la porta. Aquest intent de controlar el local de Son Espanyolet acabà amb una denúncia de Miquel Rosselló contra l'actual senador per les Illes,

Manolo Càmar, en el Jutjat de Guàrdia.

Vaig viure molt de prop aquests esdeveniments, ja que, sense ser militant del PCE, alguns independents d'esquerra tenguérem uns inicials contactes amb Miquel Rosselló, Francesca Bosch i Josep Valero per analitzar les possibilitats de crear un Ateneu Popular (que després tendria per nom Aurora Picornell) en vista a servir les tradicions marxistes i republicanes del nostre poble fetes malbé pel PCE i pel PSOE. En la idea de bastir aquest Ateneu (del qual vaig ser vicepresident) coincidíem amb l'amic Carles Manera (que aleshores ja col·laborava a *Nostra Paraula*), Isidre Forteza (un antic dirigent del MCI), el tinent Rafel Morales, en Manel Domènech, na Lila Thomàs i un munt d'il·lusionats companys i companyes entestats a recuperar les millors tradicions del moviment obrer fetes malbé en tots aquells anys anteriors de pactes de PCE i PSOE amb el franquisme reciclat i la burgesia. També vaig col·laborar en la revista *Nostra Paraula*. Ara, quan ja han passat tants d'anys dels esdeveniments que estic analitzant, record la companya Francesca Bosch feinejant en la redacció. Foren uns anys, els darrers de la seva vida, intensos. Una segona joventut. Tornava jove davant el paper imprès.

Romania tot el dia a la redacció, arreglant els articles de companys que quasi no sabien escriure. Els corresponents obrers! Imaginava les cobertes, els titulars. Periodisme marginal, el dels comunistes, a Mallorca. Tiratges reduïts. Dos o tres mil exemplars eren un fet extraordinari. Cercar fotografies adequades. Entrevistes a les jornaleres en vaga. Anar a les mines, als hotels. I no per a guanyar uns vots, obtenir un escó! Res més lluny de la seva imaginació!

El nou local del PCB-PCPE (i per tant la nova redacció de *Nostra Paraula*) va ser inaugurat el dissabte dia 11 d'octubre de 1986

La seu de *Nostra Paraula* era un món vivent, vibrant. Sense aturar la feina, hi fèiem la xerrada d'actualitat, enmig dels papers, el soroll de la premsa. Dibuijava les cobertes a mà. Per la redacció compareixíem sovint els pocs intel·lectuals mallorquins que mai no ens hem avergonyit de col·laborar amb grups que es reclamen del socialisme. Parl de l'amic Carles Manera -amb els seus articles damunt la situació d'Amèrica Llatina i el Tercer Món- i jo mateix, que, per continuar amb la tradició, ara que na Xesca

havia trencat amb Carrillo (estam parlant de mitjans dels anys vuitanta), vaig considerar oportú ajudar-la en l'edició de *Nostra Paraula*. En certa manera no m'havia acostumat a la desaparició de *Democràcia Proletària* (la revista de l'OEC) i trobava necessària l'existència d'una publicació revolucionària a les Illes. Jo hi vaig col·laborar d'ençà el primer número, en la segona quinzena de febrer del 84, fins al 1988, malgrat que mai no vaig ser membre del PCB-PCPE, tot i el càrrec de vice-president de l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". El primer nucli de redacció (en aquest febrer de 1984) el formàvem: en Federico Melchor, en Biel Bassa, na Francesca Bosch, en Miquel López Crespi, en Manel Domènech, en Josep Valero, n'Armando López Salinas, n'Isidre Forteza, en Carles Manera, n'Òscar (que amagava sota aquest pseudònim el tinent Rafel Morales) i na Lila Thomàs. Un parell d'anys més endavant, l'equip de *Nostra Paraula* va quedar reduït a la mateixa Francesca Bosch, en Josep Valero, en Manel Domènech, n'Òscar, na Lila i jo mateix. En Biel Bassa i na Carmen Vázquez s'encarregaven del disseny i la composició i hi feien de secretàries tècniques na Lluïsa Thomàs i na Magdalena Massanet. Ω

Einstein i el suïcidi d'un independentista pancatalà i ateu militant

Deia el major científic del segle XX, també considerat la principal persona del segle, Albert Einstein:

"L'home troba a Déu darrere de cada porta que la ciència aconsegueix obrir".

"Qualsevol que comença a preparar-se com a jutge de la Veritat i del Coneixement naufraga pel riure dels déus".

"Jo vull saber els pensaments de Déu; la resta són detalls".

"La ciència sense religió està coixa. La religió sense la ciència és cega".

"Com més estudie la ciència, més crec en Déu".

"La mística és la font de qualsevol ciència de debò".

"Si netejàssim de clericalisme el judaisme dels profetes i el cristianisme que Jesús ens va ensenyar, aleshores tindríem una religió capaç de salvar el món de qualsevol mal social. És el deure de tothom d'intentar tot allò al nostre abast, per fer triomfar una tal casta de religió".

"Déu no es preocupa de les nostres dificultats matemàtiques. Ell integra empíricament".

"Déu és subtil però no és maliciós".

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a propòsit de la meua actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a una concepció atea" ("Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11).

"La paraula religiosa" és la qual millor expressa aquesta confiança en la naturalesa racional de la realitat i la seva

peculiar accessibilitat per a la ment humana. Quan no existeix aquesta confiança, la ciència es converteix en alguna cosa mancada d'inspiració. Que es preocupi el dimoni si els capellans se n'aprofiten, d'això. Hom no ho pot remeiar" (a Solovine en 1951).

"Et semblarà sorprenent que consideri la comprensibilitat del món (en la mesura que podem parlar d'un món tal) com un miracle o un misteri etern. Però, certament, a priori hom creuria que el món seria alguna cosa caòtica i que el pensament no el podria comprendre gens ni mica. Hom podria -veritablement, hom deuria- esperar que el món manifestàs conformitat amb lleis sols en la mesura que el comprenem d'una manera ordenada. Aquest fos un ordre semblant a l'ordre alfabètic de les paraules d'una llengua. Per altra banda, el tipus d'ordre creat, per exemple, per la teoria de la gravetat de Newton, és molt distint. Fins i tot encara que l'home proposi els axiomes de la teoria, l'èxit d'aquest procediment suposa, per part del món objectiu, un alt grau d'ordre que de cap manera estem autoritzats a esperar a priori. Hi radica el "miracle", que es torna més i més evident a mesura que els nostres coneixements augmenten. I ací està el punt feble dels positivistes i dels ateus professionals, que se senten feliços perquè creuen que no sols s'han apropiat del món d'allò diví, sinó també del d'allò miraculós. Curiosament, hem de resignar-nos a reconèixer el "miracle", sense posseir cap manera legítima d'anar més lluny. Haig d'afegir l'últim punt explícitament, per si penses que, afeblit per l'edat, he caigut en mans dels sacerdots" (1952).

"L'experiència més bella que podem experimentar és el sentit del misteriós.

És la font de la religió i de tot afany veritable en art i en tota la ciència. Aquell qui aquesta emoció li sia estranya, que ja no pot fer una pausa per a preguntar-se i restar extasiat en temor, em pareix -si no mort- almenys sí cec... Percebre que, darrere les experiències, s'amaga alguna cosa que és inabastable al nostre esperit -quelcom de bellesa i sublimitat que sols ens freguen de gaidó i a manera de pàl·lid reflexe- és religiositat. En aquest sentit jo sóc molt religiós".

"A tot investigador profund de la naturalesa no pot menys que commoure'l amb una mena de sentiment religiós, perquè li és impossible concebre que hagi estat ell el primer a haver vist les relacions delicadíssimes que contempla. A través de l'univers incomprensible es manifesta una Intel·ligència superior infinita".

(Albert Einstein, 1879-1955, físic juevoalemany nacionalitzat nordamericà i matemàtic, Premi Nobel de Física 1921 i el major científic del s. XX).

Ahir se suïcidià un jove independentista, estudiant de Filologia catalana, fill d'un militant nacionalista. Era ateu militant i deia que no li agradava l'assignatura de Literatura catalana "perquè Lluïsa sempre estava parlant de Déu".

"Qui les obres de Déu no ama, Déu no ama les obres d'aquell".

"Tot home qui es baralla amb Déu acaba vençut" (Ramon Llull).

"Qui fuig de Déu, corre de bades" (Refrany català).

"El Progrès, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir: Quan l'experiència no és pas retinguda, com entre salvatges, la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat

es troben damnats a repetir-lo... Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència" (George Santayana, 1863-1952, escriptor castellà ignorat per l'espanyol per escriure en anglès).

"Als fets del món veig bé tothom encès,

però als de Déu, grossers, ben ignorants".

(Pere Marc, poeta català familiar d'Ausiàs Marc, s. XIV).

"Si com l'eixorc qui a Déu no esmenta

que li don fills assenyats e adrets e, quan los veu ésser folls e contrets, nova dolor davant ell se presenta". (Ausiàs Marc, s. XV).

Mirar-se sols el llombrígol i tenir conceptes capriciosos i ahistòrics duu a tota mena de desastres. Qui escampa els prejudicis antireligiosos està escampant la pesta de la debilitat, la irresponsabilitat i la incoherència entre el propi poble. "Diu el neci dins el seu cor: No n'hi ha de Déu!. S'han corromput, fan obres detestables, no n'hi ha cap que faci el bé". (Psalm 14:1, del rei David, devers l'any 1000 a.C.). "La ment natural no cospa quin és el camí de Déu que recorren els sants. De fet, els sembla que no és pas el camí de Déu, sinó una bajanada i una errada, i causa d'ofensa... Igual que el Faraó i sos homes veieren ben bé el camí per on marxà el poble d'Israel, però no entengueren mai que aquest era el camí de Déu, fins que hi caigueren negats". ("Dissertacions sobre els Psalms", 1513-1515, per Martí Luter).

Com està escrit: "Gent feliç la que creu en Déu". Ω

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: ANYS 1573-74

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puignero i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

"En cuanto a la libertad de conciencia, es evidente que ningún príncipe permite a sus súbditos otra religión que no sea la suya. Y así antes perdería todos mis dominios que consentir en ello" (Felipe II, el "rey renacentista" de la propaganda oficialista de Madrid).

11-1572 a 7-1573: Setge contra La Rochèla. El rei envia contra La Rochèla gairebé tot el poder de França, que l'assetja durant set mesos; i encara que els assalts fan ben poc contra els resistents, 18.000 de 22.000 hi moren de fam. Han de menjar carn humana, vísceres, fem i d'altres immundícies. Però davant cada atac els assaltants troben una resistència tan forta que 32 capitans i un nombre proporcional de tropes hi cauen. Els morts per la fam, massa nombrosos com per a ser soterrats pels vius, són devorats per les rapinyaires. Molts duen les pròpies caixes al cel obert de l'església, hi jeuen i expiren.

1573: Mallorca té uns 60.000 habitants, 12069 "focs" (1482: 45.900 habitants, 1444: 34.390, 1329: 61700 h.): 9.368 a Part Forana i 2701 a Ciutat.

Execució del bandoler Joan Pons. En total, 22 bandolers són morts a a Conca d'Òdena i llurs testes són públicament mostrades a la Diputació de Barcelona.

Ambient de censura inquisitorial asfixiant: Llorenç Palmynero, un mestre de l'Estudi General de València escriu que "Hoy a los ciceronianos llaman luteranos o locos".

Joan Pujol, prevere de Mataró (Maresme), escriu l'únic poema èpic de la Decadència catalana, dedicat a la batalla de Lepant i, servilment, a Joan d'Àustria.

Font central goticitzant del Monestir de St. Jeroni de la Murtra, a Badalona (on Colom fou rebut pels reis en tornar via Lisboa del seu primer viatge a l'Amèrica).

La Confraria de St. Jordi de Perpinyà admet "burguesos honrats".

Any extremadament fred.

Tropes catalanes participen a la defensa de Tunis, en mans hispàniques d'ençà 1535. Les tropes d'en Joan d'Àustria ocupen Tunis i Bizerta.

Pau separada de Venècia amb els turcs, al marge dels altres països que formen la Lliga Santa. La Lliga es desfà.

La població civil navarresa també és esclavitzada com a indis, en tant que nació conquerida i anexionada: Memorial al rei contra els abusos del virrei Gonzaga que obliga a treballar a les fortificacions "no pagándoles sus jornales y padecen mucha hambre y trabajo; y muchos hombres honrados son compelidos a pedir limosna en Pamplona para comer y trabajar en las obras..." (Vicario de la Peña).

Contraofensiva del duc d'Alba: pren Haarlem i és vençut a Alkmaar. Desastre de l'esquadra espanyola a Enckauyssen. Alba és destituït i substituït per un virrei molt més moderat i conciliador, el català Lluís de Zúñiga i Requesens (1528-76), el qual abolix el bestial "Tribunal de la Sang" i proclama un "Perdó general", però hi ha hagut massa morts i ja és tard per salvar el poder de Felipe II als Països Baixos calvinistes, els quals no es poden ja refiar gens dels hispanopapistes.

LLUÍS DE REQUESENS.

"Congregatio Germanica": comissió cardenalícia per a afers alemanys.

Naix Caravaggio.

Amèrica: Fundació de Córdoba (Argentina).

"Pau dels dissidents": Tolerància per a totes les confessions religioses a Polònia-Lituània, que estableix la igualtat de cultes a la Constitució.

Al Japó finalitza el període de les guerres civils (Sengoku). Finalitza el xogunat Aixikaga, inici de la decadència del Xogunat: Oda Nobunaga (1534-1582) enderroca el darrer Aixikaga i es proclama cap temporal de l'Imperi japonès. Darà suport a les missions catòliques per contrarestar el creixent poder dels "sotei" (soldats-monjos budistes).

6-7-1573: Finalment el setge francès contra La Rochèla és alçat a requesta del duc d'Anjou, germà del rei, que és proclamat rei de Polònia, i el rei, cansat, hi accedeix fàcilment, per la qual raó els permeten condicions honoroses.

11-7-1573: Firmat l'edicte de Boulogne que no autoritza la pràctica del culte protestant més que a La Rochelle, Nimes, Montauban i Sancerre. Aquest edicte pretén fomentar l'amnèsia sobre el genocidi de St. Bertomeu. Els protestants occitans s'hi oposen.

1573-1581 El patriarca de Constantinoble estableix relacions amb teòlegs luterans.

1573-1800: Augmenta l'emigració jueva a Polònia: més de la meitat dels jueus d'Europa hi viuran cap al 1800.

30-5-1574: El genocida Charles IX mor. Henri III de Valois, llavors rei de Polònia, pren la seva successió i deixa els afers de govern en mans de sa mare Caterina de Mèdicis.

CARLES IX

ENRIC III

SELIM III

1574: La Diputació General de Catalunya provoca un conflicte amb el virrei per l'empresonament d'en Joan i d'en Frederic de Setantí.

La corona Catalanoaragonesa perd la plaça forta de Bizerta (Tunis), a mans dels musulmans, que amb l'esquadra del soldà turc prenen també Tunis i La Goleta. Tunísia esdevé vasalla dels turcs.

Mor Selim III. Àustria és tributària de l'Imperi Otomà, el qual ocupa des d'Egipte i Tunis fins a Moldàvia-Valàquia i des de Mesopotàmia i Azerbaitjan a Hongria.

"Libro de las alabanzas de las lenguas", del borriancenc Martí de Viciana, el qual diu optar pel castellà a fi de fer la seva obra "comunicable a muchas otras pro-

vincias". També hi afirma que tots els valencians entenen el castellà —cosa evientment falsa—, i que molts el parlen i que han abandonat llur pròpia llengua. En realitat deu referir-se sols als nobles, càrrecs polítics i a lletraferits. També hi diu: "Buelvan a su lengua natural que con la teta mamaron y no la deixen..."

"Fabella Aenaria", d'en llorenç Palmireno: teatre culte llatí-català-castellà.

Els actes del "Llibre de les Eleccions" de Bocairent van signades per dos testimonis amb anotació de llur professió. Açò és interessant per tenir una idea de les activitats laborals dels veïns en el passat. Un del testimoni que signa l'acta d'aquest any és Hieroni Jacon "chirurgia".

Agitació a Occitània (on els huganots continuen essent molt importants) contra el rei francès. El duc d'Alençon, hereu designat pel tron francès, s'atansa als protestants.

TORCUATO TASSO.

Lluís de Requesens venç els exèrcits de Guillem d'Oranje "el silenciós" (1533-84) a Flandes, després d'un llarg setge contra la ciutat de Leiden, i li ofereix la pau, que Guillem rebutja. Estructuració eclesiàstica dels calvinistes neerlandesos al Sínode de Dordrecht.

Teresa de Jesús funda un convent de monges a Segò-

via.

Primer *auto de fe* (de la Inquisició) en Mèxic.

"Jerusalem Alliberada" de Torcuato Tasso, malencònica obra estelar del clima de la Contrareforma catòlica.

7-1574: Langedòc intempta instaurar un poder independent del poder reial francès.

8 a 9-1574: Ferotges combats a l'oest del regne de França.

Tardor 1574: Henri de Navarra-Borbó (futur Henri IV), reprèn la religió reformada i es posa al cap dels huganots. Henri de Guise s'esdevé el cap de la Lliga Catòlica.

11-1574: Constitució de la "Revolta des malcontents", els membres de la qual pertanyen sobretot a un sector de la noblesa francesa contrària al poder reial. Més enllà del tema religiós —malgrat l'aliança amb els protestants— aquesta guerra és política: de la noblesa antimonàrquica contra el poder central reial.

15-12-1574: Aprovació i confirmació papal de l'Estudi General de Tarragona.

1574-1575: Corts castellanques, les quals es queixen de pagar 4 voltes més tributació que al començament del segle. En tant que Castella va perdre les "Comunidades" burgesoliberals dels "comuneros", el poder imperial hi ha pogut imposar quasi tot el que ha volgut.

1574-1576: Cinquena guerra de religió a França.

1574-1598: Regnat d'Enric III, germà de Carles IX, el qual fa concessions als huganots. Quan l'huganot Enric de Navarra serà nomenat hereu al tron francès, la Lliga Catòlica d'Enric de Guisa s'aliarà amb els espanyols contra l'hugonot. Ω

COLONIA DE SANT PERE

Fa 3 mesos que en Fidel i na Muni regenten el Supermercat FIMO a la Colònia de sant Pere d'Artà. Aquesta botiga que te 104 anys era regentada darrerament per Tomàs Bisbal i Maria Planissi. Tel. 971 589 289

Fa un mes que en Josep i na Maite regenten el Bar Es Centre al costat de l'Església de Sant Pere. Despatxen els Berenars i els plats combinats. Tel. 971 589 128

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 50 anys que la família Canyelles Gost tenen casa d'estiueix a la urbanització Bellavista de s'Arenal. Volen que s'urbanitzi ja que de moment només és reserva urbana. Tel. 971 491 743

ERC insta Maragall a justificar d'on surten els diners de la campanya publicitària "milionària" del PSC

El portaveu parlamentari d'ERC, Josep Huguet, ha instat avui Pasqual Maragall a dir "d'on surten els diners de la campanya publicitària milionària que el PSC està duent a terme", ja que, segons Huguet, l'anunci publicat ahir al diari La Vanguardia té un preu d'11.650 euros (gairebé 2 milions de pessetes). Huguet ha reptat el líder del PSC a dir "si pot afirmar que aquests diners surten de les quotes dels militants".

Huguet, que ha fet aquestes declaracions des de Tarragona, en una roda de balanç de la legislatura del Parlament, ha indicat també que "és paradoxal que sigui Maragall qui doni lliçons sobre el canvi quan ell representa l'altra cara del pujolisme durant 23 anys, la Catalunya subalterna, sotmesa als criteris de l'espanyolisme i el centralisme del PP". Huguet ha fet aquestes consideracions arran de les declaracions fetes ahir pel candidat del PSC a la presidència de la Generalitat, Pasqual Maragall, que va dir que ERC i CiU eren "fills del règim".

D'altra banda, ha assenyalat que "seria bo que Maragall aclarís quin paper va tenir el 1992 en incitar la batuda que Garzón va fer a joves independentistes amb presumptes pràctiques de tortures i maltractaments". Aquesta denúncia va arribar fa dies dos al Tribunal de Justícia Europeu. El portaveu parlamentari d'ERC ha recordat que, quan van passar aquests fets, Maragall era alcalde de Barcelona i el PSOE governava a Madrid. Ω

Catalonia is a country and FC Barcelona is their army

Degut a la presència aquests dies del FC Barcelona a la ciutat nord-americana de Washington, els diaris han intentat d'explicar als seus lectors, poc acostumats al món del futbol, què era el Barça i què representava.

Un dels millors exemples és aquest article del rotatiu Washington Post, que amb aquestes paraules explicava què representava el Barça:

In Barcelona, white symbolizes Real Madrid, the club's bitter enemy. And all over northeast Spain, Real Madrid will always symbolize Francisco Franco's fascist regime, which smashed Catalan culture into submission for 36 years. També fa gràcia aquesta cita extreta de l'ex-entrenador Bobby Robson: *'Catalonia is a country and FC Barcelona is their army'* Ω.

Realitats i fantasies entorn a les pensions

Si analitzam de manera realista tot allò que es diu i s'escriu en referència a les pensions, tant si es tracta de les públiques com les privades, observam que hi ha molta exageració interessada, ja que es dona sovint la impressió que més que una realitat que afecta a una quarta part dels ciutadans majors d'edat, s'està parlant o escrivint de somnis de tipus virtual.

Aquesta situació de confusionisme es dona o pot donar tant entre els pensionistes que es queixen del poc que cobren, com entre els defensors a capa i espasa la privatització de la previsió social, pintant-la com una mena de paradís a la terra, quan la capitalització no és altra cosa que rebre com a capital el total de les aportacions augmentades amb els increments borsaris, si és el cas, i rebaixades amb les sucoses comissions dels gestors dels fons de pensions, que per cert, no són cap invent europeu com sembla que es vol fer creure, sinó americà, que fou exportat inicialment a Xile pels consellers del dictador Pinochet, que el seu ex ministre de Treball va predicar a Madrid uns anys enrere sota el patrocini d'un dels bancs espanyols ara capdavanters en el mercat dels fons de pensions.

Tots tenim el dret de queixar-nos, però sense faltar a la realitat per a cridar més fortament l'atenció, com és el cas de parlar de pensions contributives inferiors a la quantia mínima legal, que és sospitós de frau informatiu, com succeí, segons un amic, quan en temps del Mutualisme Laboral en que es subvencionava l'adquisició d'ulleres, dentadures i altres pròtesis segons la situació econòmica dels obrers, en que quan un obrer va lliurar la petició li digueren que per cursar-la havien de donar coneixement a la inspecció de treball ja que el seu declarat era inferior al mínim, quina cosa obligà l'interessat a excusar-se en els seus companys i repetir la petició amb dades certes. Per tot això, crec convenient i necessari comentar els fets següents.

ment a la inspecció de treball ja que el seu declarat era inferior al mínim, quina cosa obligà l'interessat a excusar-se en els seus companys i repetir la petició amb dades certes. Per tot això, crec convenient i necessari comentar els fets següents.

1.- **QUANTITAT FUTURA DE PENSIONISTES.** Els partidaris dels plans de pensions diuen que augmentarà. Jo crec que tot el contrari, perquè com els pensionistes tenim pocs anys de vida i hi ha molts de pre jubilats, els nous pensionistes, per motius d'edat seran menys o molt menys que els qui anem finint.

2.- **COST FUTUR DE LES PENSIONS.** Estic completament d'acord amb els qui diuen que augmentarà, amb relació directa amb l'evolució dels salaris i l'impacte de les revaloritzacions anyals, però considero sostenible la Seguretat Social sempre que l'Estat compleixi els seus compromisos del Pacta de Toledo, a desgrat de la influència negativa del treball precari i l'economia submergida en els ingressos per cotització.

3.- **PIB I PENSIONS.** No em sembla just i convenient que es comparin a tot Europa aquestes magnituds, perquè aquesta comparació no té interès pràctic a l'Estat espanyol, perquè aquí les pensions no les paga l'Estat sinó la Seguretat Social, organisme autònom que administra les quotes dels patrons i obrers i quins excedents anyals contribueixen a nivellar el pressupost estatal, doncs només una part es destina a un fons de reserva que té una quantitat simbòlica davant de la magnitud que pot tenir el dèficit futur.

4.- **AJUDA AUTONÒMICA A LES PENSIONS BAIXES.** La generalitat de Catalunya ha concedit enguany una ajuda als perceptors de pensions de viduitat inferiors a 6.924 euros l'any i el govern central s'hi oposa, malgrat el dret a la lliure disposició dels bens propis, que només legalment es condiciona a les persones menors d'edat, que sembla que el Govern de Madrid estén a les administracions autonòmiques controlades pels seus respectius Parlaments.

5.- **FISCALITAT DE LES PENSIONS.** Sovint se senten queixes de la suposada injustícia de que les pensions tributin per l'IRPF havent tributat els sous de la vida activa. No és cert que les quotes obreres a la Seguretat Social, ni les sindicals ni les aportacions als fons de pensions tributin per l'IRPF, que afecta a tots els ingressos l'any de la seva percepció, de manera que les aportacions als fons de pensions no estan exentes d'impostos sinó només temporalment com a cotització a la Seguretat Social.

6.- **SALARIS I PENSIONS.** Les pensions, com les demés prestacions econòmiques són substitucions del salari quan aquest no es pot obtenir per motius aliens a la voluntat del treballador. Això posa en tela de judici aquesta funció substitutòria per part de les pensions privades, perquè la capitalització està en contradicció amb la periodicitat, duració vitalícia, revalorització anyal i efectes familiars de les quotes recaptades a mesura que arriben a les condicions requerides per la seva obtenció.

7.- **LA VELLA EUROPA.** Així s'ha posat de moda anomenar al nostre continent als Estats Units d'Amèrica i s'ha de reconèixer que tenen un part de raó al considerar-ho així, perquè conserva la seva vella costum de rebutjar els imperialismes, encara que adopti els seus principis, com feu abans amb el napoleònic i està fent amb l'americà, tant pel que fa a les modes i costums com a la política empresarial que va darrera de l'utopia ultracapitalista del creixement il·limitat basada en el capital mínim i l'endeutament màxim suportat per uns tipus d'interès simbòlic que no sols arruïnen als estalviadors sinó que també creen i sostenen bombolles creixents en els mercats borsari i immobiliari, afavorint alhora les conductes delictives dels dirigents empresarials corruptes que quan els mercats borsari i immobiliari, quan els mercats de les empreses ultraendeutades se saturen, semblen la ruïna entre els seus creditors, accionistes i obrers. Encara que la pressió compradora dels fons de pensions faci de paraigües de la borsa, ambdues bombolles tenen data de caducitat relacionada amb les necessitats dels inversors i propietaris actuals per a mantenir el seu nivell de vida o les intencions dels seus hereus en cas de mort, per exteriorització de la polarització actual de l'economia entre gent gran creditora i gent jove deutora.

Creo que aquestes reflexions ajudaran a fer caure els actuals murs ideològics que mantenen tantes situacions injustes en el món actual, de les quals els pensionistes som els principals perjudicats. Ω

Josep Roig i Miró de Reus

OBRIR LES PORTES AL FUTUR

Una de les accions cíviqües positives, a favor d'aquesta terra nostra, és ajudar a obrir portes al futur. Molt més que lamentar errades passades o somniar truites d'un present que, tanmateix, és el que és.

Cal aportar granets d'arena a l'establiment de mentalitats distintes, capaces d'enfrontar-se amb èxit als plantejaments i les pràctiques de caire conservador.

Enlloc de ser motor de desenvolupament i d'obertura, a l'interior de la societat mallorquina, els planteja-

ments i pràctiques conservadors esdevenen llosa feixuga que impedeix avançar cap a un futur distint, millor.

Pel simple fet que s'orienta a reimplantar entre nosaltres un passat valorat esplendorós, i que ja sabem a què ens dugué i a què ens pot dur en el futur.

D'una banda, al repartiment cada cop més desequilibrat de guanys i riqueses a l'abast. De l'altra, a posar en un mal racó prestacions socials que n'hi ha que consideram indefugibles.

La gent d'esquerres, l'aferrissada defensora dels procediments democràtics fins a les darreres conseqüències, les delitoses de bastir uns Països Catalans cada cop més sobirans i solidaris, ens haurem de demanar contínuament què estam disposats a fer pel nostre país, Mallorca.

Per ara, no es coneix cap altra manera millor de contribuir al canvi de mentalitats i de pràctiques que parint i donant idees, intercanviant opinions, dedicant-hi hores del temps lliure, proposant solucions viables als problemes plantejats, fent que les accions

de govern s'ajustin a les aspiracions i les necessitats de la gent, romanent ben a prop d'allò que viu i pateix la ciutadania, creant escola de civisme i democràcia, enfortint una participació ciutadana més intensa...

Si, tot això, s'arriba a ser capaç de fer-ho des de la perspectiva de la gent que s'ho està passant pitjor entre nosaltres, encara molt millor. Ω

Cecili Buele i Ramis,
Militant d'Esquerra Republicana a
Mallorca
Ciutat, 2 d'agost de 2003.

Homenatge a Josep M. Llompart

Literatura mallorquina i compromís polític

JOAN PERICÀS

Miquel López Crespí és un dels autors més creatius i prolífics de les lletres catalanes. La revista *Llegir*, que tenc l'honor de dirigir, ha estat la primera a publicar, tot i que de manera resumida, el primer capítol d'aquest magnífic llibre del qual avui celebrem la seva publicació per part d'Edicions Cort. Es tracta de *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart*.

Som d'aquells que pensen que la vida, trajecte que des del bressol ens du a la tomba, és un camí que en realitat va de l'infant a l'infant. Pens que entre el primer i el darrer estat de consciència, tot i haver-hi una vida, no hi ha gaire diferència, perquè poc o gens ha mudat allò que és essencial, aquell jo sempre esglaiat i impertorbable que se'ns deixondí quan érem infants. Per això, m'interessen l'infant i els seus assumptes, perquè tenc per segur que l'infant és el bessó del jo i la resta són afegitons.

En el cas de l'infant Miquel, intueixo un jo formant-se ja conscient que els pares havien perdut la guerra i que totes les seves il·lusions i esperances havien estat trepitjades pels vencedors. Una infantesa viscuda en les tenebres de la postguerra, la dels sermons a la trona i del dejuni per als pobres, la dels explotats que per no tenir lletra ni doblers no tenien altre remei que acalar el cap i dir amém, la de Falange Española Tradicionalista y de las Jons, la dels cacics i les beates, la

de la censura omnipresent, fins i tot en blanc i negre del cinema estantís de les produccions franquistes.

No obstant això, no obstant tanta circumstància adversa, tanta tenebror com a ell li agrada de qualificar aquell temps, l'infant Miquel se'n surt. Aconsegueix vèncer tota aquella grisor obrint de pinte en ample les portes del somni. Per això en Miquel és un gran somniador, però no d'aquests inofensius que sols volen badar retirats en el refugi interior; no, en Miquel és un somniador dels més perillosos, dels que somnien en colors i pretenen tocar i olorar tot allò que han burinat. I allò que desitjava amb totes les seves forces aquell infant pobler de nom Miquel López Crespí, allò que encara desitja, era/és que la truita es giri definitivament i que d'una vegada per totes les il·lusions i les esperances dels seus pares es facin realitat; que els senzills acabin de dir amén, deslliurats de faixes doctrinals, desvetllats, deixondits pel camí de la cultura, protagonista, a la fi, de la història.

Vet aquí el compromís d'en Miquel, un compromís amb els seus, amb els senzills, els anorreats, els trepitjats, els oblidats. Per això mateix, emperò, calia fer memòria, calia escriure de bell nou la Història, sense perdre'n detall. Aquest llibre que teniu a les mans, n'és un exemple.

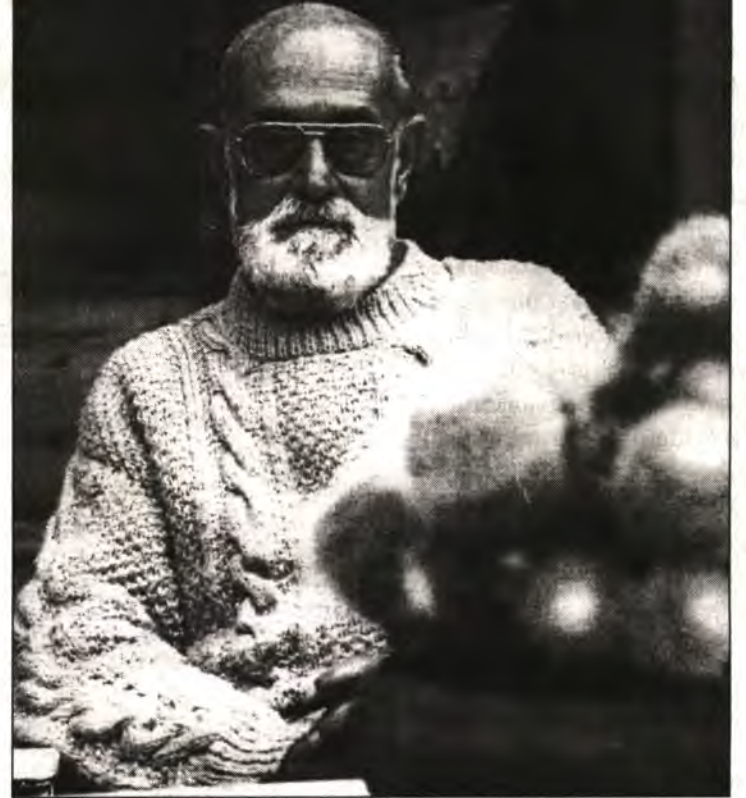
Diuen que l'oblit és l'altre nom de la memòria. Diuen els que saben d'aquestes coses que quan dormim i somniam (la fase REM l'anomenen) el nostre cervell destria allò que

és superflu d'allò que és important. Sense buidar-nos, idò, de l'anecdòtic, no podem servir el que realment importa. Això ens passa a tots de forma automàtica i no té cap mèrit. El que té mèrit, però, és la tasca que duen a terme alguns somniadors de socarel com en Miquel, perquè produeixen en la memòria col·lectiva aquest efecte higiènic i necessari que hem atribuït a la fase REM del son: és la feina de persones com en Miquel la que ens ajuda a destriar allò que realment cal servir d'allò que ens és fàcilment prescindible.

És clar, emperò, que una tasca així té els seus perills i suposa no pocs desavantatges. Qui fa dissabte i treu la pols, qui treu el verrim de la quotidianitat i la intranscendència, mostra el llautó dels que es mimetitzen en la banalitat anorreadora, i mostra els llautons dels cíncics, dels menfotistes, s'arrisca a ser blasmat, injuriat, i a ser víctima dels atacs d'aquells que se senten descoberts. No és estrany, idò, que el punyent exercici d'introspecció col·lectiva que fa en Miquel, tal i com l'ha definit Ferran Lupescu en un excel·lent pròleg, faci del nostre escriptor una "mosca collonera" per a tots aquells que ens voldrien instal·lats en l'amnèsia permanent i que no perden oportunitat d'oferir-nos els més diversos subproductes de la banalitat.

No obstant això, en Miquel no afluixa. Per al somniador Miquel no hi ha tènol. He escrit en altres ocasions que puc donar fe del rigor i de l'honestat d'en Miquel. Ell i jo

HOMENATGE A JOSEP M. LLOMPART

hem compartit durant gairebé quatre anys curolles periodístiques, jo com a cap d'opinió del diari *El Mundo* a Balears, ell com a articulista que no ha deixat mai d'estar empenyorat, ni amb el passat -deixondint els badoocs amnèsics-, ni amb el present -practicant una crítica valenta i sense concessions vergonyants. No l'han aturat amenaces, ni insults, ni campanyes de desprestigi, però sobretot no l'han aturat subvencions institucionals, ni ha practicat aquesta tan nostrada tirada a no criticar els nostres perquè són els nostres. En Miquel no fa concessions i, per a ell, literatura i opinió són una sola i indiscutible entitat.

Literatura mallorquina i compromís política: homenatge a Josep M. Llompart, forma part del cicle memo-

rialístic que començà l'any 1994 amb *L'Antifranquisme a Mallorca* (editat per El Tall), continuà amb *Cultura i antifranquismes* (Edicions de 1984, de l'any 2000); i seguí amb *No era això: memòria política de la transició* (El Jonc, 2001) i *Breviari contra els servils* (Calima, 2002). A *Literatura mallorquina i compromís polític*, les vivències de l'autor, les moltíssimes vivències de l'autor, serveixen per a introduir-nos, capítol rere capítol, en la nostra història més recent fins a confeigir un vertader "Qui és qui" en la literatura mallorquina, un "qui és qui" que forçosament resulta molt allunyat de certes antologies i enciclopèdies i que ens desvetlla noms i llinatges de tots aquells que es resistiren a fer una literatura acrítica, conformada, narcotitzada i anestèsica. Ω

"Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar" (Martin Luther King Jr., líder no violent i pastor baptista negre). "La fe és l'antisèptic de l'ànima" (Walt Whitman). "La fe comença on acaba l'orgull" (Lamenais). "Déu no creu en ateus" (Thomas A. Sandberg). "Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat mesquines" (Emerson). "Sapiguen que aquell qui bescanvia la fe per la incredulitat, deixa la bellesa enmig del camí"

(Mafumet, 570-632, iniciador de l'Islam). "Res no és palesament tan profitós per a l'home, com considerar-se elegant; tot aquell qui creu en si mateix, sia qui fos, és superior a l'insegur" (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1946, filòsof alemany). "Creu que ho tens i ho tindràs" (Erasmus de Rotterdam).

Pensaments

"Crec en el sol encara que no brilli, crec en l'amor encara que no es deixi sentir, crec en Déu encara que no el vegi". (Escrit al mur del call de Varsòvia, durant la Segona Guerra Mundial).

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una

gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meva actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11). Ω

NOTA DE PREMSA D'ÒMNIUN CULTURAL

Jordi Porta crida a la desobediència civil de la comunitat educativa si el PP imposa estudiar 'identitat espanyola'

El president d'Òmnium anuncia campanyes per incidir en la creació del nou Estatut i per demanar l'oficialitat del català a Europa

El president d'Òmnium Cultural, Jordi Porta, ha fet una crida a la comunitat educativa perquè "desobeeixi" les mesures que pretén aplicar el Govern espanyol per reforçar la identitat espanyola. Porta ha assegurat que aquesta mesura significa una marxa enrere en el reconeixement de la diversitat i plurinacionalitat de l'Estat i ho ha comparat amb la formació del espíritu nacional que s'impartia a l'escola franquista. Porta ha fet aquestes declaracions en el transcurs d'una entrevista en el programa La República que condueix Joan Barril a Com Ràdio.

A més, ha afegit que Aznar persegueix moltes de les finalitats que també volia Franco però amb mètodes diferents, utilitzant el paraigua de la democràcia i de la majoria absoluta que li van donar els ciutadans espanyols a les urnes "però no els catalans", ha recordat. Al llarg de l'entrevista ha assegurat que Òmnium promourà una gran campanya de pressió per reclamar una altra vegada l'oficialitat del català a Europa i també ha dit que l'entitat que presideix farà un seguit de propostes a totes les formacions polítiques que han presentat un projecte de nou Estatut per a Catalunya. En aquest sentit Porta ha recordat que ja s'ha reunit amb tots els líders polítics catalans excepte amb el president del PP català, Josep Piqué, amb qui ha dit que té la voluntat de reunir-se en breu.

En el debat sobre la incidència de la nova immigració en la salut de la llengua catalana, Porta ha destacat que els nouvinguts tenen molt bona predisposició a aprendre la llengua pròpia de Catalunya. Aquest fet, segons Porta, queda demostrat en diversos estudis com el presentat la setmana passada per la Plataforma per la Llengua i la Fundació Jaume I d'on es desprèn que la demanda dels immigrants per aprendre català supera de molt l'oferta de places.

El president d'Òmnium ha acabat l'entrevista afirmant que "la immigració no és un problema, és un rept".

Àrea de comunicació: Miquel Martín
93 319 80 50 - 629 54 61 76

BANDERES

X.: L'onada de neofranquisme ranci de caspositat extrema i "toro Osborne" que estem vivint des de fa uns quants anys, liderada pels impresentables personatges del PP, ha tocat fons.

O això és el que volem creure: com es pot pixar ja més fora de test que amb la proposta d'homenatjar la "macrobandera del imperio" un cop al mes??

És per això que vull comunicar-vos una proposta: una acció senzilla però plena de significat, que si arrela i s'estén per tot el nostre territori es convertirà en la millor bufetada a tant de feixisme reprimat.

L'ÚLTIM DIMECRES DE CADA MES, coincidint amb l'homenatge a Madrizzz, PEN-GEM LES NOSTRES SENYERES ALS BALCONS, ALS COTXES, ALLÀ ON SIGUI. "Però qui s'han cregut que som nosaltres!!", que deia aquell...

Per fer que això arribi al màxim de gent possible és necessària la col·laboració de tothom, així que REENVIA AQUEST MISSATGE a tots els contactes que creguis oportú.

Unim-nos contra ! el monstre del bigoti!

Una persona ofesa des de fa temps

P.D. ni som uns acomplexats, ni això serà un acte "ridícul i grotesc", això ja t'ho dic ara.

Salut i que la bugada no sigui roji-gualda !!*!!

J.: Bona iniciativa: descomplexada i no violenta. Quan ja estàs al teu lloc no cal violència (la violència és sols una mena d'amfetamina per recuperar allò que no has estudiat quotidianament, però pitjor): amb dignitat i fermesa n'hi ha prou quasi sempre, perquè la dignitat i la fermesa són llenguatges internacionals. Fins i tot els reis, que són dels que més han de saber estar en un lloc predeterminat, ho saben: "Ten mucha cabeza, bastante olfato, nada en la lengua y los cojones en su sitio", aconsellava don Juan de Borbó al seu fill Juan Carlos com a divisa per poder exercir un dia com a rei. Aquesta actitud és elemental i prèvia per fer qualsevol cosa en política i fins i tot en societat.

VOLUNTARISME, NOVIOLÈNCIA, MICROPOLÍTICA.

"Qualsevol cosa que feu serà insignificant, però és ben important que la feu" (Mahatma Gandhi, 1869-1948)

T.: >Passa solament a nivell micro, entre aquell subjecte i jo. Però amb una transcendència insignificant.

R.: No sabem mai exactament la importància que pot tenir cada acte. Depèn de molts factors. Però els grans canvis comencen sempre per alguna guspira insignificant en un terreny adobat.

T.: >Quan jo marxo ell pot pensar que potser tinc raó o que potser estic boig,

R.: Si ens mostrem segurs i dignes molt malament no podran pensar, i si en pensen molt malament és que el problema de desballestament psíquic és d'ells i, aleshores, són ells els qui tenen un futur incert.

Les coses fetes impecablement sempre acaben portant algun bon fruit, estiguis segur.

T.: >i pot ser que ell avanci el seu aprenentatge o que s'enoqui. No dependrà tant de mi com de la pressió social i política, i aquestes dues no les fem ni els quatre militants ni els vuit que poder arribar a ser demà.

R.: Molta gent no sap què és la consciència, no la tenen formada, per això els activistes no violents exploten sempre al màxim aquesta possibilitat: la crida a la consciència i a la dignitat dels oprimits i dels opressors. Més tard o més d'hora, la majoria espavilen davant les accions no violentes, tret del 10% de psicòpates que hi ha de mitjana en qualsevol col·lectiu i societat.

Però com aquests queden en minoria són neutralitzats i guanya el canvi progressista i humanitzador.

Xirinachs o Colom provenien de l'activisme no violent i trob que han estat les dues grans figures individuals de l'independentisme català progressista. No és pas cap casualitat: llur força rau en l'activisme no violent, essencialment pràctic, mediàtic i intel·ligent, digne, front a la barbàrie estúpida i aberrant de l'extremisme trencavidista.

Però, a causa de l'Alzheimer col·lectiu, l'independentisme català no aprèn dels èxits relatius, sinó que, exactament igual que un Van Gaal qualsevol, prefereix enfonsar-se en els absurds fracassos reincidents, que tenen sòlides arrels dins la rancúnia, la ineptitud, la inconstància i el primitivisme mental i emocional.

T.: >Adona't que no hi ha una veritable pressió social i la pressió no la farem els independentistes,

R.: Qui, si no? Els autonomistes? Això no em pareix una bona resposta. La bona resposta és aquesta: "Ja sóc ací per al que calgui fer". És a dir: assumir la nostra responsabilitat individual. El racionalisme sempre cerca excuses: no podem, no n'hi ha prou, etc. Això duu al fet evident que no ningú carrega amb les pròpies responsabilitats civils individuals. Necessitem actituds vitals dignes, no pas excusetes racionalistes i pseudològiques.

T.: >Hem de cercar suports més amplis, pressions que vagin més enllà del nostre voluntarisme.

R.: I per on començar. Evidentment assumint les responsabilitats nacionals individuals. És com aprendrem i traurem conclusions: en la lluita diària dosificada.

T.: >Penso que ja n'hi ha prou del voluntarisme dels quatre gats que intentem convèncer el veí.

R.: No es tracta de convèncer, sinó d'imposar-se de manera natural, a través de la dignitat dels actes i de la justícia del que impliquen. Això no és tan difícil com vol fer creure el "racionalisme".

T.: >Penso que ara toca pressionar els polítics, els empresaris, els mitjans de comunicació, les institucions europees, les ONG, la ONU, l'Església, l'OTAN.

R.: Això també, però importa més les relacions quotidianes de la gent, que és l'autèntica REALTAT on viu la gent immersa i d'on trau valors i pensaments. Val més la micropolítica i és més assequible i menys violenta que la macropolítica, més megalòmana i que acaba implicant violències descontrolades. Toynbee (historiador i reformador social) par-

lava sempre de "canviar el clima moral d'una societat si volem canvis". Diu Toynbee: "L'arcaisme (és)...una reversió de la mimesi de les personalitats creadores contemporànies devers una dels avantpassats de la tribu: és a dir, una caiguda del moviment dinàmic de la civilització a la condició estàtica on cap veure ara la humanitat primitiva (...), una d'aquelles temptatives d'interrompre forçadament un canvi (...). Semblantment podem definir el futurisme com al rebuig de tota mimesi (...). (Els uns i els altres), en cercar llurs opcions fàcils (...) queden condemnats al desenllaç violent, perquè intenten una fita contrària a l'ordre de la natura. La recerca de la vida interior, per dura que pugui ser, no constueix cap impossibilitat, però és intrínsecament impossible desfer-se del present cap al passat o cap al futur. Les utopies arcaiques i futuristes són literalment atopies: són enlloc. Aquestes dues coartades seductores són inabastables, i l'únic i segur efecte de llançar-s'hi és enterbolir aigües mitjançant una violència que no hi aporta cap solució..." (arcaisme es refereix als nacionalismes ètnicoromàntics i ideologies reaccionàries, mentre que futurisme es refereix a les ideologies revolucionàries secularistes)

"La transfiguració i el desapegament difereixen del futurisme i de l'arcaisme en el fet que es fan càrrec d'un canvi autèntic en el clima espiritual, i no un mer trasllat en el temps (...)

El desapegament (o la invulnerabilitat/ apàtheia dels estoics o la imperturbabilitat/ ataràxia dels epicuris)...segons el poeta Horaci, els bocins d'un món que s'ensorra em colpegen impàvid; els budistes abandonen un món índic en desintegració per una serenitat/ nirvana. És un camí que duu a fora d'aquest món. El seu objectiu és un asil; i el fet d'excloure aquest món és el tret que el fa atractiu. El motor que duu el viatger filosòfic a través d'aquesta dreuera és una embranzinada d'avversió i no pas l'esperó (creatiu) del desig...Per al filòsof una fugida exitosa d'aquest món és un fi en si mateix, i realment tant se val allò que el filòsof fa de sa vida una vegada travessat el brancal

de la seva ciutat del recés.

(...) mentre que el camí del desapegament és un pur moviment de retir, el de la transfiguració és de recés-i-retorn". O sia, front al totemisme tribal de la tradició (arcaisme) i a la idolatria cega de les ideologies del progrés (futurisme) el desapegament i la transfiguració no fugen pas del present ni de la dura realitat. Però, mentre que el desapegament és passiu i com desmai, esgotat i fatalista, la transfiguració ve a ser la cova de Plató, l'esbarzer en flama de Moisès, la torxa de la creativitat i de la gràcia perduda.

El desapegament és la privacitat, l'apoliticisme, l'orientalisme, el filosofisme... també pot degenerar en simple menefotisme i panxacontentisme. L'optimista i rebel futurisme dels felços seixantes s'escola, a can nostra, devers les acaballes dels setantes, cap a un progressiu desapegament: tardhippisme, drogues, misticisme orientalista, ecopacifisme naturalista, etc. El desapegament és, socialment, prou eixorc i miop. Ausiàs Marc podria ser un cas de desapegament nostrat i turmentat. El futurisme llampant dels '60 tingué una arrencada de cavall i una aturada de ruc ben típica de tot allò juvenívol i degenerà ràpid. L'actual situació és la conseqüència de la lepra actual d'aquell futurisme.

La transfiguració és el poliespiritual actiu: la flama creativa. A ca nostra podríem esmentar-hi Ramon Llull, Torras i Bages, Antoni Gaudí. Potser també Francesc Macià o Batista i Roca. Prou cristians catalanistes hi podrien ser inclosos, com en Xirinachs. Són d'una escola pròxima a Gandhi, Martin Luther King, Moisès, els apòstols, Greenpeace... La transfiguració és l'única alternativa creativa de redreçament nacional real, perquè combina capacitats i temps sense idolatries encegaadores.

"La vigoria d'una nació ve mesurada per aquells que fan coses, i no pels que en descriuen" (Edward de Bono).

La transfiguració (=metanoia) és la resposta en positiu al mal clima psíquic i espiritual de la Decadència.

T.: >Penso que cal deixar les velles fórmules i cercar vies imaginatives, escandaloses, atractives, mediàtiques... a cop d'e-mail o a cop del que sia.

R.: Conta'ns les teves experiències en això que dius. Fos bo que no parlàssim tan genèricament, ans fóssim més concrets. La noviolència (Greenpeace, Die Grünen...) és d'allò més mediàtica i impactant en una societat on la Dictadura mediàtica domina i

silencia la dissidència.

TB: >>> Si, si, això és el voluntarisme de cada dia.

R.: De voluntarismes n'hi ha de moltes classes, uns més potables i uns altres menys eficaços. El que feien la Crida o els Grups de Defensa de la Llengua o en Xirinachs estava prou bé. L'activisme minoritari avantgardista violent no duu enlloc, però.

TB: > Mira, no ho sé, però crec que la via té a veure amb la repercussió mediàtica, i per tant per la imaginació.

R.: Tot està ja més o menys inventat. Però allò més pràctic és el que qualsevol pot fer en qualsevol lloc i a qualsevol hora, per això redactí allò de la sociolingüística de xoc i de guerrilla, per ex. En la meua pràctica he vist que ha estat un ensinistrament molt profitós i psicològicament molt interessant per a mi mateix.

TB: > En aquest sentit no estaria malament convocar un concurs d'idees. Perquè el que falten són idees. Som un país de teòrics de cafè i de revolucionaris de bar.

R.: Exacte. I es junten les parrides amb les idees i amb el rebentat de cafè i els resultats són qualsevol cosa menys seriosos.

TB: > Algú digué una volta d'usar decapant amb les matrícules colonitzades.

R.: No em pareix una idea massa bona, fos posar problemes a la gent i empenyar-los. La violència, encara que sia mínima, sempre violenta la llibertat d'altre i acaba per ser contraproduent. Si voleu veure rojigualdas veniu a Castelló i en veureu un fum, i ben escandaloses, que a Barcelona és tot prou anecdòtic, en comparança. Cal ser enèrgics però sense envair el terreny de la llibertat aliena. Per tant, el que podem fer, per ex., és ficar-nos samarretes independentistes o defensar a totes els nostres drets lingüístics, o anar en colla a restaurants i anar-nos-en si no ho tenen en català, però accions il·legals i que creïn problemes a ciutadans corrents, no em pareix bona idea. No hi ha massa possibilitats: activisme no violent i reconstrucció caracteriològica del catalanam a través de guerrilla lingüística quotidiana.

Ser madurs és saber el que NO hem de fer.

JM: Són independents perquè van suportar les pressions de l'URSS, però ho podien fer perquè comptaven amb el suport de qui fa falta comptar, avui per avui, i perquè a més amés això és el que convenia a aquest "qui".

Marta: Doncs és aquí on hem

d'actuar: fent-nos més presents a nivell internacional, amb publicitat, pagant-la si cal, als principals mitjans de comunicació; amb oficines catalanes a totes les capitals occidentals; amb participació institucional a totes les trobades mundials de qualsevol tipus d'organització important; amb conferències i exposicions als principals centres de poder polític, econòmic i social del planeta; etc.

JM: Benvolguda Marta, tot això que dius és molt bonic, però creus que es pot portar a terme?... qui i com ho ha de fer?... qui hauria de pagar aquesta publicitat de la que parles?... quan parles de participació institucional i oficines, penses potser en la Generalitat?... ja recordes que no tenim estat propi?... tens alguna idea concreta per proposar, perquè insisteixo, a més a més de grans declaracions tenim idees per posar en pràctica que siguin viables.

R.: Són els cercles viciosos de sempre.

Sols els podem trencar des d'un nivell espiritual: canvi d'enfocament mental, canvi de caràcter, micropolítica, geoestratègia diplomàtica (crear una diplomàcia catalana). Si coses tan elementals (de fet, fins i tot secundàries respecte als temes espirituals!!) com el paper dels EUA en la possible independència catalana la majoria dels independentistes catalans no ho tenen ni mig clar, com continuar? Simplement impossible. O que el nostre centredreta sia tan laïcista i ateu: això és un centredreta no homologable internacionalment, que li farà figa la multitud de contactes que es passen a través de mitjans cristians avui dia i sempre (a la nostra guerra de Successió mateix el baix clergat català, igual o més que la baixa noblesa catalana, els menestrals, burgesos comerciants i la pagesia, fou superactiu en favor de l'austracisme), que no serà tingut en compte a nivell internacional, on saben com funcionen realment les coses. Als mateixos EUA la dreta religiosa té fortíssims lobbies de pressió. La cosa funciona així. També la maçoneria i d'altres grups tenen lobbies. Q jo sàpiga no hi ha cap llobbie ateu. He demanat pregària per Catalunya a cristians de distints llocs, com d'Europa Oriental (Moldàvia). Ja que el catalanam viu immers en els seus tòpics cercles viciosos, no hi ha més remei que cercar ajut extern així.

Tota la qüestió és d'arrel espiritual, i ja us podeu escalfar el cap que no hi trobareu una solució material per la cara: l'espanyolum ha ocupat quasi totes les trinxeres simplement perquè el cata-

lanam vol viure a gust i "amb qualitat de vida" i les ha abandonades còmodament. El resultat és l'actual culdesac. Cadascú té el que sembla i prou.

G.: Ací us proposo una campanya que podeu dur a terme còmodament des de casa. A tot hom ens arriben cartes de propaganda de les principals companyies en espanyol monolingüisme. Davant d'aquest fet, normalment les tirem directament a les escombraries, o les llegim.

Una manera senzilla de demanar que aquesta propaganda ens l'enviïn en Llengua Catalana, i que a la vegada suposa una despesa potencialment important a l'empresa, és tornar la carta amb dues enganxines:

-Una on posi "Tornar al remitent" a sobre d'on anaven les nostres dades del sobre.

-Una segona en qualsevol altra banda on posi "La volem en català".

Adicionalment podríem posar una carta interna on demanàssim amablement que volem tots els tractes amb aquella empresa en Llengua Catalana. És llei de mercat i reducció de costos. Feina nostra que aquest sobrecost d'enviar propaganda en espanyol monolingüisme sigui o no.

Els que promoguen campanyes, ja en teniu una!

R.: Jo fa anys que això ho vinc fent.

Les coses quotidianes, la micropolítica, és on els nostres compatriotes més despolititzats agafen confiança o no, segons les fem els més conscienciats i els puguin servir o no. Per això no em cansaré de dir que hem d'anar molt passet a passet i que allò quotidià és vital i central, per més que paregui poc efectiu. En realitat és el rovell de la qüestió, entre altres coses perquè forja el caràcter, engreixa solucions democràtiques viables, evita la violència i la megalomania i fomenta el diàleg social.

Estic fart d'anar amb ultraindependentistes i sociolingüistes de fama que parlèn castellà a les primeres de canvi, igual com ho fan en Reixac o en Gaspard. Un cas: en X és un sociolingüista que ha escrit coses molt agudes i que se sent tan estrany entre

els nacionalistes catalans com em sent jo mateix, per no considerar-los occidentals realment -i espiritualment aliens al sentir europeu, a la civilització cristianooccidental (X. és filoprotestant). A més tingué el gran coratge de dir ridículs al catalanam, cosa extremadament encertada i meritòria que era imprescindible de dir si volem començar a endreçar-nos. Però una vegada, fa uns 5 ó 7 anys, vingué a ma casa per parlar (en realitat parlà ell quasi tot el temps) i em vaig adonar que parlava en foraster a la gent, sense més recança. Em sorprengué, però ell pareix que ho considerava normal.

Quan m'assabentí dels atemptats de les Twin Towers estava dinant a Barcelona amb una bona colla de superindependentistes, i tots parlaven en foraster als xinesos del restaurant. Igualment, dinant amb l'encarregat sociolingüístic d'immigració de la Generalitat, també parlava castellà als xinesos d'un altre restaurant.

No ens donem a conèixer i volem que ens reconeixin, deia ja fa molt mossèn Armengou. Volem que ens ho solucionin políticament, burocràticament, tot fet: somiem truites de pura mol·lície còmoda i decadent. Som patètics: de diades de guardar i paper banyat, un erasmisme academicista de rates de biblioteca que es desintegra al primer contacte amb la realitat contrastada, amb la lluita i amb l'esforç. Fem riure, som ridículs i per això l'espanyolum practica còmodament la catalanofòbia com a un esport nazional.

Despavil, catalans!

"Em neguiteig per la meua filla i per Internet sempre, encara que ara és massa petita per entrar-hi. Vet ací allò que em burxa. Em fa cavil·lejar que dins 10 ó 15 anys, ella em vingui i digui: Papa, on èreu quan la llibertat de premsa fou anul·lada fora d'Internet?" (Mike Godwin).

"El qui augmenta el seu coneixement augmenta també la seva dolor" (Cohèlet 1:18). <http://www.iespana.es/tramaprestige/prestige.html>

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volem viure plenament
EN CATALÀ
PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armaris emportrats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climatit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb solls per animals, aigua, llum, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisos-catalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molta bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloves. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al.lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusà. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacio-

nals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, venquí i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros.

Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven amarrament 8x3 a Port Portals. Siutació escollera. Fàcil aparcament. Tel. 971 232 260 - 667 604 104.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escritura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

Ibarretxe pregunta quin tipus de demòcrata atorga un zero a les idees dels altres

El lehendakari Juan José Ibarretxe es va preguntar ahir, després de les crítiques fetes pel president del govern espanyol, José María Aznar, al seu pla, «quin tipus de demòcrata és una persona que atorga zero possibilitats de realització a les idees dels altres?». Ibarretxe es va fer aquesta pregunta en una trobada a Vitòria amb les cadenes de televisió, durant la qual va comentar que la filtració d'un dels vuit esborranys amb els quals treballa pel grup Correo, té com a objectiu «crear un ambient de crispació». Arran de les crítiques d'Aznar al seu pla, que va qualificar de «disbarat» i va assegurar que no prosperaria, el lehendakari va replicar que «el càntir buit és el que més soroll fa». «Són precisament els que no estan traslladant cap tipus d'idea els qui es dediquen a fer soroll», va precisar Ibarretxe, que va afegir-hi: «M'agradaria que quan parlem, en lloc d'insultar les idees i els treballs que estem fent, que cadascú fos capaç de presentar projectes i idees». Ω

fem
créixer el futur
a Catalunya →

Catalunya és una societat dinàmica, creativa i emprenedora. Som un país amb una mentalitat que ens ha permès superar la mitjana europea de PIB per càpita i que l'any 2010 pot arribar al 110 %. La nostra és una

història de renovació constant, de modernitat permanent i progrés per assolir les fites més altes de llibertat personal i col·lectiva. Catalunya ha de seguir el seu propi camí, mirant endavant, per anar sempre més enllà.

“ El futur és que Catalunya vagi més enllà ”

Generalitat
de Catalunya
www.gencat.net

C A L A R A J A D A

Fa 6 anys que en David Pastor regenta el Mercat Cala Rajada al carrer Cala Agulla de Cala Rajada. Tel. 971 565 432

Fa mig any que n'Antoni Santos i na Juani Montañez regenten el Restaurant Don Quijote a Cala Agulla. Se menja a la carta per uns deu euróns. Tel. 971 819 540

Fa 37 anys que el pare de na Catalina Artigues va obrir el Rent Auto l'Agulla a Cala Agulla. Tel. 971 563 601

Fa 8 anys que na Petra Buhler i sa filla Kora regenten la Print Factory's Shert Shop (estampació de camisetes a Cala Agulla, 39) Tel. 971 818 345

Fa un any que n'Oscar González regenta el Restaurant Boga a Cala Agulla, 77. Despatxa menús a 6 €. A la carta se menja per una quinzena d'euróns. Tel. 971 563 634

Ha arribat la 'Campanya Mundial contra Coca Cola'

Que la coneguda marca de refrescs amb gas Coca-Cola és objecte de boicot és ben sabut, però, ara, ha començat una acció formal.

S'ha engegat la 'Campanya Mundial contra Coca Cola', endegat pel sindicat de treba-

lladors de la indústria alimentària colomiana Sinaltrainal, aportant dades d'assassinats, detencions, despatxats, violacions, segrestos, violacions, desplaçaments, com també de baixes forçades comeses, presumptament, per la multinacional, a Colòmbia. Tots aquests assejaments duen el nom i cognom de les seves víctimes, per tal de donar-li la oficialitat pretesa.

Aquests arguments i la manca d'accions al respecte per part de les autoritats han dut a que s'organitzés, difonent,

així, el conflicte fora de les seves fronteres, per tal que s'hi posi solució, mitjançant la pressió internacional.

S'hi han adherit col·lectius de diversos punts del món, a la pàgina de la Campanya, s'hi pot donar el suport personal [posant el cursor damunt de "campanya" apareix un desplegable i es clica a "Apoye!!"], rebutjant, així, les actituds de la empresa, que finança la campanya electoral de George Bush fill, envers els treballadors de les seves fàbriques.

A casa nostra, podem tro-

bar el 'Boicot Preventiu', en què Coca-Cola apareix com a companyia a no tenir en compte a l'hora de fer la compra.

Amb la conclusió final que fan els promotors de la "Campanya Mundial contra Coca Cola" animen a que sigui boicotejada, ja que les empreses no rectifiquen fins que hi ha una davallada de vendes (el cas guanyat a la làctica Pascual, n'és un exemple):

"Perquè estimo la vida... No consumeixo Coca Cola

Perquè finança la guerra... No consumeixo Coca Cola

No consumeixo Coca Cola... No finanço la mort"

Re: Ha arribat la 'Campanya Mundial contra Coca Cola'

Demano perdo per anticipat, joestic viciat a la cocacola des de petit, m'ha mare no me'n comprava perquè me les fotia en un dia, la veig i me la bec, no ho puc evitar i suposo que no soc l'únic, que voleu que begui? la pepsi no m'agrada. Ara que si s'ha de fer qualsevol cosa contra aquesta multinacional feixista jo mi apunto, però mentre la pugui comprar... no ho puc evitar, abans deixaria el tabac.

[Respondre]

Quina ximpleria de campanya això de Boicot Preventiu:

Si volem boicotejar tot allò

que té a veure amb la guerra primer no votem als comunistes; i segon no usem internet que va ser creat per a la guerra i pels EUA.

Re: Ha arribat la 'Campanya Mundial contra Coca Cola'

Només tenia ganes de contestar l'impresentable que relaciona el comunisme amb l'imperialisme capitalista de la gran potència mundial (EEUU) i les seves delegacions europees (Espanya i Anglaterra en el cas d'Iraq), que és el culpable dels genocidis que s'han produït últimament (Afganistan, Iraq, Colòmbia,...). Et podries documentar una mica més a l'hora de deixar anar comentaris absurds i ésser una mica més responsable ja que deixar anar comentaris absurds dins de fóruns com aquests només ajuda a confondre a la gent i a crear una corrent d'opinió que manca de fonaments.

Pel que fa al teu segon apartat, només dir-te que tens la típica opinió catastrofista d'aquell que considera que com que tot el que està relacionat amb la tecnologia ha estat creat amb objectius militars, és millor no fer res. En fi, la típica opinió d'aquell qui no fa res i es dedica a criticar-ho tot. Un consell, no gastis tantes neurones per a escriure aquests comentaris, dedicat a perdre el temps jugant a la consola, un altre invent de la tecnologia amb fins militars. ☹

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Apartat de Correus 124 07600 s'Arenal de Mallorca